

Карл Май

БИБЛИОТЕКА

ПРИКЛЮЧЕНИЯ

КНЯЗЬТ НА БЛЕДОЛИКИТЕ

КАРЛ МАЙ

КНЯЗЪТ НА БЛЕДОЛИКИТЕ

Превод: Веселин Радков

chitanka.info

Уважаеми читатели,

Книгата, която държите в ръцете си съдържа два романа на Карл Май, които се издават за първи път на български език. Действието в тях се развива сред обширните прерии на Дивия запад.

В „Князът на бледоликите“ ще научите за борбата на двама смели уестмани срещу войнственото индианско племе на марикопите. Ще се запознаете с Тан-ни-кай, княза на бледоликите, с рафтъра Сам Барт и гордите индиански вождове Силната ръка и Желязната уста. Ще прочетете за спасяването на красивата девойка Магда от принасянето ѝ в жертва на индианските богове, както и за предотвратяването на опита за оскверняване на гробниците на апачите и команчите. От последните страници ще разберете и как завършва опита за залавянето на Сребърния мъж Рулен.

В „Отчето-нож“ ще се впуснете в нови приключения с вожда на апачите Риматта и благородния Бил Холмърс. Ще узнаете тайнствената история на Отчето-нож, убиеца на индианци. Ще научите защо напуска Европа и отива да живее в степите на Северна Америка, за да търси любов и отмъщение.

И в двата романа ще се върнете в отдавна изминали времена, ще се потопите в неповторимата атмосфера на произведенията на Карл Май, за да изживеете заедно с неговите герои няколко епизода от бурния им и изпълнен с приключения живот.

КНЯЗЪТ НА БЛЕДОЛИКИТЕ

На запад от Сиера де лос Мимбрес се намира Сиера дела Ача, водите от която се стичат в Рио Хила, а оттам пък стигат и до Колорадо Ривър. Високо горе в Сиера дела Ача има едно прекрасно планинско езеро, на чийто бряг се издига старата сграда на отдавна изоставена католическа мисия.

За команчите и апачите онази местност е свещена, понеже там са погребани техни прочути вождове. Както казват, по-рано там живеел богат народ, народът на толтеките. Те вадели сребро от планините, и когато били изтласкани, близо до езерото закопали в земята несметни съкровища. По тази причина, а и тъй като при слънчево време повърхността на езерото блести подобно на течено сребро, то било наречено Сребърно езеро.

Към същата тази местност се приближаваше малка група ездачи. Начело яздеше ниско, но извънредно дебело човече. Цялото му облекло се състоеше от една-единствена кожа от сива мечка, която сам си беше скроил и по индиански обичай бе съшил с еленови жили. И панталоните и жилетката и ръкавите бяха свързани по между си. Ръкавите представляваха просто кожата от предните мечи лапи. Козината бе обърната навън. От вътрешната страна беше само козината на ботушите, които той също бе изработил собственоръчно. На главата си имаше нещо като шапка, направена от кожата на главата на мечката.

Вместо колан около дебелия му корем бе навито дълго ласо, изплетено от петорен ремък. В него бяха затъкнати томахокът и ловджийският нож, а по него висяха още какви ли не други неща: една лула, няколко кожени торбички със сачми, с барут, тютюн, кафе, тенекиена кутия, която можеше да се използва като тенджера, чаша и супник, чифт подкови, както и други дреболии, за които от пръв поглед човек изобщо не бе в състояние да каже за какво служат.

Този мъж, който отдалеч приличаше на яздеца гризли, беше Сам Барт, прочут уестман и някогашен калфа на един майстор на копчета от

Херластгрюн в Саксония. Зад него яздеха Джим и Тим Снейкър, други двама не по-малко прославени уестмани.

Джим беше ужасно висок и мършав, също като брат си. По кльощавото му тяло бе провиснал широкият мундир на американски офицер. Кожените му панталони, които се подаваха изпод въпросния мундир, са били в долната си част толкова изпокъсани и съсипани, че собственикът им бе сметнал за по-удобно да ги среже малко над коленете. Ето защо сега голите му загорели от слънцето скелетоподобни крака се виждаха до глезените, до огромните дървени обувки, които носеше.

На главата си имаше нещо, което преди време навярно е било филцова шапка. Но сега периферията ѝ се беше изгубила напълно, тъй че този предмет приличаше на една от онези паници, с които селянките в Германия обикновено придават познатата форма на своята извара. В този момент обаче той беше свалил това подобие на шапка и се виждаше толкова голата му и лъскава глава, че дори и с лупа не бе възможно да се открие по нея и най-малкото косъмче.

Носът му липсваше, ала това не беше никакъв недъг по рождение, защото мястото, на което би трябвало да се намира, показваше ясни следи от насилие. То бе кървавочервено и подуто.

Брат му Тим бе също тъй висок и кльощав, но той си имаше нос и то какъв! Човек направо можеше да го сбърка с човката на лешояд! Тънък, остър и извит, избелен, изсушен и ожулен от жегата и студ, вятър и дъжд, той действително изглеждаше да е от рогово вещество също като клюна на някоя граблива птица.

Облеклото му беше кажи-речи още по-странно и от дрехите на добрия Джим. Мършавото му източено като върлина тяло бе напъхано в черно... свещеническо расо, което не позволяваше да се види нищо друго освен долната половина на великанските му ботуши от бизонска кожа.

На главата си Тим носеше кавалерийски шлем с кичур от конска опашка. Двамата братя бяха въоръжени еднакво, а именно с пушка и закривен ловджийски нож.

Подобни екземпляри сред ловците съществуват не само във въображението на писателите на романи. О, не! Стотици и стотици от тях се скитат или яздят из вековните гори на запад, както и из прериите.

Един уестман тръгва добре съоръжен за „мрачните и кървави земи“, както се наричат онези нецивилизирани райони. Но скоро дрехите му се износват и изпокъсват. Не може да ги смени с нови. Или няма откъде да ги вземе, или пък му липсват необходимите средства, както и каквито и да било предмети за размяна.

И така, той се вижда принуден да използва всичко, каквото му попадне под ръка. След сравнително кратко време облеклото му се състои от най-различни неща, които е намерил, отнел от победени противници или пък дори... „свил“.

Такъв беше случаят и с Джим и Тим. Тим обаче бе прибавил към смиреното си свещеническо расо и едно салтилско одеяло, което познавачите сигурно биха оценили поне на петстотин долара.

Този колкото оригинален толкова и добре познат в Дивия запад „Детелинов лист“, от когото мнозина се и страхуваха, само няколко дни преди това беше спасил семейството на изселилия се от Германия лесничей Роте от ръцете на една банда, хвърлила око на имуществото на преселниците. В снахата на лесничея Сам Барт беше разпознал своята някогашна младежка любов Аугусте, заради която преди години от любовна мъка напусна Европа. Сега те бяха решили заедно да си потърсят нова родина в Калифорния.

— След един час сме при Сребърното езеро! — подвикна Сам като спря коня си и се обърна към своите спътници.

— В старата мисия ще можем добре да си починем от продължителното пътуване. Гостоприемството на Палома-Накана е известно!

— Кой или коя е тази Палома-Накана? — осведоми се лесничеят Роте.

— Не е кой, а коя — отговори Сам. — Това женско същество е обгърнато също от такива тайни, както и Тан-ни-кай, „Княза на бледоликите“, за когото също се разказват какви ли не истории край лагерните огньове. За нея се е заговорило горе-долу отпреди три години. Както казват, била млада девойка с изключителна хубост, била бяла, която обаче индианците почитали като богиня — защо, никой не може да обясни. Ние тримата пребродихме севера, ловувайки, и от дълго време не сме идвали на юг и ето защо все още не сме я посещавали. Но сега се надявам да я видим, тъй като сме съвсем наблизо.

— Ами знаеш ли къде живее? — попита Джим.

— Да.

— До неотдавна все още не го знаеше.

— Точно така. Не знаех за нея нищо друго освен онова, което сте чували и вие, а именно, че е избрала място за вигвама си там, където се срещат териториите на команчите и апачите. Открай време тези две племена са смъртни врагове. Обаче жилището на Накана е свято за тях. Там където живее красивата девойка, земята е неутрална. Там където падне погледът и, престава всяка вражда и всяко кръвно отмъщение се отлага. Команчите идват от изток, а апачите пък от запад, за да и отдадат почитта си и да я отрупат с подаръци. Това го знаехме всички. Но преди две седмици се срещнах с един скаут, който беше ходил при нея, и той ми описа по кой път да стигна до вигвама и. Тя живее заедно с баща си в една изоставена мисия. Попитах за имената им, ала не можах да узная нищо друго освен, че тя го нарича „Па“, а той се обръща към нея с Алми.

— Слушай — обади се Джим. — Името ми се струва много познато. Не се ли казваше тъй красивата млада лейди Уилкинс от Уилкинсфийлд, където преди време останахме да гостуваме няколко дена?

— Да, така се казваше младата лейди. Онази местност бе изобщо твърде зловеща. Точно по онова време Уилкинс беше изгубил заведеното от него дело срещу съседа му Лефлор. Трябваше да бъде задържан за дългове и стреля по Лефлор. Това го вкара в предварителния арест заради опит за убийство, но той избяга заедно с дъщеря си.

— Ами какво означава думата Накана? — осведоми се лесничейт.

— Всъщност цялото име е Палома-Накана. И двете думи са от диалекта на индианците техуа. Първата означава гълъб, а втората гора, вековна гора, което ще рече гълъб или гълъбица на вековната гора. Нямам представа, защо индианците са нарекли момичето така. Може би ще узнаем причината.

— Наистина ли искате да отидете там?

— Да, и ми се струва, че и вие ще дойдете с мен.

— Забравяте, че сме тръгнали за Калифорния!

— А вие не знаете, че най-хубавият път оттук за Калифорния минава през Сиера дела Ача.

Те продължиха прекъснатата езда. След известно време срещу тях се изправиха планинските възвишения, между които бе разположено високото плато, и заедно с тях се появи и гората а пък отстрани се показва и рекичката, чиито води подхранваха Сребърното езеро. После до слуха им достигна бученето на висок водопад. От около петдесетина метра водата падаше долу в един басейн, който тя беше издълбала в скалата, а оттам продължаваше да тече към езерото, но то все още не можеше да се види.

Пътят, по който трябваше да минат ездачите, се спускаше първо надолу към басейна, заобикаляйки водопада, а след това продължаваше покрай рекичката докато дърветата, които там образуваха истинска гора, отново започнаха да оредяват. И тогава пред тях се ширна цялата долина на езерото. Тя им предложи небивало красива и завладяваща гледка. По почти отвесно издигащите се стени не можеха да се задържат никакви дървета, но те бяха обрасли с храсталаци, които почти навсякъде бяха намерили по някоя пукнатина в скалите за своите корени. Само тук-там на някое хоризонтално място се виждаше по някой кедър, който обаче бе също толкова грамаден, както кедрите в прочутата Йосемитска долина в Калифорния. По тези скалисти стени нито едно човешко същество не можеше да се изкатери или да слезе. Към долината водеха само два пътя — там където рекичката влизаше в нея и там, откъдето я напускаше.

По-голямата част от дъното на долината бе залята с вода — това беше Сребърното езеро. Слънцето се бе издигнало вече високо и под неговите лъчи водната повърхност блестеше също като излъскано сребро.

Близо до отсамния му бряг се издигаше старата сграда на мисията. Тя е била построена като манастир — изцяло от камък. Хората, съградили я преди толкова години, са били принудени да търсят закрила срещу вражеските нападения. Затова зидовете бяха със значителна дебелина, а на долния етаж нямаше никакви прозорци, обаче се виждаха многобройни амбразури. По същата причина входът беше само един и се затваряше с внушителна и много яка порта от дърво. До нея се намираше звънче, което несъмнено бе поставено едва в по-ново време.

Недалеч от сградата пасяха коне. На брега на езерото бяха вързани няколко лодки от кора на дърво. В средата на водната площ се забелязваше остров с малка каменна постройка. Това навеждаше на предположението, че той бе посещаван доста често.

Около езерото имаше доста голям брой изкуствени могили, повечето от които бяха високи около осем-девет метра и бяха обрасли с трева, а горе растеше някакъв храст, където се виждаше и по едно забито в земята копие както и най-различни други предмети. Сам обясни:

— Това са гробниците на вождовете, които се смятат за свещени в цялата област.

— Значи те лежат в ковчезите си под толкова големи хълмове? — попита лесничет.

— Да лежат в ковчези ли? Никому не минава през ума подобно нещо! Един вожд не се натъпква в ковчег. Обличат трупа в най-хубавите му дрехи, вдигат го да седне върху любимия си кон, а в ръцете му слагат оръжията и „медицинската“ торбичка. Думата „медицинска“ не бива да се свързва в случая с лекарство, а означава нещо свещено. Тази торбичка съдържа амулета, както и други дребни предмети, осветени от жреца на племето.

После започват да насипват пръст около коня и трупа. Накрая животното няма възможност повече да се движи и бива убито, за да не се бори толкова дълго със смъртта. Пръстта се издига все по-нависоко, а после отгоре натрупват камъни, за да придадат здравина и устойчивост на гробницата. Когато могилата достигне желаната височина, най-отгоре забиват в пръстта най-различни предмети, принадлежали на вожда, неговото копие, стрели, както и лъка, а по тях окачат и всичко онова, което е обичал докато е бил жив. Тези предмети минават за неприкосновени. Ако някой им посегне, той извършва такова престъпление, което се наказва единствено със смърт.

Тук са идвали бели, които са осквернявали гробовете. Ето защо на времето, когато дойдох за пръв път, посрещаха враждебно всеки бледалик и го прогонваха с оръжие... Ето че стигнахме до портата. Ще трябва да позвъним.

Той дръпна връвчицата на звънчето. Звънът му се разнесе, сякаш нейде много отдалеч. След известно време се отвори едно малко

прозорче на портата и в него се появи набръчканото лице на някаква стара индианка.

— Тук ли живее Гълъбицата на вековната гора? — попита нисичкият дебелак.

— Палома-Накана живее тук — гласеше отговорът.

— В къщи ли си е?

— Да.

— Трябва да говоря с нея.

— Случи се голямо чудо. Вие сте бледолики, които носят само беди и нещастия, но въпреки това ми наредиха всички да ви пускам да влизате. Обаче ако идвате с коварни намерения, няма да излезете живи от тази къща. Затова по-добре веднага си вървете!

— Ние сме приятели на Гълъбицата. Няма от какво да се боим.

— Влезте тогава!

Портата се отвори и ездачите минаха по широк сводест пасаж, по който стигнаха до голям четириъгълен двор, обграден от четирите крила на сградата. И тук не се мяркаше жива душа. От всяка страна на този двор се виждаше по една врата. Имаше и многобройни прозорци, но по много малко от тях беше останало по някое парче стъкло. Че откъде ли можеха да се вземат стъкла за прозорци тук, сред индианските територии?

— Кой е предводителят ви? — попита старицата.

— Аз съм — обади се Сам.

— Изкачи се ей по тези стъпала! Нека другите почакаят тук!

При тези думи тя посочи към отвора в зида, където обаче самата врата липсваше.

Ловецът слезе от коня и се заизкачва по каменните стъпала. Горе се озова в един коридор. Там стоеше някакъв възрастен индианец. Той му каза:

— Ще видиш бащата на Гълъбицата. Ела с мен!

После го заведе до една врата, отвори я и му направи знак да влезе вътре. След това индианецът затвори вратата отвън.

Сам се озова във високо мрачно помещение, в което освен голите каменни стени се виждаше само една грубо скована маса, както и няколко също толкова примитивни пейки. Пред него бе застанал някакъв мъж в индианско кожено облекло. Лицето му бе полускрито от

огромна гъста брада, тъй че почти не беше възможно да се различат чертите му. Той подаде ръка на Сам и каза:

— Бъдете ми сърдечно добре дошъл, мастър Барт! Много се зарадвах щом чух, че пак ще ви видя.

Погледът на дебелия напразно се взираше в брадатото лице, за да открие някакъв белег за разпознаване. Накрая той поклати глава и отговори:

— Нека намясто ме изяде мечка, ако знам, къде съм ви виждал! Вие ли сте бащата на Гълъбицата?

— Да.

— Ще мога ли малко да си поговоря с нея?

— Естествено. Всъщност вие я познавате!

— По дяволите! Не ми е известно нищо подобно. Но ей сега ми хрумна, какво съм чувал, а именно, че Гълъбицата на вековната гора всъщност се казва Алми. А аз не познавам друга Алми освен... хмм!

— И коя е тя?

— Дъщерята на един плантатор край Ван Бурен.

— Да не би да имате предвид Уилкинс?

— Мътните го взели! Познавате ли го?

— Да, познавам го, а и тази девойка също го познава. Той отвори една странична врата и подвижна името Алми.

След малко дъщерята се появи. Тя беше облечена изключително семпло по индиански маниер. Всичките ѝ дрехи бяха изработени от най-фина, снежнобяла щавена кожа. Малката къса поличка, която едва-едва стигаше малко над коленете, тясното елече, силно изпънато от нейните напирасци прелестни гърди, гамашите, които без нито една гънка обгръщаха прасците ѝ, малките мокасини, направени сякаш за дете, всичко това бе от снежнобяла лъскава кожа, украсена с много труд с красива бродерия от боядисани в червен цвят жили. На врата си носеше скъпоценна огърлица, изработена от зъбите и ноктите на сива мечка. Скъпоценна я правеше опасността, с която е свързано убиването на това силно животно. Във великолепната ѝ черна коса, спускаща се на дълги тежки плитки, нямаше друга украса освен един фуркет, на който се виждаха две късчета самородно злато с големината на гълъбово яйце.

Тя подаде малката си ръчичка на ловеца като каза:

— Добре дошъл, мастър Сам!

— Мътните го взели! — възкликна той. — Истина ли е, или не е!

— Ами сигурно че ще е истина.

— Мадмоазел Уилкинс!

— Да, аз съм.

— Значи ей този сър е вашият баща мосю Уилкинс от Уилкинсфийлд?

— Разбира се.

— Да ме изяде първата срещната мечка, ако ви познах! Вие тук, вие! Това е чудо неவிжданo и не само неவிжданo, ами и нечувано! Как за Бога се озовахте тук край Сребърното езеро между команчите и апачите?

— Това е дълга и тъжна история, която все някой път ще ви разкажа — отвърна Уилкинс.

— А не се ли страхувате да живеете толкова самотен?

— Но тук аз съвсем не съм беззащитен!

— Хмм! Досега видях само една стара индианка и някакъв хлапак. Това ли ви е цялата защита?

— О, не. Преди всичко тази къща ми предлага закрила срещу цяла орда неприятели. Богато съм запасен с провизии и бих могъл да издържа дълга обсада. Имам също предостатъчно оръжия и муниции. Обаче най-добрата ми закрила са индианците, които обожават дъщеря ми кажи-речи като някое неземно същество.

— Хмм! Нищо чудно! — рече Сам като хвърли към красивата девойка дружелюбен поглед. — Наистина мадмоазел Алми е нещо съвсем изискано и изящно, нещо възвишено. Поне е сигурно, че е нещо по-възвишено от Сам Барт. Но дали тези индианци ще са ви поддръка, когато ще имате нужда от тях?

— Да. Поне ще мога да се държа тук докато пристигнат!

— Значи ще е необходимо да ги уведомяте, така ли?

— Да.

— Може би като изпратите вестоносец? Но това е твърде обстоятелствено и опасно.

— О, моят пратеник е по-бърз и от най-бързия ездач.

— Хайде бе! Ще ми се да го видя! Ами ако нейде по пътя го спипат?

— Няма да могат.

— Е, е! Аз ви казвам, че и най-големият хитрец може да бъде заловен!

— Моят пратеник ще мине съвсем открито сред тях или покрай тях и те ще го оставят спокойно да продължи по пътя си.

— Тогава ще заслужават направо бой. И кой е този незаменим юначен вестносец?

— Водата.

Сам направи слисана физиономия. Той попита:

— Водата ли? Хмм! Горе-долу мога да си представя какво имате предвид. Ще сложите писмо или нещо подобно в някаква кутийка и ще я хвърлите в реката, която изтича от езерото. Водата ще отнесе бележката до някое място, където ще я извадят и прочетат.

— Това би било безкрайно несигурно. От сто случаи кутийката би останала деветдесет и девет пъти незабелязана. Не е възможно някой да седи край реката денонощно и да се взира във водата.

— Ами как ще стане тогава?

— По-рано езерото се оттичаше на още едно място. Оттам тръгваше малък поток, който си беше проправил път настрани през долината. Но ние затворихме този отвор. От къщата дотам стига една дълга жица. Нужно е само да я дръпна и пътят за водата отново ще е свободен. Тя ще потече надолу като малко тъничко поточе. Щом се появи долу в равнината, индианците ще разберат, че съм в опасност и ще ми се притекат на помощ.

— Не е лошо. Измислено е много хитро.

— Тъй, а сега ще сляза долу, за да поздравя и другите. Оставихме ги да чакат твърде дълго.

— Вярно! Но... хмм! Бихме ли могли известно време да останем да живеем тук?

— Естествено!

— А също и двете дами?

— Разбира се!

— Трябва да ви кажа, че едната от тях ми е годеница, която някой хубав ден ще стане даже и моя жена. Е, това ще ви е безразлично, но за мен пък е толкоз по-важно. Много ми се иска тя да е на някое по възможност най-безопасно място.

— Що се отнася до това, можете да сте спокоен. При мен ще е на толкова сигурно място, както и в лоното Авраамово.

— Е, ако е толкова наложително да седне в нечие лоно, то предпочитам самият аз да съм на мястото на Авраам. По-хубавото си е по-хубаво.

— И тъй, каня ви да ми гостувате. Вашата годеница може да остане тук, докогато си поиска. Нямам нищо против да остане и години, ще ми бъде приятно. Но хайде да слезем долу на двора!

Не след дълго всички гости седяха вече на трапезата в едно голямо помещение. Менюто се състоеше само от царевични питки и огромни късове печено бизонско месо. Когато се нахраниха, Сам изяви желание да се запознае с околността. Той помоли Уилкинс да му разреши да отиде на разузнаване. Получи следния отговор:

— За Бога, правете каквото намерите за необходимо. Дори самият аз ще дойда с вас.

Тръгнаха четирима: Сам, Уилкинс, Тим и Джим. Уилкинс имаше намерение да обиколи с тях цялото езеро, за да могат по-добре да се запознаят с околността. Пътем Сам се осведоми дали е възможно да се стигне до езерото, спускайки се от високите скали.

— Не — отговори Уилкинс. — Човек може да стигне до мен само през входа и изхода на долината. А тези две места са от такова естество, че са достатъчни само два поста, за да бъде веднага уведомен за приближаването на когото и да било.

Тръгнаха покрай езерото по неговата дължина и скоро стигнаха до едно място, където рекичката излизаше от долината и пробивайки си път през теснината, шумно се спускаше надолу, като образуваше множество следващи един подир друг бързеи. Край потока оставаше само толкова свободно място, колкото едва-едва да се разминат двама ездачи.

Тъй както си стояха горе четиримата мъже и следяха с поглед, как водата подскачаше от камък на камък, изведнъж Сам изблъска другите настрани с думите:

— Бързо назад! Виждате ли онзи човек?

— Къде? — попита Джим.

— Ей там долу в ниското. Бавно язди нагоре покрай реката. Бял е.

Сега вече и останалите видяха конника. Скриха се зад дърветата и започнаха да го наблюдават.

— Този тип ми се струва подозрителен — обади се Сам. — Я само каква стара едрококалеста кранта язди! Колко силно се е навел от седлото и явно търси следи. Същевременно очите му шарят наляво и надясно също като на някой мошеник.

— Ще разменим ли няколко думи с него? — попита Тим.

— Естествено. Но я се отдръпнете още малко назад! Тук е твърде тясно. Трябва ни повече място, за да го заловим.

— Та този тип изобщо няма пушка!

— Естествено той я е оставил някъде, за да може да мине за миролюбив човек. Само че се е излъгал в нашата проникателност.

Ездачът бавно се приближаваше. Отдавна вече ги беше забелязал, но се преструваше, че нищо не е видял. Той бе висок широкоплещест мъж с голяма гъста брада. Беше облечен с дреха от дебела нещавена кожа на вапити. В широкия му кожен пояс бяха затъкнати нож и голяма секира. По него не се забелязваше никакво друго оръжие. През рамото му бе праметнато навито на руло ласо, а на гърба си носеше раница, която му придаваше доста странен вид. Той беше оставил юздите свободно върху врата на едрококалестия си кон и беше пъхнал ръце в джобовете на панталона си. Ето как, бавно и най-спокойно човекът си яздеше, отпуснат на седлото.

По едно време конят му изпръхтя, енергично размърда уши и размаха опашка насам-натам.

— Ама че е глупав този човек! — обади се Сам. — Крантата му е къде-къде по-умна от него. Конят му отдавна ни е надушил, обаче ездачът изобщо не забелязва, че е станал неспокоен.

В този момент непознатият вече се канеше да ги отмине. Тогава Сам изскочи две-три крачки напред и извика:

— Стой, човече! Тук хич не си толкова самотен, както изглежда ти се струва!

Другите трима последваха дебелака. Непознатият го погледна малко пренебрежително и отговори:

— Знам! Отдавна ви забелязах.

— Ха! Охо! Че кога?

— Още когато бях далеч долу в ниското. Снагата ти не е чак толкоз слабичка, че да я помисля за някоя стройна фиданка край пътя.

— Тъй! Значи си ни видял, а? И въпреки това продължи да се изкачваш насам?

— Както виждаш — да.
— Какво търсиш тук?
— Хмм! Искам малко да се поогледам.
— Забранено е.
— Че кой го е забранил? Да не би да си ти?
— Да.
— Забраната ти не ме интересува особено. Адио, мастър!

Той кимна на дебелия и се наклони да продължи. Сам бързо сграбчи поводите на коня, Джим се озова с един скок от дясната страна на ездача, а Тим от лявата, като и двамата се вкопчиха в ремъците на стремената.

— Стой, човече! — извика Сам. — Ще трябва да почакаш.

Непознатият все още държеше ръцете си в джобовете. Той и сега не ги извади, а весело се усмихна на дебелака и попита:

— Искате да ме задържите, така ли?

— Да. Я слез от седлото!

— Хмм! Ето ти моят отговор!

Той изсвири пронизително, бедрата му притиснаха страните на животното и ето че... конят подскочи едновременно и с четирите си крака във въздуха, после се вдигна на задните си крака, хвърли къч, и след като се завъртя два пъти в кръг най-сетне застана неподвижно.

Сам беше запокитен върху ствола на едно дърво. Джим и Тим лежаха на земята — единият наляво, другият надясно. Ето че двамата бавно-бавно се изправиха на крака, като и тримата започнаха да разтриват онези места от телата си, които бяха влезли в допир с копитата на коня.

Непознатият продължаваше да си седи най-спокойно на седлото все още с ръце в джобовете. Той им каза:

— Мешърс, доста лошо става, когато един такъв кон не желае да го задържат, нали?

— Това твое добиче е проклет звяр! — гневно извика Сам. — Гледай само да не му понижа дебелата глава с някой куршум!

— Той ще е последният куршум, който ще изстреляш! Ние, рафтьрите, умеем да защитаваме собствеността си.

— А-а! Значи се представяш за рафтьр, тъй ли?

— Да, сър.

— И си мислиш, че ще ти повярваме?

— Все ми е едно, какво вярвате и какво не.

— Е, после ще ти кажем, какво си мислим.

— А аз мога още отсега да ви кажа, какво мисля за вас.

— И какво е то, а?

— Че вие и четиримата малко се надценявате. За да бъда спрян са необходими съвсем други хора.

— Охо, човече! Познаваш ли ме?

— Ха! Че кой си ти?

— Или тези двамата?

— Английски игли за шев, от онези дългите.

— Мътните го взели! Ще те научим да разговаряш малко по-учтиво! Казвам ти да слезеш от коня, иначе сами ще те смъкнем!

— Че опитайте де! И двајсет янки като теб не могат да свалят от седлото един доблестен немец против волята му.

— Как? Какво? — припряно попита Сам. — Немец ли си?

— Да, ако нямате нищо против.

— Ами как ти е името?

— Щайнбах.

— То наистина е съвсем истинско немско име. Чудесно! Ще съжалявам, ако излезете някой лош тип!

Тези думи той изрече на немски. Щайнбах му отговори на същия език:

— Ще стоваря юмрука си в лицето на всеки, който твърди подобно нещо. Ясно ли е?

— От кой край на Германия сте?

По мъжествено красивото лице на Щайнбах се плъзна лека весела усмивка. Преди известно време най-случайно беше научил някои подробности от житейската история на този изключително популярен ловец в Дивия запад, когото веднага бе разпознал по даденото му описание. Ето че сега реши да си направи малка шега с него. Той учтиво свали широкополата си филцова шапка и отвърна с въпрос:

— Навярно и вие също сте немец?

— Да, разбира се!

— Тогава разрешете ми да ви се представя като саксонец!

— Саксонец! Мътните го взели! Възможно ли е? Ами откъде?

За миг-два в очите на Щайнбах отново се появи дяволит израз. Но той отговори най-сериозно:

— Едва ли сте чували за това малко селище. Аз съм от Херласгрюн.

— Хер... хер...! — заекна Сам Барт.

— Да, Херласгрюн — кимна Щайнбах.

Дебелия бе съвсем слисан. Той подпря ръце на кръста си и със запъване повтори:

— Хер... хер... лае... ласгрюн! Бре да се не види! Направо ми иде да се пръсна от радост!

— Че защо?

— Ами аз също съм от Херласгрюн!

— Шегувате се!

— Не, не! Казвам се Самуел Барт...

— Да не би да сте онзи, дето правел копчета?

Това вече дойде малко множество на Дебелия. Той бързо смъкна кожената шапка от главата си, удари я от радост в земята и ликуващо извика:

— Милостиви Боже, този човек ме познава! Познава ме! Каква приятна изненада!

— Естествено, че ви познавам — каза Щайнбах, макар че през целия си живот не беше стъпвал в Херласгрюн. — Бях още съвсем невръстно хлапе, когато отидохте в Рупертсгрюн, за да искате ръката на вашата Густел.

— И Густел познава! Нима е възможно!? Казвате се Щайнбах нали? Да не би да сте от семейството на месаря Щайнбах?

— Да, най-малкият му син.

— И сега ви срещам тук, в Сиера дела Ача! Ако някога някой вземе да ме убеждава, че вече не ставали чудеса, така ще го обработя с юмруците си, че да заприлича на тесто за козунаци! Ами как върви сега животът в Херласгрюн?

— Благодаря! Много добре. Преди две години козата на Винтерови роди две зайчета, а само седмица по-късно градският съвет нареди да се издигне зелен копринен чадър над църковната камбанария заради горещниците.

— Какво... как... къде?! Ама слушайте, вие ми изглеждате доста голям нехранимайко!

— Не съм такъв. Само много обичам да се шегувам, драги ми Сам с прякор Дебелака.

— По дяволите! Ето че знае и траперското ми име.

— Знам и други имена. Тези двамата тук не са ли господата Джим и Тим Снейкър?

— Да, те са. Откъде знаеш? — попита ловецът, като отново мина на английски.

— Откъде ли? Ако нейде из Запада човек се натъкне на някой доста дебел тип, придружаван от двама доста кльощави дългучи, то несъмнено тримата ще се казват Сам, Джим и Тим. Та това е известно на целия свят!

— Каква голяма чест! Но я ми кажи, какво търсиш толкова високо в Сиерата. Та ти нямаш дори и пушка!

— Нямам ли? Е, ами ако нямам, значи навярно не се нуждая от нея, иначе сигурно щях да нося поне една. Навярно тук се намира Сребърното езеро, а?

— Да.

— И тук живее някой си мастър Уилкинс?

— Да. По каква работа го търсиш?

— Изпраща ме някой си... е, ха де, как ли се казваше? Беше една индианска дума, макар че човекът е немец, беше нещо подобно на Тан-тан ми или талми или пък...

— Да не е Тан-ни-кай? — бързо попита Сам, който изобщо не подозираше, че това е индианското име на Щайнбах.

— Да, да, тъй се казваше.

— Дявол да го вземе! Значи си разговарял с Княза на бледоликите.

— Нямам никаква представа. Човекът се представи с това име и го придружаваше някакъв индианец, който се казваше Ла... ла... ла.

— Лата-налга?

— Да, тъй се казваше.

— Значи този човек е бил Силната ръка, великият вожд на апачите. Навярно двамата изпращат по теб някаква вест, а?

— Нещо подобно. Трябва да отида до Сребърното езеро при мастър Уилкинс и да го предупредя да се пази от марикопите, които се канят да нападнат мисията. Но мастър Уилкинс не бива да се страхува,

защото двамата, които ме изпращат, са по петите на онези типове и когато му дойде времето, самите те ще се появят тук горе.

— Слава Богу! — възкликна Уилкинс. — Тази вест е много ценна за мен.

— Значи съм попаднал на търсения адрес, така ли?

— Да, мастър Щайнбах.

— Е, тогава мога да си вървя.

Той обърна коня си. Но ето че Сам побърза да хване юздите, макар че преди малко беше събрал толкова горчив опит и каза:

— Какво те прихваща! Надявам се, че няма да искаш да си тръгнеш толкова бързо!

— Защо не? Посрещането, което ми направихте, не беше особено приветливо.

— Ще трябва да ни извините. Помислихме ви за негодник.

— По дяволите! Нима имам толкова мошеническа физиономия?

— Не, съвсем не. Дори мога да кажа, че вашето лице ми харесва.

— Е, хубаво! Така поправихте грешката си, но въпреки всичко ще си тръгна.

Тогава Уилкинс му каза:

— Ако ви помоля да си починете при мен, се надявам, че няма да отхвърлите молбата ми.

Щайнбах му отправи странно изпитателен поглед и отговори:

— С голямо удоволствие бих изпълнил желанието ви, обаче за съжаление ми е невъзможно. Идването ми дотук, за да ви донеса тази вест, ми отне част от времето, което ми е толкова нужно. Ще трябва да наваксам тази загуба.

— А дали не можем да узнаем, защо времето ви е толкова необходимо? Обикновено рафтърите винаги имат достатъчно свободни часове.

— При мен е по-различно.

— Глупости! Идвате с нас, сънароднико, иначе ще си имате работа с мен! Няма да съжбялявате, защото ще се запознаете с моята Аугусте както и с нейните роднини, които са от околията на Цойленрода. Хайде, елате! Хората не бива да се разделят толкова бързо!

— Е, тогава ще се съглася. Оставам.

— Така ще е по-добре и за коня ви. Старата кранта е толкова изтощена и измършавяла, че на човек направо да му се приплаче. Нека

остане тук да попасе няколко дни, та да понатрупа малко месо.

— Да, този стар кон не струва кой знае колко. Но беден салджия като мен рядко може да си набави някой хубав мустанг. Просто човек е принуден да се задоволи с онова, което другите не могат повече да използват.

При тези думи той се усмихна особено и слезе от седлото. Когато мъжете закрачиха бавно по брега на езерото, за да се върнат в мисията, конят тръгна подир своя господар като някое куче. Ушите и опашката му бяха увиснали и изобщо видът му представляваше доста тъжна гледка. Когато обаче от близката скала един лешояд излетя във въздуха, надавайки дрезгав крясък, животното отхвърли глава, размаха опашка, наостри уши и очите му заблестяха. След като видя издигащата се към небето птица, конят отново отпусна глава и опашка. Беше се убедил че крясъкът не означаваше никаква близка опасност. Сам не забеляза тази промяна в животното, иначе без съмнение щеше да си промени мнението за него.

Но затова пък един друг човек прояви по-голяма наблюдателност и по-остро око за тези неща. Когато бяха вече близо до сградата, срещу тях се появи младият индианец.

— Въпреки младостта си този червенокож е вече известен със своята храброст, прозорливост и необикновена бързина — каза Уилкинс на другите. — Заради бързината му са го нарекли Пъргавия елен.

Индианецът се спря почтително на място, за да ги пропусне да минат покрай него, ала щом съзря коня на Щайнбах той веднага нададе индианското възклицание, изразяващо изненада или учудване:

— Уф, Уф!

— На какво се учудва толкова моят червенокож брат? — попита Сам.

Индианецът измери Щайнбах с пронизващ поглед и отговори:

— Този бледолик приятел ли е на Гълъбицата?

— Да.

— Тъй като ти го казваш, ще повярвам, иначе щях да забия ножа си в гърдите му.

— Защо?

— Силната ръка ми заповяда да закрилям Гълъбицата, така че не бива да допускам в нейна близост нито един крадец.

— Да не би да го смяташ за крадец?

— Не може да е такъв, понеже е твой приятел, но иначе сигурно щях да го взема за негодник.

— Защо?

— Защото изглежда също като някой зесте-тзи, но все пак не е такъв.

Думата „зесте-тзи“ от езика на апачите означава „убиец на дървета“. Индианците наричат така дървосекачите, дърварите. Сам бе направо смаян. Той попита:

— Че защо да не е такъв?

— Попитай самия него! Пъргавия елен не може да знае защо един бледолик се представя за друг човек. А дали вашият приятел е приятел и на Силната ръка?

— Да. Силната ръка го е изпратил при нас.

— Уф! Тогава можете да му имате доверие, също както и аз му се доверявам.

Той погледна Щайнбах със страхопочитание като сложи длан върху челото а после и върху сърцето си в знак на покорен и смирен поздрав. Същевременно по лицето му се плъзна и бързо изчезна хитра и самоуверена усмивка, сякаш искаше да каже на Щайнбах, че го е прозрял, но нищо няма да издаде. След това продължи по своя път.

— Какво ли искаше да каже? — попита Сам. — Знаете ли, господин Щайнбах?

— Ако вие не знаете, то мислите ли, че мога да знам аз, който сега го вижда за пръв път?

— Хмм! Той ви погледна тъй особено.

— Нямам никаква вина за това.

— Но вие също му се усмихнахте така, сякаш искахте да му кажете: „Добре, добре! Продължавай си по пътя, ние ще се разберем!“ Кажи-речи започвам да вярвам, че си имате някаква обща тайна. Но пък нали досега изобщо не сте се виждали. Той ви взе за някакъв негодник.

— Та нали и самият вие също ме взехте за такъв.

— Е, надявам се, че наистина съм се излъгал, иначе може да ви се стъжни, макар да сте мой сънародник.

— Да, така е, сър — потвърди Тим. — Иначе ще вземем тъй малко да ви поизстискаме душата от тялото.

— Наистина ли? — усмихна се Щайнбах. — Ами как ще го направите?

— Бих могъл да ви покажа, ако не ми беше жал за вашите кости.

— О, моля ви, няма защо да се страхувате за моите кокали. Наистина много би ми се искало да разбера, как бихте постъпили при едно подобно изстискване на душата от тялото.

— Е, щом действително ви доставя удоволствие, ще ви покажа, как се изстисква душата от тялото. Прави се ей така!

Прерийният ловец не обича да пропуска удобен случай, когато може да покаже своята сила и сръчност. Такъв беше и случаят с Тим. С лявата си ръка той хвана Щайнбах за врата, а с дясната за колана, за да го вдигне във въздуха и после да го просне на земята. Тъй като той бе много як и жилиав човек, имаше дългогодишен опит, а и движенията му в този момент бяха изключително бързи, сигурни и точни, то навярно намеренията му щяха да се увенчат с успех, ако си имаше работа с някой друг, но само не и с Щайнбах. По всичко изглеждаше, че Тим ще да излезе победител, понеже Щайнбах се престори, че е силно изплашен и остана на мястото си без да помръдне и малкото си пръстче. Само стоеше здраво разкراчен.

— Чакай, Тим! Не прави глупости! — каза Сам. — Би могъл нещо да пострада!

— Не се страхувай, мастър Сам! — засмя се Щайнбах. — Единствено самият той би могъл да пострада. Нека видим докога ще се занимава с мен и ще ме дърпа насам-натам.

Той стоеше широко разкрачен и за голяма изненада на всички въпреки големите усилия на Тим ловецът не успя да го повдигне или помръдне нито на сантиметър от мястото му.

— Проклятие! — изпъшка дългучът. — Дяволска работа! Никога не ми се беше случвало!

— Давай, Тим, напреди се! — подвикна му неговият брат. — Иначе ще е голям срам за теб!

— Направи го ти по-добре, щом можеш!

— Разбира се, че мога! Само гледай!

Джим бързо сграбчи Щайнбах от другата страна.

— Охо! Двама срещу един! — засмя се Щайнбах. — Тогава ще трябва да ви покажа, как се справя един салджия!

Той сграбчи с десницата си Тим а с лявата ръка Джим за ловджийската риза над колана, отблъсна ги от себе си толкова силно, че те се видяха принудени да го пуснат, после мощно ги дръпна пак към себе си така, че изгубиха равновесие, и ги вдигна високо във въздуха. След това Щайнбах бързо направи три-четири крачки към езерото, разтърси двамата няколко пъти насам-натам и накрая внезапно ги пусна да паднат в тревата.

— Тъй, ето ви седнали, мешърс! — бодро каза той. — Ако не ставаше всичко на шега, спокойно можех да ви хвърля във водата. Сигурно сами ще го признаете.

Братята първо се спогледаха един друг, а после го зяпнаха с такъв безкрайно смаян поглед, че той гръмко се разсмя.

— По дяволите! — изпъшка Джим.

— Мътните го взели! — закашля се Тим.

— Но всъщност това е невъзможно!

— Невероятно! Никога не се е случвало!

— И аз съм съвсем слисан! — обади се дебелият Сам. — Човек да не повярва на очите си. Та това е направо слонска сила!

— Е хайде, направете същото де, мастър Барт! — подкани Щайнбах изумения ловец.

— Глупости! Изобщо никой не може да го направи — Никога не бих повярвал, че в Херласгрюн е възможно да се роди такъв голиат. Хваща си човекът тези двама дългучи просто ей така за ризите и ги вдига...

— Стой! Махай се! — извика Щайнбах.

За да обясни думите си, Сам беше сграбчил Щайнбах за ризата пред гърдите, но макар че последният мигновено го блъсна настрани, ловецът получи в гърба си такъв удар, че падна на земята.

— Мътните го взели! — извика той като побърза да се изправи на крака. — Кой беше този негодник?

Но се видя принуден светкавично да отскочи встрани, за да не получи и втори удар, който този път сигурно щеше да има по-опасни последици. Конят на Щайнбах се беше обърнал и се опитваше да го ритне със задните си копита. Извил глава назад с искрящи от гняв очи, прицелвайки се точно в него, жребецът продължи да хвърля къчове, така че ловецът отстъпи доста далеч назад, а накрая разгневено извика:

— Проклет звяр! Цяло щастие е, че при първия си опит само ме закачи сравнително леко! Иначе щях да съм вече мъртъв!

— Да, едва ми остана време да ви дръпна назад — подхвърли Щайнбах. — Това е благороден кон.

— Какво? — извика Сам. — Наричате това добиче благородно, след като се опитва да убие почтени хора?

— Естествено! Та конят иска само да ме защити.

— Да ви защити? Глупости! Да не би да се опитвате да ми внушите измислицата, че този звяр ме ритна само защото съм ви нападнал?

— Да, само заради това!

— Pshaw! Ами защо тогава не ритна преди малко Джим и Тим?

— Защото благородното животно веднага видя, че вдигнах във въздуха тези двама господа. Но не искаше да допусне продължение на схватката с вас.

— Не е за вярване! Значи защитава господаря си! Никога през живота си не съм чувал подобно нещо. При определени обстоятелства това може да се окаже съдбоносно за други, ала за господаря му е от полза. Че кой го е обучил така?

— Тук за дресура и дума не може да става. Просто по природа конят си е такъв — толкова верен и привързан към господаря си, че винаги го защитава. Тъй че за в бъдеще внимавайте, сър, да не ме нападате макар и не наистина!

— Кой ли можеше да очаква подобно нещо от тази дръглива кранта!

Той огледа коня вече далеч по-внимателно. Щайнбах кимна и каза:

— Човек може да се излъже в животните също толкова, колкото и в хората. Струва ми се, че този кон е бил винаги хранен тъй добре, както и сега.

— Тогава е за съжаление, понеже в такъв случай значи винаги е гладувал.

— Охо! Никога не допускам конят ми да гладува. Вярно, не мога да го храня с палачинки и печени гъски, но сам видяхте, че тръгна подир мен като вярно куче без да наведе глава, за да пощипне трева или да пие от водата на езерото. Следователно не изпитва нито глад нито жажда.

— Но защо е толкова кльоцав, какви са тези кокали?

— Не всички същества могат да са толкова дебели и тлъсти като вас, мистър Сам. Да не би мистър Тим и мистър Джим да получават по-малко храна от вас като са толкова мършави и кокалести, повече дори и от моя кон?

— На туй му се вика порода.

— Е, ами тогава и при моя кон е порода. Може би твърде скоро ще си промените мнението за него.

Те продължиха пътя си към сградата на мисията. Старата индианка ги беше забелязала още отдалеч и вече беше отворила портата. Така те влязоха без да чакат. Конят последва господаря си по петите, сякаш това се разбираше от само себе си.

Преди да се присъедини към другите в трапезарията Щайнбах се погрижи за своя кон и още веднъж отиде до портата, за да провери как е заключена. Тя се затваряше с помощта на две много дебели дървени мандали, които с натиск отвън едва ли можеха да бъдат счупени. Докато все още се намираше до вратата, той долови отвън стъпки. Надникна през малкия отвор и видя Пъргавия елен. Отвори му за да го пусне да влезе. Щом го зърна, индианецът сложи длан върху сърцето си за поздрав и каза:

— Мога ли да чуя името ти?

— Щайнбах.

— Защо Пъргавия елен трябва да изговаря тази трудна чужда дума, когато поиска да те повика?

— Нима мислиш, че имам някакво по-хубаво име?

— Да.

— И кое е то?

— Тан-ни-кай.

— Какво? Ти смяташ, че аз съм Княза на бледоликите?

— Ти или си Княза или си крадец.

— Как така?

— Силната ръка, прославеният вожд няма да даде най-прочутия кон на апачите на някой обикновен човек. Дебелият бледолик се мисли за умен мъж, и все пак взе този кон за някакво много лошо и непотребно животно. Ти си получил жребеца от Силната ръка като подарък, нали?

— Да.

— Тогава ти си Княза на бледоликите. Защо го криеш от мен?

— Е, добре. Ще ти призная, че е така, но никому не го казвай!

— Устата ми знае да мълчи.

— В замяна ще те възнаградя.

— Пъргавия елен не иска никаква награда за това, че изпълнява своя дълг.

— И все пак ми се иска да проявя към теб моята благосклонност и ще се отнеса с теб като с герой.

Красивите черни очи на младия индианец заискриха от едва сдържана радост. Той каза:

— Пъргавия елен може да умре за теб, ако му заповядаш.

— Не искам да ти отнемам живота. Напротив, ти ще се прославиш и бледоликите, които днес пристигнаха тук, ще ти завиждат. Те не знаят, кой съм аз, и ме смятат за някой неопитен хлапак. Затова искам да ги накарам да се срамуват.

След тези думи Пъргавия елен хвана ръката на Щайнбах и я притегли към гърдите си — един извънредно тържествен както и рядко срещан знак на благодарствено оказване на почит. Отговори му:

— Доведи ми хиляда неприятели и аз ще се бия с тях!

— Знам, че си смел и умен. Когато Силната ръка си тръгна, той остави теб тук като закрилник на Гълъбицата на вековната гора. Вождът нямаше да постъпи така, ако ти не заслужаваше неговото доверие.

Индианецът се отдалечи. Лицето му бе сериозно и безизразно, но току-що получената похвала и оказаната му чест толкова го зарадваха, че с голяма мъка успя да запази спокойствие.

Сега и Щайнбах се изкачи нагоре по стълбите и влезе в трапезарията, където му бяха приготвили нещо за хапване. Другите му правеха компания. От само себе си се разбира, че Сам доведе своята годеница както и роднините и, за да ги представи на новия гост, за когото беше убеден, че произхожда от Херласгрюн.

Уилкинс проявяваше най-голямо любопитство от всички. Веднага щом Сам приключи с представянето на споменатите лица, той се обърна към Щайнбах с думите:

— Е, сър, яжте и пийте най-спокойно! Надявам се няма да ви обезпокоя, ако междувременно се осведомя за онова, което ми се ще да узная възможно по-скоро.

— За Бога, питайте спокойно, мастър Уилкинс! Докато дъвча и преглъщам все ще мога да ви отговоря няколко думи.

Уилкинс насочи разговора към донесената от Щайнбах вест, че индианци от племето марикопа планирали нападение над мисията.

— Значи марикопите идват! Нямам нищо против. Не ме е страх от тях. Но какво ли искат?

— Искат две неща. Първо, те са хвърлили око на Гълъбицата, както и на съкровищата при Сребърното езеро и второ,...

Сам го прекъсна, обръщайки се към Уилкинс:

— Толкова много се говори и чува за тези съкровища! А има ли нещо вярно в тези приказки?

— Хората се лъжат извънредно много — уклончиво отвърна Уилкинс.

— Е, тогава нека червенокожите господа дойдат и вземат онова, което не съществува. И второ?

— Второ, те искат да извършат жертвоприношение като убият една бяла жена на гробовете на вождовете.

— Наистина ли чухте подобно нещо? — припряно попита Уилкинс.

— Да.

— Струва ми се странно. Сребърното езеро е място където цари мир и където се погребват прочути вождове на апачите и команчите. Тук би трябвало да почиват в мир воините на тези две племена, които вечно враждуват по между си. На това място никога не е бил погребван индианец от племето на марикопите и следователно няма такъв гроб, където те да принасят някаква жертва.

— Тогава ще извършат жертвоприношението на гробницата на някой апач или команч — обади се Сам.

— Невъзможно. Никой индианец няма да принесе жертва на мъртвия вожд на чуждо племе, още повече пък на някое вражеско племе. Ловните полета на марикопите са край Хила, а те са смъртни врагове на апачите и команчите. Тази работа с бялата жена сигурно си има някаква друга причина и преследва друга цел.

В този миг откъм портата прозвуча нечий звучен глас:

— Кучетата марикопи са използвали от дупките си, за да омърсят и осквернят гробовете на апачите. Това е най-големият позор, който може да се нанесе на едно племе. Силната ръка ще прогони тези

песове с камшика си и ще избие толкова много от тях, че Хила ще прелее извън бреговете си от тяхната кръв и от горчивите сълзи на техните жени и дъщери.

Един висок и снажен индианец прекрачи прага, последван от Пъргавия елен, който го беше пуснал да влезе.

— Силната ръка! — учудено възкликна Сам.

— Да, мастър — усмихна се Щайнбах — днес имаш голямото щастие да се запознаеш с най-прочутия и най-смел вожд на Америка, както и с най-глупавия бял от Херласгрюн — а това ще рече с мен. Наистина, както ми се струва, второто запознанство едва ли ще го сметнеш за особено голяма чест.

— Да, с теб човек не би могъл да спечели кой знае колко почит и уважение — отвърна Дебелия. — Значи този червенокож мастър наистина е онзи велик вожд? Или само се шегуваш, а?

— Той е.

— Тогава незабавно трябва да му стисна ръката. Вярно че човек като мен макар да е роден само в Херласгрюн, все пак в достатъчна степен е усвоил доброто поведение, за да знае, как следва да се поздрави толкова прославен воин.

Той се приближи до Силната ръка, протегна му десницата си, кимна му дружелюбно и каза:

— Великият вожд на апачите е добре дошъл при Сребърното езеро. Радвам се да го видя!

Въпреки приятелското поведение на Дебелия индианецът остана сериозен и сдържан. Стисна му ръката и отговори:

— Силната ръка е у дома си при Сребърното езеро. Той е онзи, който се радва да каже добре дошъл на Енчар-тил.

Сам се обърна към другите и попита:

— Енчар-тил ли? Тази дума не ми е известна. Какво ли може да означава и кого ли има предвид вождът?

Тогава Щайнбах се засмя и отвърна:

— Енчар-тил значи „Големия корем“ или „Дебелия търбух“. Погледнеш ли се, мастър Сам, тогава веднага ще ти стане ясно, кого е имал предвид.

— Дявол да го вземе! Мен да нарече така! Ама тези апачи много бързо лепват имена на хората!

— О, че той не ти го е измислил сега. Всички апачи от доста време те наричат единствено Енчар-тил, Дебелия търбух.

— Изобщо не го знаех. Но щом ме наричат така, сигурно съм за тях много известна личност.

— Е, ще ти кажа най-искрено, че си далеч по-известен, отколкото може би си мислиш. Наистина си прочут човек. Дали е заради заслугите ти, или пък заради дебелия ти корем, не ми се ще да го обсъждаме.

— А и съвсем не е нужно. Няма защо да си правиш този труд. Причината ми е безразлична — достатъчно ми е, че съм прочут. Ти обаче никога няма да се прочуеш — нито с дебел корем нито пък с някаква особена смелост. Ето, това е разликата между теб и мен.

Тези думи бяха изговорени на английски, и понеже великият вожд владееше този език, той разбра всичко. След като отправи към Щайнбах кратък въпросителен поглед, а той пък леко поклати глава, индианецът каза на Сам:

— Вярно, моят бял брат Щайнбах не е някой известен воин и ловец, ала той не знае що е страх и скоро ще се прочуе сред мъжете на Запада.

— Тоя ли? Силната ръка много се лъже. Никога не съм виждал прочут рафтър. Тези типове се скитат само в близост до реките. На тях им е нужна водата, за да си карат саловете. Те не познават страната, значи не са следотърсачи, а нямат и необходимия нюх. За един свестен скаут са нужни и много други качества, които един рафтър не притежава.

— Ама ти от дума на дума наистина съвсем се разлюти! — засмя се Щайнбах.

— Как да не се разлютиш! Вярно, сънародник си ми, но си все още новак в прерията. Нямах нито барут и пушка, нито олово и торбичка за съчми. Секира и нож — това е всичко, което притежаваш, а така си се надул, сякаш се каниш на закуска да изгълташ цялата савана и да изпиеш Мисисипи, за да не ти преседне. Тук се намират и други хора, от които би могъл да понаучиш нещо. Запомни го! Ясно ли е?

— Да, драги ми мастър Сам, прав си. Бях малко нескромен. Човек не бива да се надува, за да не стане по-дебел, отколкото е. В

бъдеще ще гледам да отвикна от това. Дали си доволен от тази моя декларация?

— Май нямам друг избор. Но си дръж на думата! Сега обаче си имаме и по-важна работа. Какво смяташ да предприемеш? — обърна се Сам към Силната ръка.

— Веднага ще се метна на коня си и ще тръгна да ги пресрещна, за да видя къде са се разположили на бивак.

— В тъмното? — учуден попита Сам.

— За вожда на апачите нощта е също като ден — гордо каза индианецът.

— Но нали не знаеш от коя посока ще дойдат!

— Мастър Сам, я не се излагай! — обади се Щайнбах.

— Да се излагам ли? Аз? Себе си? Какво те прихваща? Едно такова пиленце със жълто около човката, излюпило се в Херласгрюн и дошло в Скалистите планини ще ми казва на един стар и опитен петел-борец да не се излагал! Това ми идва малко множко, много е, не, дори и повече от много, прекалено много е!

— Не е чак толкова прекалено, колкото си мислиш. Надявам се, че познаваш марикопите, а?

— Във всеки случай по-добре от теб!

— Е, що за хора са?

— Да не би да искаш да ме изпитваш, сър, или пък аз трябва тепърва да те уча?

— Искам да науча нещо от теб, мастър Сам.

— Това вече ми харесва. Ако ставаше въпрос за първото, нямаше да получиш никакъв отговор, а нещо съвсем друго. И така, марикопите се числят към индианците пуебло и са изключително войнствено племе. Живеят заедно със също толкова опасните папалоси по бреговете на Хила. Тъй, вече го знаеш.

— Благодаря ти — най-сериозно каза Щайнбах. — Ти наистина си човек, от когото може да се узнае и научи нещо. Щом марикопите живеят по бреговете на Хила, то значи сега ще дойдат откъм тази река, нали?

— Естествено! Това е изобщо много остроумен въпрос, драги ми мастър Щайнбах. Облаците носят дъжда, значи той трябва да дойде от тях. Не си личи, че си от Херласгрюн. Все пак тамошните хора не са чак толкоз глупави!

— Много съм ти задължен! Искях да кажа само, че тук се намираме на север от изворите на Хила и затова мисля, че марикопите едва ли ще минат южно от реката.

— Сигурно че няма, господин професоре по география. Тъй те биха се озовали в Мексико, но не и тук горе при нас.

— Добре. Но по този маршрут на пътя им ще се изпречи Силвър Сити, където не бива да се мяркат.

— Тогава ще го заобиколят отляво.

— В такъв случай ще се натъкнат на форт Уест, където незабавно ще ги избият до крак.

— Естествено че няма да стигнат чак до него, а ще го заобиколят отдясно. Е, разбира се, че ако беше ти, щеше да се втурнеш право към Силвър Сити или към форт Уест, за да ти смачкат там фасона. Обаче тези червенокожи са по-умни от теб. Те ще минат между форта и града.

— Да, да, наистина! Но пък ти си далеч по-умен и от тях. Ти си човек, от когото може да се научи страшно много. Но, драги ми мастър Сам, не каза ли току-що на Силната ръка, че няма как да се знае, от коя посока ще се появят индианците?

— Да.

— И все пак ей сега съвсем незабелязано измъкнах от теб сведението, че ще дойдат от посоката между Силвър Сити и форт Уест! Е кой тогава е глупавият и кой умният? Кой е ученикът и кой учителят?

Едва сега Сам разбра, че го бяха надхитрили. Той отвори уста, зяпна смаяно Щайнбах и накрая каза:

— Мътните го взели! Вече наистина не знам, какво да мисля! Добре се справи, наистина твърде добре! Но всичко бе просто случайност. Все пак с удоволствие ще си призная, че без глупавите ти въпроси нямаше да стигна до това заключение. Съвсем вярно е, че индианците непременно ще дойдат от споменатата посока. Изобщо не биха могли да свърнат по на юг или по на север.

— Радвам се, че проумя до какви добри резултати може да доведе понякога глупостта на хората. Марикопите би трябвало да пристигнат тук още утре. Следователно се намират вече на по-малко от един ден път от нас. Къде ли ще спрат, за да бивакуват през нощта?

— Хмм! Иначе много ми сече пипето, но да съм чак всезнаещ, не съм.

— Но човек може да поразмисли и без да е всезнаещ. Ще се разположат ли на бивак нейде наблизко?

— Не, и през ум няма да им мине.

— Или пък близо до града или форта?

— Сигурно не.

— Я виж, колко правилно умееш да отговаряш, само ако ти се зададат правилно и въпросите! А кога ще минат между града и форта?

— Днес, когато се стъмни. Казвам „днес“, понеже полунощ вече мина.

— Напълно споделям мнението ти. Значи дотогава те ще останат зад линията, която минава от Силвър Сити до форт Уест. Това ще ни даде време и възможност да ги наблюдаваме през деня.

— Не звучи лошо. Но тайното промъкване към врага и през нощта си остава трудна работа, а какво да кажем през деня. Следователно ще трябва да се изпратят най-ловките и опитни мъже. Кой ще отиде?

— Преди да определим тези хора е необходимо да размислим на кое ли място ще спрат да лагеруват индианците. Мастър Сам, познаваш ли тези местности?

— Горедолу.

— Реката Хила не прави ли доста голям завой в южна посока след Силвър Сити?

— Да. Откъде знаеш?

— Не е толкова важно. Там тя е плитка и тясна и много лесно може да се прекоси на кон. Водата не стига дори до корема на животните. Откъм вътрешната страна на този завой се издига гъста вековна гора. Брегът е обрасъл с тръстика и храсталаци, между които има достатъчно трева за много коне. Сигурно точно там са спрели индианците.

— Проклятие! Вече съвсем не знам, какво да мисля за теб. Да, за тях няма по-добро скривалище от онова място. Сред вековната гора, отпред защитени от реката, те ще се чувстват в безопасност също като в лоното Авраамово. Само там и никъде другаде трябва да ги търсим. Налага се да отидем дотам, за да разберем как стоят нещата. Кого ще изпратим?

— Силната ръка ще тръгне — каза вождът.

— Аз също! — обади се Сам.

— Силната ръка ще язди сам. Ако и Дебелия търбух иска да дойде, то нека го направи, но го съветвам да си вземе някой силен закрилник.

От смайване Сам онемя. Той зяпна вожда и измина почти минута преди да намери някакъв отговор:

— Аз? Да си намеря закрилник? Мътните го взели! Че кого?

— Моя бял брат Щайнбах.

— Него ли? Смешна работа! Вместо да ме закриля, той ще ми провали всичко!

— Е, че поне опитай де! — иронично го помоли Щайнбах.

— И през ум не ми минава!

— Мисля, че искаше да ставаш мой учител!

— Хмм! Така си е! Обаче ще направиш някакви глупости и ще ни изложиш на опасност!

— Ще положа всички усилия това да не стане.

— Наистина ли? Е, сега не се държа чак толкова глупаво, както очаквах от теб, затова поне веднъж ще направя един опит с теб.

— Ами аз? — намеси се Джим. — Да не би да трябва да остана тук?

— Да — заяви Сам — Няма нужда с нас да тръгва половината свят. Почини си, дългуч! Ще имаш задачата да закриляш мисията и Гълъбицата.

Младият апач побърза да се намеси:

— Пъргавия елен ще закриля Гълъбицата. Не му е нужен друг човек.

В думите му се долови нещо като наранено ревниво честолюбие. Обаче неговият чичо, вождът, го смърри:

— Насам идват многобройни врагове и една десница не е достатъчна за закрила. Нека белите ни приятели ти помагат в защитата на този дом. Сега Силната ръка тръгва на път. Той ще се отправи на север, за да мине покрай форт Уест и да излезе в гръб на марикопите.

— Тогава, мастър Сам, ние двамата ще се насочим на юг — каза Щайнбах. — Ще заобиколим Силвър Сити и ще излезем в гръб на червенокожите откъм другата страна. Там може би ще се срещнем със Силната ръка.

— Но аз съм на друго мнение — обади се Сам. — С това заобикаляне само ще изгубим скъпоценно време и ето защо смятам, че ще е по-добре...

Тогава обаче вождът го прекъсна с думите:

— Ще е по-добре ако Дебелия търбух направи онова, което каза нашият бял брат Щайнбах. Очаквам от него само това и нищо друго. Хау!

Той се обърна и излезе навън.

Индианската дума „хау“ се използва от почти всички племена. Значението ѝ обаче може да е доста различно, но най-често се употребява в знак на потвърждение, нещо като „баста, точка по въпроса, така ще стане а не иначе!“

Силната ръка я изговори с натъртване. Сам погледна към вратата, зад която вождът изчезна, и поклащайки глава, каза:

— Боже Господи! Че нима не мога да имам собствено мнение?! Но както и да е, ще постъпим така, както нареди той.

— Кой кон ще вземеш?

— Моя.

— За такава езда?

— Да.

— Но не забравяй, че е изморен, че тръгваме на разузнаване, че е възможно да се изложим на опасност и тази езда може да се превърне в езда на живот и смърт.

— В такъв случай сигурно ще сме постъпили много глупаво!

— Какво искаш да кажеш?

— Ако се стигне до езда на живот и смърт, то значи индианците ще са ни забелязали и следователно ще сме подхванали цялата работа изключително неразумно.

— Е, да се надяваме, че ще се окажеш по-умен, отколкото те мисля. И така, напред!

Тъкмо когато се канеха да тръгнат се появи Уилкинс, за да се сбогува с тях.

— Не се страхувайте — каза му Сам. — Ще бдим над вас. Няма да сте изложен на опасност преди да сме се върнали.

— Благодаря ви, сър! Впрочем донякъде се осланям и на самия себе си. Веднага щом тръгнете, ще пусна водата и до обед тук ще се съберат поне стотина храбри воители на апачите.

— Нека обаче се скрият — подметна Щайнбах. — Пуснете ги да влязат в къщата, защото очаквам от марикопите да изпратят съгледвачи.

Започна да се развиделява. Когато се спуснаха по клисурата, по която се беше изкачил Щайнбах на идване, и пред тях се ширна равнината, денят бе вече настъпил.

Щайнбах насочи коня си на юг, за да опише широка дъга. Сам се опита да възрази, но като по някакво чудо старата кранта на Щайнбах постоянно поддържаше преднина от девет-десет конски дължини пред Дебелия и така Сам изобщо нямаше възможност да го заговори. След два часа Силвър Сити остана от дясната им страна, и тогава свърнаха на запад. После пък, връщайки се назад, се насочиха повече на север, докато най-сетне се добраха до реката.

— Но мастър, как си позволяваш да се държиш с мен по такъв... по дяволите!

Без да обръща никакво внимание на жалбите и възраженията на Дебелия, Щайнбах накара коня си с един смел скок да навлезе в реката. Спря се едва на отсрещния бряг. Когато Сам го настигна, запъхтян му каза:

— Човече, останах без дъх! Яздиш като дявола, а добичето ти тича като пощръкляло! Дай ми най-после възможност да поговоря с теб! Намираме се твърде далеч на север. Сега трябва да продължим на юг!

— Тъй ли мислиш? Хмм! Няма ли да слезеш от седлото?

— Защо?

— Защото искам да скрия конете в този чудесен гъсталак.

— Откъде пък ти хрумна! Мисля, че...

— Шшшт! Не крещи така де! Не е нужно индианците да ни чуят. Впрочем прави, каквото искаш! Нямам нищо против да им позволиш и да те скалпират, щом това ти доставя удоволствие! Но ще постъпя както аз намеря за добре!

Той разтвори храсталака и поведе коня си навътре, за да го върже някъде. Сам се видя принуден да направи същото. След като това бе свършено, заличиха всички следи възможно по-добре. Сам се нагани да му дръпне една реч, обаче Щайнбах го прекъсна с енергично движение на ръката и закрачи напред все по брега на реката,

прикривайки се между храстите. Много внимаваше да не остави някаква диря. Естествено Сам последва неговия пример.

Когато веднъж Щайнбах се спря в нерешителност, Дебелия го настигна и каза:

— Но сър, не те разбирам! Защо пък индианците трябва да са точно тук? Защо тичаш така? Впрочем ти нямаш нито пушка, нито пистолет — изобщо никакво огнестрелно оръжие! Жал ми е за теб!

— Огнестрелно оръжие ли? При тайно промъкване към неприятеля? Не, на мен ми е жал за теб! Нима се стреля, когато човек реши да шпионира някой индиански бивак?

— Ами ако му се наложи да се защитава — да.

— Аз стрелям само в краен случай.

— Ами с какво? С носа си? Нямаш нищо друго освен секирата и ножа. И на всичко отгоре си пъхнал тази недодялана и груба секира в кожен калъф. И изобщо това не е секира, защото е по-голяма и от дърварска брадва. Като капак на всичко и тази раница на гърба — също като някой хлапак от Херласгрюн, чието място е на някой чин в трети клас.

Щайнбах не отговори, а продължи да крачи нататък. Колкото повече напредваше, толкова по-предпазлив ставаше. Тъкмо когато разгръщаше два храста, за да мине между тях, той изведнъж се стъписа, побърза да върне клоните в предишното им положение и тихо възкликна от изненада.

— Какво има? — попита Сам.

— Индианци.

— По дяволите! Наистина ли се намират тук? Наистина ли имаш такъв нюх? Сякаш ги надуши по миризмата още на часове път оттук!

Двамата клекнаха на земята, за да надникнат през гъсталака. На това място реката образуваше нещо като залив. На същия бряг, но на срещуположната страна на този залив се появиха три човешки фигури — двама индианци и една жена, облечена по маниера на белите. Лицето ѝ бе скрито от воал. Докато индианците се спряха, тя се запъти към реката. Червенокожите бяха завързали около талията на жената две ласа, и като държаха здраво в ръце краищата им, те застанаха с гръб към водата.

— Дяволски деликатно и тактично! — закиска се Сам.

— Тя ще се мие, но не бива нито да избяга нито да се удави. Ще трябва да разголи някои части от тялото си, а индианците не бива да гледат.

— Сигурно е пленничката, която ще принесат в жертва!

— Несъмнено. Внимавай, мастър! Вече сваля воала от главата си.

Девојката беше облечена като жените от мексиканската провинция Сонора. Тя носеше лека къса червена рокличка, също така късо и червено изрязано отпред елече, а на главата си имаше испанско ребосо, един вид воал, който може да се надипля нагоре, обаче е толкова дълъг, че никак не е трудно да покрие цялото тяло като лека прозрачна наметка.

В този момент тя свали тъкмо това ребосо и го остави на брега. След като разкопча горните две копчета на елечето си и нави ръкавите му докъдето бе възможно, за да разголи онези части, които искаше да измие, Сам възкликна от възхищение. Рокличката позволяваше да се видят здравите и добре оформени крака, както и изключително грациозните глезени и малки стъпала. Изпод разтвореното елече и долната бяла риза напиреха едрите ѝ великолепни гърди. Белите ѝ ръце бяха като от алабастър. След като свали воала си, гъстата и дълга и буйна руса коса се разпиля и стигна почти до земята. После тя потопи ръце във водата, изми се и накрая се подсуши със собствената си коса.

След това тя пак събра косата си, закрепил воала и бавно се върна при индианците, заедно с които изчезна зад крайбрежните храсталаци като видение от царството на феите, охранявана от грозните обитатели на северните скалисти урви и клисури.

— Никак не е лоша! — промърмори Сам. — Непременно ще трябва да я измъкнем! Нали?

Щайнбах се изправи и дълбоко пое дъх. Отговори му:

— Сам Барт, добре чуй, какво ще ти кажа!

Думите му прозвучаха сериозно и сурово, а на лицето му се беше появил израз на дръзка, презираща смъртта решителност. Сам забеляза тази промяна в него и попита:

— Какво си намислил? Дано не е някоя глупост!

— Няма да си тръгна оттук преди да съм разговарял с това момиче!

— Боже милостиви! Ти да не мръдна? Побърка ли се? Полудя ли? Смахна ли се? Нещо да не ти хлопа? Това момиче да не ти размъти

мозъка? Или имаш в кратуната си толкоз много бръмбари, че ти хрумна мисълта да тръгнеш на сигурна смърт?

— Казах го и ще го направя!

— Ето ти на! Веднага разбрах и заявих, че не си никакъв уестман и никога няма да станеш такъв! Щом имаш намерение да предприемаш такива неразумни действия, то по-добре да си беше останал у дома в Херласгрюн и да...

— Я стига! Херласгрюн! Остави ме намира с твоето загубено село!

— Какво? Как? Село ли?

— Аз изобщо не съм от Херласгрюн!

— Не си ли? Ами откъде си? Да не си от някое близко село?

— И от близко село не съм. Изобщо не съм саксонец.

— Дявол го взел! Ами какъв си?

— Прусак.

— Да, вярвам ти! Поне сега съвсем ми приличаш на прусак!

Той го погледна настойчиво и изпитателно, сякаш наистина се съмняваше в здравия му разум. Това не убягна на Щайнбах. Той се усмихна, вдигна рамене и каза:

— Нарече ме глупак, но самият ти си такъв и то във висша степен! Та нима не забеляза, че само се помайтапих с теб?

— Майтап ли? А? Забранявам ти да се майтапиш с мен!

— Че всичко знаех по-добре от теб?

— По-добре от Сам Барт? Хайде бе!

— Че дори и Силната ръка прояви към мен много по-голямо уважение и внимание отколкото към теб, сър?

— Отколкото към мен? Мътните го взели!

— И даже ме обяви за твой закрилник?

— Дявол ме взел! Ако ти, ти решиш да ме закриляш, свършено е с мен!

— Ами кой трябваше да тръгне заедно със Силната ръка?

— Княза на бледоликите.

— Е, а къде е той сега?

— Някъде. Сигурно ще се появи, когато е необходимо и когато никой не го очаква. Това си е в неговия стил и характер, просто му е привычка.

— Значи тъкмо сега ти не го очакваш!

— Не.

— Но той е тук.

Сам бързо се огледа. След като не забеляза наоколо никого, поклати глава и каза:

— Къде е? Би трябвало да си ти.

— Така е. Аз съм Тан-ни-кай.

— Тан-ни-кай? Ти? Ти?

Дебелия отскочи няколко крачки назад, впери поглед в Щайнбах, а после продължи:

— Ти си Княза на бледоликите? Ама че смешно!

— В момента може да ти се вижда смешно, но само след минути ще стане толкова по-сериозно. Помисли си за нашата среща, за моя кон, той е най-добрият в цялата прерия. Силната ръка ми го подари. Припомни си какъв урок дадох на Тим и Джим, а после и на теб самия. Помисли си само с каква бързина и непогрешимост, необясними дори и за теб, открих бивака на марикопите. Ако продължаваш да се съмняваш в думите ми, тогава никой и нищо не може да ти помогне.

— В името на всички деветдесет и девет хиляди небесни светии! Наистина ли трябва да ти повярвам?

— Да, разбира се!

— Е, много ми се иска, ама ми се струва, че ти липсват някои неща.

— Какво например?

— Твоята прочута пушка.

— Но аз я нося!

При тези думи той потупа с ръка по секирата, която висеше на колана му в кожения си калъф.

— Да не би да имаш предвид тази секира?

— Да. Това е едновременно и секира и пушка.

— Бре да се не види! Кой би предположил!

— И така, поне засега престани с безкрайните си въпроси! Не ми се иска да губя повече време. Ето ти ръката ми, а ти давам и дума, че аз съм Княза на бледоликите!

Той му протегна десницата си. Сам здравата я стисна, очичките му заблестяха, а цялото му лице, напомнящо пълнолуние, засия от несдържана радост.

Той каза:

— Бога ми, имам чувството, че съм бил като слепец, който едва сега проглежда. И по телосложение и по поведение и характер съвсем приличаш на Княза, тъй както са ми го описвали. И така, ето ти и моята ръка, вярвам ти! Но наистина ли искаш да разговаряш с тази девойка?

— Трябва! Много съм чувал да се говори за теб и високо те ценя. Ти си точно човекът, с когото може да се предприеме подобно нещо. Няма да се впускаш в самото рисковано начинание, но все пак ще вземеш участие като останеш тук скрит на пост. Върна ли се, добре. Но ако чуеш бързо един подир друг шест изстрела, това ще означава, че съм пленен. Едва ли ще ме убият, защото ще внимавам много. В такъв случай ще се върнеш в мисията, за да съобщиш какво се е случило. Силната ръка сигурно ще знае какво да се направи.

— Аз го знам още отсега. Да остана тук? И да те пусна да отидеш сам? И през ум не ми минава! Явно че не познаваш добре дебелия Сам Барт! Той не е човек, който ще изостави своя другар в каквато и да било опасност, а още по-малко пък ще допусне да загине. Идвам с теб!

— Може би тъкмо така ще увеличиш опасността вместо да я намалиш.

— Охо! Да не ме смяташ за някой хлапак?

— Не. Все пак навярно няма да извършиш грешка, но във всеки случай един човек може по-лесно да се промъкне незабелязано до неприятеля отколкото двама.

— Обаче ако действително изпаднеш в опасност, ще е много добре да има още някой с теб. Не! Буквално копнеех поне веднъж да срещна Княза на бледоликите. Тъй като не само това мое желание се изпълни, ами дори тръгнах с теб на опасно разузнаване, много искам напълно да се възползвам от благосклонността на съдбата и заедно с теб да се хвърля надолу с главата в устата на лъва. Давам ти не само честната си дума, но и думата на прериен ловец, че няма да допусна грешка. Сам Барт е известен като добър ловец и няма да се изложи точно сега, когато има честта за пръв път с теб да изиграе един номер на индианците.

— Въпреки това съвсем искрено ти признавам, че предпочитам да отида сам, а теб да те оставя така да се каже като резерва. Но не ми се иска да те обиждам. Би могъл да си помислиш, че ти нямам доверие,

а точно това искам да избегна. И все пак въпреки цялата си благосклонност, която изпитвам към теб, трябва да ти дам един съвет. А той е следният: никога не подценявай някой човек, когото не познаваш добре. Ако имах лош характер, лесно можеше да се стигне до спречкване между двама ни, при което навярно ти щеше да загубиш. Вярно че една част от думите ти бяха казани на шега, но останалите бяха съвсем сериозни, а точно на тях някой друг щеше здравата да се разсърди.

— Прав си — искрено си призна Сам. — Просто си знаел, колко много ме превъзхождаш, прояви великодушие към мен и се държа като лъва към малкото пале, което е било пуснато в клетката му. Той не го изяжда, макар че може да го глътне на една хапка. Това животинче му се струва просто твърде малко и нищожно. Но така само губим скъпоценно време...

— Да. Само мъже като нас могат да си позволят да бърборят толкова дълго тъй близо до такъв неприятел. Но стига толкова приказки! Нека и да действаме!

— Направи предложенията си! — каза Сам.

— Изглежда индианците са се разположили на лагер точно зад този залив, образуван от реката. Ще опишем дъга, като се върнем до мястото, където оставихме конете си, а после ще се приближим до индианците в гръб. Но много те моля да избягваш и най-незначителния шум, както и да заличаваш следите от всяка твоя стъпка преди да продължиш напред. Вдигнеш ли крак, ще се огледаш назад и ще прекараш върха на пръстите през мястото, където си бил стъпил. Нито едно клонче не бива да бъде настъпено, за да не изпука. И най-малкият шум може да ни издаде, защото индианците имат извънредно остър слух.

— Ами ако въпреки всичко ни забележат, ако видят макар само единия от нас, тогава какво ще правим?

— Знам много добре, че мен няма да ме видят.

— И мен също.

— Но нека допуснем най-лошото. Забележат ли и двама ни, не можем да направим нищо друго освен по най-бързия възможен начин да се върнем при конете си и да офейкаме. Ако видят само един от нас, то само той ще побегне обаче не в посока към конете, защото по този начин ще отреже пътя за отстъпление на другия. Впрочем ние ще сме

заедно или поне на такова разстояние един от друг, че да можем във всички случаи да разменим по някоя дума, за да знаем как да се държим при каквито и да било обстоятелства. А сега ела!

Двамата се запромъкваха обратно като минаха първо покрай конете си, а после описаха и голяма дъга около въпросния залив. При това много внимателно се стараеха да заличават всички оставени от тях следи.

Близо до водата имаше отначало не особено широк пояс обрасъл с храсталаци, след който започваше висока гора. Тя се състоеше изключително от такива дървета, които на запад наричат „deepbranch“ или „greatleaf“. Понякога им дават и името „straightwoods“^[1]. Без допълнителни описания по техните названия може да се заключи за външния вид на тези великани на широколистната гора. Височината и дебелината им е значителна. Клоните им започват още на две стъпки над земята. Главните им клони често надминават дебелината на човешко тяло и образуват със стеблото прав ъгъл, така че по тях човек лесно може да ходи също като акробатите въжеиграчи в цирка. Листата им приличат на листата на нашите орехови дървета, но са значително по-едри от тях и образуват много гъста шума. Вярно че тези дървета никога не растат прекалено близо едно до друго, но пък клоните им достигат внушителна дължина. Така те се сплитат едни с други и такава гора с различните пластове на клоните си образува гъст зелен покрив от много „етажи“, под който поради започващите твърде ниско клони човек не може да върви удобно изправен, но там той може да намери много добра закрила от дъжда... и от неприятели.

Един добър катерач или по-скоро човек, който умее добре да пази равновесие, може, балансирайки горе сред шумата, да се прехвърля по дебелините клони от дърво на дърво без отдолу някой да го забележи. Обаче по-тънките клони биха се огънали под тежестта му и биха го издали. Разбира се, че трябва много да се внимава да не се прекърши някое малко клонче или да не се причини какъвто и да било друг шум, защото в случай че долу се намират индианци, човекът е загубен.

Щайнбах и Сам се бяха промъкнали вече през пояса от храсталаци и се канеха да навлязат в гората, под чийто зелен покрив както изглеждаше се бяха притаили червенокожите. Но ето че тъкмо в този миг се разнесе пръхтене на кон.

— Стой, мастър! — прошепна Щайнбах. — Вероятно животните им са наблизко. Винаги е по-добре да се знае, как стоят нещата с тях. Много ми се иска да узная дали при конете има оставен пазач.

Те запълзяха в посоката, от която се разнесе цвиленето. Между пояса от храсти и същинската гора имаше доста голяма поляна, покрита с трева, където пасяха значителен брой коне. Докато предпазливо се промъкваха около поляната, винаги търсейки прикритие зад храсталаците, двамата преброиха над триста животни, които бяха със спънати предни крака, за да не могат да избягат.

— Не виждам никакви пазачи — обади се Сам.

— И аз не виждам. Индианците се чувстват тук в пълна безопасност. По дяволите! Виждаш ли ей там онези два коня със златист косъм?

— Да. Великолепни животни. Сигурно не ги яздят обикновени индианци.

— Не, няма съмнение. Не съм конекрадец, обаче ако можех да използвам някак тези два коня, щях като нищо да ги измъкна от стадото, стига само, разбира се, да не трябваше да се съобразявам с обстоятелството, че така ще се издадем.

— Хайде, напред, да навлезем в гората!

След като се озоваха сред високите дебели дървета, скрити много добре от ниските долни клони, които почти докосваха земята, Сам взе да души въздуха наоколо и накрая каза:

— Не надушваш ли нещо, сър?

— И още как! Запалили са огън и пекат на него.

— Но какво?

— Риба.

— Да. Имаш не по-лошо обоняние от моето. Но откъде идва миризмата? Тук сред тази шума човек може да се заблуди.

— Идва откъм реката.

— И на мен така ми се струва. Значи ще трябва да тръгнем натам.

— Да. Хмм! Само да знаех!

При тези думи той вдигна очи и изпитателно огледа Дебелия от глава до пети.

— Какво? — попита Сам.

— Дали можеш да се катериш.

— Също като катеричка.

— Ами! При твоето телосложение не е много за вярване.

— Pshaw! И мечката не е стройна като фиданка, но въпреки всичко се катери отлично. Уверявам те, че в това отношение спокойно можеш да разчиташ на мен.

— Смятам за по-уместно да се изкачим горе на някое дърво и оттам да продължим от клон на клон.

— С теб съм.

— Ами ако паднеш?

— Глупости! Да си мислиш подобно нещо е също толкова глупаво, колкото и да не искаш да повярваш, че змиорката може да плува, или пък соколът — да лети. Само гледай!

На височина колкото човешки ръст имаше един дебел клон. Сам праметна пушката си през рамо, хвана се за клона и още в следващия миг се озова горе седнал върху него. На половин човешки ръст по-нагоре стърчеше следващия клон, а третият навлизаше вече сред листака на съседното дърво. Сам се метна от единия клон на другия и се озова горе толкова добре скрит в шумата, че Щайнбах изобщо не можеше да го види. Княза на бледоликите кимна доволно сам на себе си и след две-три секунди седеше вече горе на клона до Сам.

— Е, какво ще кажеш сега? — попита го Дебелия.

— Добре се справи, що се отнася до катеренето нагоре по дървото. Но тепърва ще трябва да докажеш дали и прехвърлянето от дърво на дърво ще ти се удаде по същия начин.

— Тогава гледай!

Той се намери да продължи напред, но Щайнбах го задържа и го предупреди:

— Чакай! Бъди предпазлив! Тук сме скрити зад ствола. Преди да напуснем прикритието си ще трябва да се убедим, че не ни заплашва никаква опасност. Възможно е и на някои други хора да е хрумнала идеята да се поразходят високо по клоните.

— Доколкото познавам индианците, те не са чак толкоз големи любители на катеренето.

— Това е вярно. На всичко отгоре марикопите живеят в откритите равнини край Рио Хила, където освен кактуси няма други растения, тъй че не могат да се очакват от тях кой знае какви умения в катеренето. Но все пак трябва да сме предпазливи. Ще постъпим така

— аз ще съм винаги пръв. Стигна ли до следващото дърво, внимателно ще се оглеждам. Ако не забележа нещо подозрително, ще ти давам знак и ти ще ме последваш. Тук наоколо не виждам жива душа, тъй че можем да продължим.

Той се изправи на клона, който сигурно имаше по-голяма обиколка от тялото на нормален човек, и закрачи напред, докато се добра до клон с подобни размери от следващото дърво, по който, също така изправен, закрачи към ствола. Скрит зад него той внимателно огледа околността, а после направи уговорения знак. Сам го последва и то с такава сръчност и сигурност, които напълно задоволиха Щайнбах.

Така те се придвижваха от дърво на дърво. Но колкото повече напредваха, толкова по-предпазлив ставаше Щайнбах, а и Сам също. Това, което правеха двамата, наистина беше цяло изкуство. Те не причиняваха ни най-малкия шум. Нито едно клонче нито едно листо не падна на земята. Движенията им бяха толкова сръчни и внимателни, че големите клони изобщо не помръдваха, въпреки че двамата бяха доста тежки.

По едно време гората изненадващо свърши. Пред тях се изпречи хърикейн. Така се казват силните бури, които преминават на сравнително малка ширина но затова пък с толкова по-голяма сила и мощ през горите и изкореняват дърветата на обширни площи. Едно такова място от опустошена гора също се нарича хърикейн.

Тук бурята бе следвала течението на реката и на голямо разстояние по единия бряг беше изкоренила и нахвърляла едно през друго и най-могъщите дървета. Беше се образувал непроходим хаос от дънери, клони и коренища, в чиито край индианците се бяха разположили на бивак. Мнозина от тях седяха на брега и ловяха риба. Онези, които вече бяха хванали нещо, печеха своя улов. С бойните си секири те издълбаваха в земята дупки, после палеха над тях огън и когато вътре се събереше достатъчно жар и гореща пепел слагаха вътре рибите без преди това да ги изкормят и изчистят. Тъкмо в този момент един от индианците извади доста едър екземпляр и заби зъби в него.

— Бррр, по дяволите! — тихичко се изкиска Сам. — Да ядеш риба заедно с всичките и вътрешности, това го може просто само някой такъв червенокож тип!

— Ами! Ние белите ядем какви ли не други неща!

— Какво например?
— Сиренето не е ли ферментирало и вмирисано мляко?
— Хмм! Ама е много вкусно!
— Лястовичи гнезда!
— Не съм чувал.
— Охлюви! Куришки от бекаси!
— Бррр! Да, и между белите се намират някои истински прасета, които... Мътните го взели!
— Какво има?
— Ей там е момичето!
— Къде?
— Виждаш ли отсреща онова дебело дърво? Стволът му е повален върху друго паднало дърво. Така се е образувало нещо като удобно убежище, където се е приютила малката мис. Ето, сега излиза.
— Аха! Да! Но е вързана.
— За съжаление! Проклетата история! Вързали са я за единия край на ласото, а другия му край е омотан около ръката ей на онзи червенокож тип, дето оглозгва една рибешка глава. Значи е невъзможно незабелязано да говорим с нея.
— Може би все пак ще е възможно.
— Ако си рискуваш живота — да.
— Хмм! Ласото е дълго между двайсет и пет и трийсет лакти. Следователно девойката има доста голяма свобода на движение. Ако успеем да се доберем до дървото, което се издига най-близо до нея, и й дадем знак, тогава...
— Тогава тя ще се развика от уплаха и ще ни спипат.
— Няма да стане толкова бързо. Нека опитаме!
— Тогава ще трябва да се върнем малко назад. Не можем да стигнем дотам, прехвърляйки се от дърво на дърво тук по самия край на хърикейна. Не след дълго ще ни забележат.
Двамата се върнаха първо назад, а после успяха да намерят клони, които водеха в желаната посока. Сам се спря на предпоследното дърво, а Щайнбах, рискувайки живота си, продължи към последното, което се издигаше в самия край на гората. Малко встрани от него, на около двайсетина лакти, индианецът седеше край огъня. Пленничката, вързана с ласото за него, се намираше значително по-наблизо. Ремъкът

беше толкова дълъг, че тя имаше възможност да се приближи още повече — чак до под самите клони.

Щайнбах трябваше да подвикне доста силно, за да го чуе от това разстояние. Затова предпочете да рискува нещо друго. Слезе на подолния клон, легна върху него и пропълзя напред докдето бе възможно без клонът да се огъне под тежестта му. Така се излагаше на голяма опасност. Ето че накрая се озова най-много на осем лакти от нея.

Сега можеше да я огледа съвсем ясно. Хубавото ѝ лице беше бледо, много бледо, навярно от мъка, страх, а несъмнено и от физическо изтощение и големи лишения. Потънала в тъжни мисли, тя беше забила поглед в земята. От красивите и напираси под плата гърди се изтръгваха една след друга тежки въздишки. Тя седеше извърнала глава от индианеца и ето защо Щайнбах си помисли, че може да рискува.

— Пссст! — опита се да обърне вниманието ѝ върху себе си.

Тя не го чу. Естествено той не биваше да издава този звук толкова силно, че да го долови и индианецът.

— Пссст!

Този път тя се стресна и се обърна към индианеца. Ала веднага по лицето ѝ си пролича, че внезапно нещо се досети. Беше си помислила, че един червенокож никога няма да използва този звук. Обърна се в обратната посока и наостри слух.

— Сеньорита!

Щайнбах си послужи с тази испанска дума, понеже момичето носеше обичайните за провинция Сонора дрехи, където се говореше испански. Тя вдигна леко глава и погледна нагоре. По страните ѝ избиха червено-бели петна.

— Сеньорита! — повтори Щайнбах.

Този път тя ясно го разбра. Вече знаеше и къде се намира човекът, който тихо ѝ подвикваше. Тя трепна и посегна с две ръце към сърцето си. Изглеждаше, сякаш всеки миг щеше да се строполи на земята. Обаче успя да овладее радостната си уплаха и да се опомни.

Наведе се, като че искаше да събере малко букетче от пухкавия мъх и бавно започна да се приближава докдето и позволяваше ласото. Индианецът забеляза, че тя се раздвижи. Загледа се мрачно подир нея, но щом видя, че само късаше от мъха, отново обърна острия профил на

лицето си към огъня. Та нали тя му бе в ръцете. Не можеше да развърже възела на ласото, защото беше на гърба ѝ, а и нямаше нож, за да пререже ремъка.

Ето че в този момент девойката изправи гръб и без да повдига глава, но така, че Щайнбах да я чуе, прошепна:

— Quien habla? Кой говори?

— Soy tu amigo. Аз съм твой приятел.

Тогава красивите ѝ очи просияха и тя промълви:

— Дон Карлос?

— No. Не.

— Oh, que pena! О, колко жалко!

От деликатност Щайнбах не пожела да попита, кой е този сеньор Карлос. За да я успокои той прошепна:

— Pero soy un hombre blanco! Но аз съм бял!

— Bendito sea Dios! Слаба Богу!

— Soy un aleman. Немец съм.

Дали очакваше, че може би тя ще му отговори на немски? Едва ли. Но въпреки всичко със сияещо от радост лице, тя каза именно на този език:

— Боже мили! Възможно ли е!?

— Вие говорите немски? Немкиня ли сте?

— По рождение.

— Как се казвате?

— Магдалена Хаузер. Наричат ме Магда.

— Къде живеете?

— Не знам, далеч оттук.

— Но сигурно знаете името на селището!

— Това е живачна мина и се намира в едно ужасно пусто и затънтено място в Долината на смъртта.

— Имате ли роднини?

— Баща и майка.

— Какъв е баща ви?

— Той работи долу в мината, както и майка ми. Никога не излизат на повърхността.

При тези думи от очите ѝ потекоха сълзи.

— За Бога, наведете се! Индианецът гледа насам. Наведете се!

Тя се престори, че бере мѣх. Червенокожият се успокои и пак обърна глава на другата страна.

— Как попаднахте сред индианците? — продължи да я разпитва Щайнбах.

— Рулен ме предаде в ръцете им.

— Кой е той?

— Собственикът на живачната мина.

— И какво ще правите при индианците?

— Боже мили! Ще бъда принесена в жертва! Изгорена!

— Защо?

— Защото не искам да стана жена на Рулен.

— А-а! Тъй значи! Къде се канят да ви изгорят?

— При Сребърното езеро.

— Значи натам са тръгнали марикопите?

— Да. Тази вечер мислят да стигнат дотам. О, Исусе Христе! Боже мой, Спасителю мой! Да бях вече мъртва!

— Успокойте се! Аз ще ви спася.

— Та няма ще можете?

— Надявам се.

— Какъв сте вие?

— Ловец. Горе при Сребърното езеро имам неколцина спътници. Ние знаем, че марикопите са се отправили насам, и аз дойдох до това място на разузнаване. Видях ви край реката и се промъкнах дотук, за да поговоря с вас, ако е възможно.

— О-о, колко съм ви благодарна! Бог ще ви възнагради.

— Колко вождове има тук?

— Само един.

— Как се казва?

— Желязната уста. Повел е и двамата си млади синове, за да ги поставят на изпитание и да докажат дали са достойни да бъдат приети в редиците на войните.

— А-а! Предполагам, че тези двама хлапаци яздят онези коне със златист косъм, а?

— Да, това са техните коне.

— Къде е вождът?

— Ей там отсреща вдясно. Направили са му колиба. Рулен е при него.

— Ха! Значи този човек е тук?

— Да. След като отхвърлих предложението му, той изпрати майка ми и баща ми долу в мината. Боже мили, те скоро ще умрат!

Сълзите ѝ отново потекоха. Индианецът извърна глава към нея. Той забеляза странното ѝ поведение и бавно се изправи на крака. Изглежда го обзеха подозрения.

— За Бога! — прошепна Щайнбах. — Той идва! Върнете се! Пак ще се видим! Бог да ви закриля!

Тя прояви достатъчно самообладание, за да последва съвета му незабавно. Потънала сякаш в мрачни мисли тя бавно тръгна обратно към поваленото дърво, където бе седяла малко преди това и отново се отпусна на старото си място. Марикопът я проследи с пронизващ поглед, а после отиде да огледа земята там, където тя бе събирала стръкчета от мъха. Той вдигна очи нагоре и се взря в клоните. Щайнбах се намираше най-много на пет лакти над него. Това беше съдбоносен миг, ала опасността скоро се размина. Червенокожият се върна при огъня.

Щайнбах пропълзя по клона обратно до ствола и там се изправи. Най-важното за двамата беше да се оттеглят също тъй успешно, както се и бяха промъкнали дотук. Той намери Сам зад ствола на второто дърво, свил се върху един от дебелиите му клони. Дебелия каза:

— Ама и този момент си го биваше. Индианецът надуши, че има нещо гнило. Добре че листата са толкова нагъсто и са наклонени така, че между тях може да се вижда отгоре надолу но не и отдолу нагоре! Узна ли нещо важно?

— Все още не съм наясно. Но едно ме изненада — тя е немкиня.

— Мътните го взели! Колко странно! Пак някой от Германия! Сега се чувстваме двойно по-задължени да я измъкнем. Не мислиш ли така?

— Да. Докато я гледах толкова близо под мен за един миг ми хрумна мисълта веднага да я отвлечем...

— Това би било безумие!

— Не точно безумие, но безкрайно дръзко. Вече съм вършил и по-опасни неща. И сигурно щях да го направя, обаче тя е вързана за индианеца. Следователно ще се наложи да остане в плен до вечерта. Но сега нямаме време за дълги разговори. Хайде, мастър, ела!

— Къде? Веднага ли си тръгваме? Няма ли още да се поогледаме?

— Да, разбира се. Искане ми се да видя вожд. Той е ей там долу в онази колиба.

— Как се казва?

— Желязната уста.

— По дяволите! Чувал съм за него. Този тип има ужасна слава. Той е жесток, подъл и лицемерен както към белите тъй и към червенокожите, а е и крадец, какъвто, както казват, нямало друг по света. Страшно много ще се радвам да му продупча червената кожа с някой куршум.

— Ако е възможно, ще свършим тази работа без никакво кръвопролитие.

— Ще е страшно жалко. Сър, такива вредни гадини трябва да се изстребват!

— Те също са хора!

— Добре де, така да е! Но аз наистина не знам, как смяташ да постигнеш целта си без да се бием с индианците.

— Често хитростта върши повече работа от грубата сила. Знаеш го не по-зле от мен, защото тъкмо ти си известен като много изпечен хитрец.

— Така ли? Хмм! Това ме радва, сър!

— Да, така. Ето защо се радвам, че сме заедно. Твоят съвет може да ни е много полезен. И така, хайде да се насочим надясно. Може би ще успеем да зърнем Желязната уста.

По вече описания начин те се отправиха в споменатата посока. Но тъй като се намираха в непосредствена близост с индианците, трябваше да са не само двойно ами и десеторно по-предпазливи. Вече не вървяха изправени по клоните, а се придвижваха на ръце и крака също като маймуните. При това дебелият Сам прояви такава ловкост, каквато човек не би очаквал от него, имайки предвид телосложението му.

И ето че не след дълго те доловиха гласове, към които се приближаваха все повече и повече. Двама мъже разговаряха на онази езикова смесица, която използват белите край Рио Хила когато общуват с тамошните индианци.

Скоро ловците се спряха горе на едно дърво, точно под което се водеше споменатият разговор. Те не можеха да видят разговарящите, обаче имаха възможност да разбират всяка отделна дума. Притаили се съвсем близо до ствола, всеки на отделен клон, двамата наостриха слух.

— Какъв е планът на Желязната уста? — попита някой, който, ако се съдеше по говора му, не беше индианец а бял. — Няма ли да е по-уместно да използваме хитрост?

— Каква хитрост има предвид моят бял брат Зонотака?

Човекът, изговорил тези думи, беше самият вожд. Той нарече другия Зонотака, което означава нещо като Сребърния мъж. Следователно много вероятно въпросният бял бе онзи Рулен, собственикът на живачната мина, за когото беше споменала Магда. Тъй като вадеше от мината си живак, индианците го бяха кръстили Сребърния мъж^[2]. На последния въпрос на вожда той отговори следното:

— Ние двамата ще избързаваме напред и ще кажем, че искаме да изразим почитта си към гробниците на вождовете.

— Дано са попаднали в най-мрачното кътче от Вечните ловни полета! Та те са само проклетите апачи и команчи!

— Само така ще кажем! Ще ни приемат като гости на мисията. Нашите хора ще дойдат през нощта и ние ще им отворим портата и всички други врати.

— Не става!

— Защо? Дори е твърде лесно.

— Не само че не е лесно, но е и много опасно. Там хората познават Желязната уста и незабавно ще ни пленят. Ще вържат и мен на кола на мъченията за прослава на мъртвите вождове. Не, този план пет пари не струва.

— Тогава измисли някой друг!

— Вече отдавна знам, какво ще направя. В мисията живеят шепа хора и техните закрилници, апачите, са тръгнали на лов. Ние наброяваме десет по три и още по десет воини. През нощта ще стигнем до долината на Сребърното езеро и ще обградим мисията. Обитателите ѝ нищо не подозират. Ще бъдат изненадани и изклани от нас още преди да им мине мисълта да се защитават. После ще ги изгорим на кола на мъченията, тъй както те биха изгорили нас.

— Ами съкровищата?

— Те са твои, както се уговорихме, но ще ги получиш едва след като ни дадеш за тях барут и олово, каквото условие ти поставихме.

— Но ако не намерим златото и среброто?

— Ще измъчваме Гълъбицата на столетната гора, докато ни издаде мястото му.

— А после ще я убием ли?

— Дали ще я убия все още не знам. Аз съм предводителят на марикопите и ще правя каквото си поискам! — прозвуча грубият отговор на вожда.

— Забравяш, че аз не съм твой подчинен!

— А ти забравяш, че един вожд никога не казва, как ще се бие с враговете си. Съветвам те да се нахраниш и после да легнеш да поспиш, за да не се измориш през нощта.

Дочу се ругатня на полувисок глас, след което Сребърния мъж се отдалечи. Двамата подслушвачи надзърнаха през листака. Когато белият излезе изпод клоните на дървото, те успяха да го видят. Не беше стар — може би бе малко над трийсетте. Лицето му им се мерна само за няколко секунди.

— Кой ли е този „достопочтен“ човек?

Щайнбах му разказа какво беше узнал от Магдалена.

— Хмм! Да плякосваш съкровища, да избиваш хора и да искаш да изгориш едно клето бяло момиче, само защото то не може да те понася! Колко мило! На този негодник ще му дръпнем такова конско, че като свършим, целият ще се тресе от страх и ужас. А сега какво? Както изглежда, вождът все още седи нейде под нас.

— Несъмнено. Ще се спусна един клон по-надолу, за да го поогледам.

— Ами ако те забележи?

— Надявам се да не стане! Чакай ме тук!

— Нямам такова намерение! И на мен ми се иска да хвърля едно око на този червенокож негодник.

И така, те се спуснаха на по-долния клон. Оттам видяха, че за вожда бе направена малка колиба от клони. На покрива ѝ бе забито копие, на което висеше един скалп. Вождът седеше пред входа, а до него имаше два малки съда с боя. Той потапяше нещо като четка ту в единия ту в другия съд, за да нашари с боите лицето си.

— Жълто и черно — прошепна Сам. — Това са цветовете на войната. Значи намеренията на този тип са съвсем сериозни и няма да има никаква пощада. Кой ли идва?

По самия край на хърикейна се приближаваха двама млади индианци, по чиито лица ясно си личеше, че са братя. Бяха на около седемнайсет и осемнайсет години. Щом забелязаха с какво се занимаваше баща им, те се спряха на почетно разстояние. На покриването на лицето с бойни цветове се гледа винаги като на свещенодействие и в това време никой не бива да бъде смущаван. Но тъй като те не бяха чужди хора, а негови синове, най-сетне той им направи знак да се приближат и попита:

— Какво искат двата Пръста?

По-възрастният отговори:

— Десния пръст и Левия пръст дойдоха при баща си, вожда на племето, за да изкажат пред него една молба.

— Кажете я!

— Защо трябва ние да седим тук под дърветата, щом сме тръгнали по бойната пътека? Конете ни не са ли сърцати, не са ли със свежи сили? Познаваме целта на похода. Искаме да станем воители. Имаме намерение да се подложим на изпитание, за да докажем годността си. Младешите, които желаят да си спечелят име, винаги биват изпращани като съгледвачи. Защо нашият баща, Желязната уста, не изпрати разузнавачи? Защо не ни разреши да си спечелим слава, като се върнем със скалповете на двама врагове?

Тези двама млади червенокожи все още нямаха имена и на първо време ги наричаха Десния пръст и Левия пръст. Името, което индианецът носи после през целия си живот, му се дава едва след като издържи своето изпитание.

По покритото наполовина с бои лице на стария вожд се плъзна благосклонна усмивка, която му придаде още по-отвратителен вид. Той бе много доволен от голямото желание на синчетата си да предприемат нещо и да се проявят, обаче им отговори следното:

— Нима някакви си две мухи са решили да дават заповеди на орела? Какво ли разбирате от войната, която водим сега? За какво са ми съгледвачи? Много добре познавам мястото, закъдето сме тръгнали. Ако изпратим разузнавачи, така само ще се издадем. Още призори

Двата пръста ще имат възможност да се накичат със скалповете на бледоликите. Те ще са от първите, които ще нахлуят в мисията.

— Ние сме толкова многочислени, а бледоликите са малцина. Двата пръста няма да се сдобият с никакви скалпове, ако продължат да чакат. Те ще избързат с конете си напред.

— Оставете тук! — заповяда им той.

— Желязната уста е строг към синовете си. Ние носим ножовете си, имаме колчани, стрели и лъкове. Нима с тях не бива да стреляме по нищо друго освен по ниш-юкнован?

Тази индианска дума означава пеперуди. Заради своя непредсказуем полет на зиг-заг пеперудата може да се улучи изключително трудно. Ето защо индианчетата се упражняват с малките си стрели в стрелба по тези животинки. По-късно обаче, когато възмъжеят, те се срамуват от подобно занимание.

— Стреляйте по ниш-юкнован дотогава, докато се научите да се подчинявате на вожд!

Двамата се спогледаха въпросително, а после бързо му обърнаха гръб и се отдалечиха в гората. По упоритото изражение на лицата им си личеше, че нямаха никакво намерение да му се подчинят, а възнамеряваха да направят нещо, което щеше да им донесе почит и слава.

Сигурно и старият вожд си помисли нещо подобно. Той самодоволно промърмори нещо под нос. Двамата подслушвачи на дървото разбраха само думата „окамека“, което означава „млади лъвови“.

— Те ще направят някоя глупост! — прошепна Сам.

— Ние ще гледаме умно да я използваме. Последвай ме! Но малко по-бавно от мен. И, мастър Барт, развържи ласото си и го пригответи!

— Защо?

— Ей сега ще видиш.

С необяснима лекота Щайнбах бързо тръгна напред от клон на клон, от дърво на дърво в посоката, в която се бяха отдалечили двамата млади индианци. Сам го следваше, колкото му позволяваха силите.

Скоро Щайнбах догони двамата червенокожи. Но той се намираше горе сред клоните и листака, а те бяха долу и бавно вървяха

един до друг. Щайнбах легна на клона и промуши глава между долните листа, за да може да се огледа.

Наблизо не се виждаше жив човек. Бързо се спусна на земята. С един безшумен скок се озова на крачка зад двамата. Като протегна ръце той сграбчи момчетата за вратовете изотзад и здраво стисна пръсти. На тях дъхът им секна и скоро изгубиха съзнание без да издадат нито звук.

— Мътните го взели, сър! — разнесе се приглушен глас от горе. — Предполагах нещо подобно! Никой ли не виждаш?

— В момента не, обаче всеки миг е възможно някой да се появи. Бързо, изтегли единия нагоре!

Той повдигна нагоре един от пленниците и Сам го издърпа до себе си.

— А сега и този. После идвам и аз!

Сам стоеше горе на първия клон облегат на ствола и здраво придържаше двамата индианци. С един замах Щайнбах се метна при него, върза ги един за друг с ласото му, след това се изкачи един клон по-нагоре и ги изтегли при себе си. Сам го последва. Вече нямаше възможност някой да ги забележи отдолу.

— Гениален номер! Гениален номер! — изкиска се Сам. — Дано са още живи! Би било страшно жалко, ако си причинил някаква болка на тези сладки дечица!

— Не са мъртви. Ще ги използвам, за да приключа цялата история без кръвопролитие.

— Аха! Като заложници или средство за оказване на натиск, нали?

— Да. А сега към конете им!

— Глупости! Та нали разполагаме с нашите. Те ще могат да носят и тези две куклички.

— Не. Ще вземем онези животни със златист косъм. Нека старият вожд си помисли, че синовете му са тръгнали напред като разузнавачи!

— Хмм! Не е лошо! По този начин и златистите коне ще ни паднат в ръцете. И на всичко отгоре те мислех за глупав човек, сър! Повярвах, че си от Херласгрюн! Това е най-голямата щуротия, която съм вършил.

— Гледай днес да я поправиш! Напред!

— Че ще можеш ли да носиш и двамата?

— Естествено! Ти само ме следвай!

Той тръгна напред като балансираше с двамата вързани пленници в ръцете си. Това бе изключително трудно, та дори и опасно, но за този извънредно ловък мъж с исполинска сила всичко изглеждаше само като игра.

Така те се добраха бързо до края на гората, където тя граничеше с пасището на конете. Там Сам трябваше да се спусне на земята от клон на клон и след като се убеди, че наоколо нямаше никой, Щайнбах му спусна пленниците с помощта на ласото, а накрая слезе и самият той, като веднага подхвърли на Сам:

— А сега преди всичко да им запушим устата!

— С какво?

— С трева. Нямаме нищо друго подръка. Побързай, мастър Барт!

Веднага щом в устата на пленниците бе натъпкана по една топка трева, за да не могат да говорят или пък да се развикат за помощ след като дойдат в съзнание, ловците ги занесоха до мястото, където се намираха двата коня със златист косъм. Те бяха вече оседлани, едно обстоятелство, което бе добре дошло за двамата съгледвачи. Ласата, дълги по около трийсетина лакета, бяха достатъчни, за да вържат момчетата върху конете. С отделни ремъци стегнаха краката им под корема на животните.

Докато ставаше всичко това те дойдоха на себе си. Лицата им се вкамениха от уплаха. Не можеха да направят нищо друго освен да издадат нещо като сподавено мучене и се видяха принудени без съпротива да се примирят с участието си.

— Сега ще поведе конете на известно разстояние нагоре по реката — каза Щайнбах. — Ти ще отидеш при нашите животни, ще ги вкараш във водата, и ще плувате в същата посока нагоре, за да не оставите никакви следи.

Така и направиха. Когато Щайнбах стигна до реката, не му се наложи да чака дълго Дебелия.

— Нали заличи следите между храсталаците?

— Ти наистина ли мислиш, че ще изляза толкова глупав да не го направя? Ще ми се да видя индианеца, който ще се досети, че господа маркистите са имали такова височайшо посещение.

— Добре! Индианците ще забележат дирите от тези два коня и ще ги проследят на известно разстояние. В никакъв случай не бива да се натъкнат на следа от четири коня, иначе сме издадени. И така, сега ще се разделим. Ти ще вземеш един от пленниците и ще се прехвърлиш отвъд реката. Аз ще взема другия, ще плувам с коня си малко нагоре по реката, после ще продължа да яздя в плитката крайбрежна вода, докъдето ми се стори достатъчно, а след това и аз ще се прехвърля на другия бряг и ще опиша дъга, за да раздалеча нашите дири възможно повече една от друга.

— Къде ще се срещнем?

— При последния хълм от предпланините, покрай който минахме още рано сутринта. Спомняш ли си, че в полите му видяхме коритото на пресъхнал поток?

— Много добре си спомням, сър.

— Там ще се срещнем. Онзи, който пристигне пръв, ще чака другия.

— Сигурно аз ще съм пръв, тъй като ти ще заобикаляш.

— Ще видим. Ти още не искаш да повярваш, че моят вран жребец все пак струва нещо.

— Хмм! Много ще се учудя, ако пристигна по-късно от теб. Но разреши ми да кажа нещо преди това, сър! Също като теб мисля, че индианците ще забележат отсъствието на тези двама новаци и ще ги търсят. Ще видят, че техните коне липсват и ще проследят дирите им. Тук на това място двете животни ще нагазят във водата, а на отвъдния бряг ще се изкачат само единият златист жребец и моят кафяв кон. Ами ако го забележат? Ако разберат, че единият от конете е подменен?

— Нищо няма да разберат, защото и златистите жребци също са подковани, което впрочем много ме учудва. Ето защо предполагам, че са крадени. Не съм чувал при марикопите да има ковачи. Твоят кон няма да остави такива следи, които да се различават от следите на индианския кон. Впрочем можеш да се осланяш на това, че индианците няма да проявят никакво подозрение. Те ще хвърлят само един бегъл поглед на дирята и ще видят, че Двата пръста са напуснали бивака на собствените си жребци, че са прекосили реката, като най-вероятно са имали намерението да избързат напред към Сребърното езеро, за да спечелят лаври, играейки ролята на разузнавачи. Всъщност това е непокорство, което обаче се проявява често от млади хора,

изгарящи от силното желание да си спечелят име достойно за един воин. Това като нищо може да доведе до някаква неприятност и ето защо Желязната уста сигурно ще се ядоса на своите Два пръста. Но тайно в себе си той все пак ще се зарадва на тяхната смелост и на предприемчивия им дух. Но на него в никакъв случай няма да му хрумне мисълта, че са били пленени наред лагерата им, че са отвлечени и после най-спокойно са били отведени при Сребърното езеро.

— Хмм, да! Наистина звучи убедително! Старият им каза, че ще са първите, които ще влязат в мисията. Ние ще му помогнем да изпълни обещанието си и то много по-бързо, отколкото самият той е смятал за възможно. Дано после се сети да ни благодари! Сър, това ще е такъв трик, който едва ли тъй лесно може да бъде повторен от някой друг. Дълго време хората ще си говорят за Княза на бледоликите и Дебелия Сам и ще се смеят на страхотния номер, който изиграхме днес на марикопите. Е, я ми докарай един от двамата господинчовци! Не бива сам да си го вземам, защото така ще открият на брега следи от три коня.

Щайнбах изпълни желанието му. Той накара двата индиански коня да нагазят във водата, доведе единия от тях до дебелия ловец и без да изпуска поводите на другия, се метна на собствения си жребец. Ето как в този момент и четирите животни се намираха в реката, докато тук от брега във водата навлизаха само следите на два коня.

— Тъй, мастър! — обади се Сам. — Сега всичко е наред и ездата може да започне. Ще се срещнем на уговореното място. Остани със здраве!

Той рязко обърна своя жребец и подкара двата коня към отвъдния бряг, до който се добра безпрепятствено, за да препусне после в галоп в указаната му вече посока.

Щайнбах пък се насочи със своите два коня към по-дълбоките води и плувайки, те изминаха доста голямо разстояние нагоре по реката преди отново да се приближат до брега, и то естествено до срещуположния бряг. Там водата беше по-плитка и той продължи да язди покрай брега, докато най-сетне се отдалечи на около половин час път от мястото, където се раздели със Сам.

Чак дотук, тъй се надяваше той, марикопите нямаше да стигнат и затова накара животните да излязат на брега. Там реката правеше

остър завой, тъй че не беше възможно да хвърли поглед нагоре по течението ѝ.

Той имаше намерение да продължи навътре в сушата в посока на Силвър Сити, за да се опита въпреки заобиколния път, по който бе поел, да пристигне на мястото на срещата преди дебелия Сам. Обаче конят му отказа да тръгне. Той обърна глава срещу течението, по много подозрителен начин започна да размахва уши и тихо изпръхтя в знак на това, че във въпросната посока нещо не бе наред. Ловецът познаваше коня си твърде добре, за да не обърне внимание на това предупреждение. Ето защо заведе двете животни до едно дърво, където наблизко растящият храсталак напълно ги скриваше, завърза юздите им за ствола и слезе от седлото. След като се убеди, че ремъците на младия индианец са здраво стегнати, той легна на земята и запълзя по брега нагоре срещу течението на реката. Знаеше, че без основателна причина великолепият му жребец никога не би дал този предупредителен знак и искаше на всяка цена да види каква бе тази причина.

Не беше изминал повече от десетина метра, толкова, колкото да може да хвърли поглед зад споменатия остър завой на реката, когато вече съзря онова, което търсеше. Плувайки, по реката се спускаше един кон с ездач на гърба. Изглежда конят беше превъзходно животно. Той плуваше изключително бързо и въпреки това толкова спокойно и леко, че изобщо не личеше да се напруга. Чертите на лицето на ездача все още не се различаваха. Той носеше сомбреро с много широка периферия. Дрехите му бяха от бизонска кожа и имаха онази кройка, която обикновено се среща сред мексиканските пастири. Човекът беше събул ботушите си с високи кончови и чифт грамадни шпори, за да не се намокрят, и завързани един за друг ги беше праметнал през врата си. С десницата си направляваше коня, а в лявата си ръка носеше пушка, чийто приклад бе обкован със сребърни гвоздеи, които блестяха на слънчевата светлина.

С бързината, с която плуваше конят му, той скоро се приближи и чертите му изпъкнаха по-ясно. Не можеше да е кой знае колко над двайсет и три, двайсет и четири години. Лицето му бе изключително красиво. Малките мустачки, които носеше, му придаваха особена прелест. Той беше насочил тъмните си пронизващи очи към левия бряг

на реката и явно нещо търсеше. Но Щайнбах се намираше на десния бряг.

Немецът не беше в състояние да си обясни присъствието на младежа на това място. Остави го да се приближи толкова, че да може да му подвигне без да се налага да повиши кой знае колко глас. В подходящия момент той се изправи на крака и го заговори:

— Хей, сеньор! Няма ли да се приближите насам?

Непознатият се стресна, но изглежда имаше необичайно за възрастта си присъствие на духа, защото едновременно с погледа си той насочи към Щайнбах и дулото на своята пушка.

— Не вършете глупости, сеньор! — каза му немецът. — Не съм ваш враг, а впрочем и куршумът ви няма да ме улучи. Само ще ви издаде на онези, които не ви мислят доброто като мен.

— Карамба, някакъв бял! — отвърна другият. — Това е нещо друго. Ще дойда при вас, сеньор.

Той отпусна ръката, с която държеше пушката и насочи коня си към Щайнбах.

— Кой сте вие? — попита го щом стигна до брега, като обаче от предпазливост спря коня си докато все още беше във водата. При това той изпитателно се огледа наоколо, за да види дали няма да открие нещо подозрително.

— Аз съм почтен прериен ловец. Недоверието ви е излишно.

— Хмм! Лицето ви наистина ми харесва, но понякога дяволът не се доверява дори на собствената си баба. А както се разправя, имал пълно основание за това. Сам ли сте?

— В момента — да.

— Точно това ме учудва.

— Защо?

— Защото един такъв опитен ловец, за какъвто се представяте, никога няма да тръгне сам през толкова опасен район.

— А-а, тъй значи! А вие сам ли сте?

— Да.

— Е, това би могло и мен да ме учуди, но аз ще се доверя на вашето младо честно лице. А мога ли да узная името ви?

— Защо не? Казвам се Карлос Куартано.

— Карлос... Карлос... хмм! Съвсем наскоро чух да споменават това име. Наистина, би било много чудно, ако предположението ми се

окаже вярно, обаче тук, а и изобщо в този свят всичко е възможно. Дали пък на вас ви е познато едно друго име, името на една девойка? Имам предвид Магда.

Младият човек бързо се изправи на стремената и изненадано отвърна:

— Valgame Dios^[3]! Магда! Да не би да сте я виждали, сеньор?

— Да.

— Небеса! Наистина ли?

— Не само я видях, ами дори разговарях с нея.

— Невъзможно!

— Защо?

— Защото е в ръцете на тези проклети индианци и те я пазят добре.

— Ами! Въпреки всичко аз се промъкнах до нея.

— Кога?

— Преди малко повече от час.

— Значи посред бял ден?

— Да.

Карлос Куартано сбърчи вежди, с мрачен поглед фиксира Щайнбах и каза:

— Сеньор, вярно че съм още млад, обаче нямам навика да се оставям да ме водят за носа!

— Аз и нямам такова намерение. Казвам ви само чистата истина.

— Тогава нека дяволът ви разбере, аз не мога. Имате лице на почтен човек. Обаче онова, което ми казвате, звучи толкова невероятно, че се съмнявам в истинността на думите ви. Не съм дете, вече научих и препатих много неща, рискувал съм какво ли не, но направо е безумно дръзко да се промъкнеш посред бял ден сред цяла индианска орда, само за да видиш една пленничка и да поговориш с нея.

— Но въпреки всичко е вярно. Ако си направите труда да излезете от водата, ще ви разкажа как стана всичко.

— Благодаря, сеньор! Сигурно че ще е по-добре, ако изобщо не го чуя. Онзи, който има толкова малко време като мен, не бива да си пропилява скъпоценните минути в слушане на някакви си измислици.

— Както желаете. Предполагам, че бързате толкова много, защото търсите марикопите, нали?

— Наистина е така.

— Е, тогава продължавайте да плувате надолу в името на Бога и след четвърт час ще ги намерите, но и те вас! Адюос, сеньор!

Той му обърна гръб и се престори, че иска да си тръгне. Но това не влизаше в намеренията на младежа. До този момент той се беше борил с недоверието си, обаче вече го преодоля, което бе потвърдено от молбата му:

— Чакайте, сеньор! Сигурно ще е по-добре да ви изслушам. Но преди това ми кажете името си, тъй като вече знаете моето.

Щайнбах забави крачка и отговори:

— С удоволствие. Казвам се Щайнбах.

— Какво? Щайнбах ли? Та това е немско име!

— Разбира се. Аз съм немец.

— Немец! Ура! Чудесно!

Той смуши коня си така, че животното с един огромен скок излезе от водата и се озова на брега, като замалко не събори Щайнбах.

— По-внимателно, по-внимателно! — засмя се той. — Сеньор, да не би да искате да ме прегазите?

— Я оставете тази испанска дума „сеньор“! Аз също съм немец!

— Вие ли? Но нали се казвате Куартано?

— Е, ами какво означава тази дума на немски?

— Дърводелец. (Цимерман).

— Правилно. И всъщност така се казвам — Цимерман, Карл Цимерман, или по-точно Карл фон Цимерман. Значи както сам чувате, драги ми господин Щайнбах, аз имам дори благороднически произход.

Той каза всичко това през смях. Беше слязъл от коня. Поздрави Щайнбах, като му подаде и двете си ръце, а цялото му лице сияеше от радост. Ловецът сърдечно ги стисна и отговори:

— Това е наистина изключително приятна изненада. Когато ви видях да се спускате по реката, ви сметнах за някой заблудил се вакеро, но не можех и да предположа, че сте мой сънародник.

Естествено те вече използваша родния си език. Цимерман се огледа наоколо, сякаш търсеше нещо, а после каза: Сега вие сте вече наясно с моята личност, обаче за мен си оставате загадка. Моля ви, признайте си, че преди малко не ми казахте истината! Искяхте само да ме поднесете, нали?

— И през ум не ми е минавало.

— Тогава значи действително сте видял Магда и дори сте разговарял с нея, така ли?

— Разбира се!

— Не мога да го повярвам. Нищо не проумявам. Та вие нямате дори кон.

— О, имам. Елате с мен! Оставил съм го съвсем наблизо.

— Добре! Но първо ми разрешете да си обуя ботушите! За съжаление ви се представих като някой францискански монах.

Но и докато обуваше ботушите си, той не се сдържа и продължи да дава израз на съмненията си:

— Вие знаете името на момичето. Значи в думите ви все трябва да има някаква истина. Ако не беше така, щях със сигурност да си помисля, че искате да ме излъжете. Но нима индианците охраняват Магда толкова зле, та ви е било тъй лесно да се доберете до нея?

— Хмм! Е, не ми беше лесно. Ще ви разкажа всичко, но най-напред елате да отидем при моя кон!

Цимерман нарами пушката си, хвана юздите на коня си и тръгна след Щайнбах. Щом двамата стигнаха до дървото зад храсталаците, Цимерман се спря удивен до немай къде и възкликна:

— По дяволите! Не ме ли лъжат очите? Погледът му беше паднал върху пленника.

— Е, какво? — усмихнато попита Щайнбах.

— Левия пръст!

— Така е.

— И то пленен!

— Както виждате! Познавате ли го?

— Повече от добре. Самият вие ли го пленихте?

— Естествено. Навярно не допускате, че Двата пръста по собствена инициатива са се предали в ръцете ни.

— Добре ли чух? И неговият брат ли е пленен?

— И той.

— Но вие използвахте множествено число. Не сте ли сам по тези места?

— Имам един спътник, който избърза напред заедно с другия пленник. Той е храбър уестман и се казва Сам Барт. Също е немец.

— Мътните го взели! Да не би да е Дебелия Сам, за когото се говори толкова често?

— Съвсем същият е.

— Е, щом той е с вас, тогава ви вярвам, че сте дръзнали да се промъкнете сред индианците посред бял ден. Дебелия е изпечен хитрец и от него може да се очаква подобно нещо. Но какво ще правите с двамата пленника?

— Ще ги отведем при Сребърното езеро.

— Веднага? Направо?

— Да. Каня ви и вас да ни придружите.

— За съжаление е невъзможно. Наистина, страшно се радвам, че срещнах един сънародник, а и с голямо удоволствие бих се възползвал от удобния случай да се запозная с прославения дебелак, ала моят дълг не ми позволява. Не бива да се откъсвам от дирите на марикопите. Заклех се да освободя Магда.

— Само това ли?

— Само това! Не е ли достатъчно? Че попитайте Дебелия! Уестман като него знае много добре, какво означава да измъкнеш пленник сред стотина индианци.

— Е, и без да го питам мога да си представя, че подобно нещо никак не е лесно. Като нищо можете да заплатите намерението си с вашия живот.

— Това не е в състояние да ме изплаши. Моля ви, господин Щайнбах, разкажете ми как се добрахте до пленничката, как успяхте да разговаряте с момичето и изобщо къде да търся индианците! После ще се сбогуваме.

— Няма да се сбогувате с мен, а ще тръгнем заедно към Сребърното езеро.

— Невъзможно!

— Не само че е възможно, ами на вас дори не ви остава никакъв друг избор. Марикопите сигурно са забелязали вече отсъствието на синовете на вожда и ще започнат да ги търсят. Ако продължите да се спускате надолу по реката, ще отидете на сигурна гибел. Искате да освободите Магда. Аз имам съвсем същото намерение. Убеден съм, че още тази вечер тя ще е свободна. Тя ще бъде отведена от индианците при Сребърното езеро, а ние ще я чакаме там.

Цимерман му хвърли съвсем смаян поглед. После поклати глава и каза:

— Не ви разбирам. Ще ми обясните ли?

— Сега нямаме време за обяснения. Мятайте се на седлото и елате с мен!

— Хмм! Сигурен ли сте, че тези типове искат да отидат при Сребърното езеро?

— Съвсем сигурен. Ако последвате съвета ми ще постигнете целта си по-бързо и по-безопасно, отколкото ако продължите да преследвате червенокожите по петите. За да ви успокоя, ще ви назова три имена, които може би ще ви послужат като гаранция, че можете да ми се доверите. Магда е под закрилата на тези трима мъже. Имам предвид Дебелия Сам, вожда на апачите Силната ръка, а накрая и Княза на бледоликите.

— Нима е възможно!? И тези двамата ли са тук?

— Ще ги видите при Сребърното езеро. Точно сега се промъкват около индианците в ролята на съгледвачи.

— Щом е така, то наистина мога да тръгна с вас. Тези трима прославени мъже ще свършат и онова, което аз никога не бих постигнал, така че ще се обърна към тях. А вие, драги ми сънароднико, сте за завиждане, че имате щастието да познавате тези ненадминати герои на Далечния запад. Ами как така се срещнахте с тях?

— Съвсем случайно. Навярно знаете известната немска поговорка, че най-глупавите селяни вадят най-големите картофи. Е, така и аз имах по-голям късмет, отколкото всъщност заслужавам. Но за това можем да си поговорим и по-късно. А сега да изчезваме оттук, защото земята започва да ми пари под краката.

Плененият млад индианец се преструваше, като че ли изобщо не забелязваше Цимерман. Дори и когато двамата бели се метнаха на конете и заедно с него се понесоха в галоп по равнината, лицето му остана безизразно. Той беше забил поглед във врата на коня си и приличаше на някоя безжизнена статуя, завързана върху гърба на животното.

— Вие го познавате — обърна се Щайнбах към Цимерман. — А дали и младият индианец ви познава?

— Да. Често ме е виждал.

— Къде?

— В Долината на смъртта, където понякога се отбиваше при Рулен заедно с баща си и брат си.

— Този Рулен да не е собственикът на живачната мина?

— Да. И самият аз съм ходил няколко пъти при него. Да сте чули нещо за този тип?

— Нищо повече от онова, което ми каза Магда преди малко.

— Ах, моля ви, сега имаме време, и няма защо да се боим от червенокожите. Бъдете тъй добър да ми разкажете, как се срещнахте с Магда!

Щайнбах сподели с него преживяното, но така, че представи Сам като човека, на когото се падаше цялата заслуга за всичко направено. След като свърши, Цимерман си пое дълбоко дъх и каза:

— Слава Богу! Избавяте ме от най-голямата ми тревога, защото се страхувах, че девойката е била жестоко изтезавана.

— Не забелязах по нея никакви външни белези от насилие. Но драги ми приятелю, нека бъдем откровени един към друг! Да не би Магда да е ваша годеница?

— За съжаление не е.

— А любима?

— Също не... или все пак да!

Той се изчерви и известно време гледа мълчаливо пред себе си. После продължи:

— Във ваше лице срещнах сънародник, приятел и човек, готов да ми помогне и затова не бива повече да ви държа в неизвестност, щом мога да ви обясня как стоят нещата. Знаете името ми. За някои страни от моя живот съм задължен да пазя мълчание. Определени причини ме доведоха в тази страна и в околностите на Палмето. Чух да се говори за спечелилата си зловеща слава Долина на смъртта, наричана от американците Дет Вали, и реших да я посетя. Пристигнах там и няколко дни останах като гост на Рулен, на когото индианците са дали името Сребърния мъж. В неговия дом видях Магда. Тя ми направи неописуемо впечатление. Рулен забеляза това и ме изгони. Нямах как, трябваше да си тръгна, обаче се върнах пак, за да я видя тайно. Успях да разменя няколко думи с нея, но не сме говорили за любов. Когато я посетих за последен път, Рулен беше отпътувал нанякъде като беше взел и нея. Изплаших се и разпитах какво е станало. Узнах, че придружавани от отряд марикопи те са се отправили на изток. Причината можеше да крие само опасности за нея. Ето защо не се поколебах нито миг и тръгнах по петите им. Следвах дирите на

индианците през Колорадо та чак дотук. Обаче нищо повече не успях да постигна.

— Значи нямате никаква представа за истинската цел на това пътуване на Сребърния мъж?

— Не.

— Хмм! Иска да отмъкне съкровищата на Сребърното езеро.

— С други думи да ограби Гълъбицата на вековната гора?

— Да. При това Магда ще бъде принесена в жертва върху една от гробниците на индианските вождове.

— Боже милостиви! Иска да я убие?

— Така изглежда. Тя го е отблъснала като кандидат за ръката ѝ и сега той иска да си отмъсти.

— Може би само я заплашва. Навярно цели единствено да я сплаши.

— Възможно е. Във всеки случай с този човек ще трябва да си поговорим много сериозно.

— Още от първия миг ми направи зловещо впечатление. Никой не знае нито произхода му нито миналото му. И настоящата му дейност е забулена в дълбока тайна. Живее в една ужасна местност. Добива големи количества живак без някой да може да каже как. Наистина, виждаш мината, но никога макар и един единствен работник. Суеверните жители от околностите разправят, че бил сключил договор с дявола, и че злите духове вадят отровния метал от земята за него. Помъчих се да хвърля някаква светлина в този мрак, обаче не успях.

— Той си има работници. Както ми каза Магда, нейните родители се намират в рудника.

— И на мен ми каза същото, но навярно се заблуждава. Та нали след като свърши смяната им, работниците трябва да излязат на повърхността, да се появят на бял свят!

— Хмм! Може би ще извадим на бял свят и други неща освен работниците. Знаете ли някои подробности от живота на Магда?

— Не. Казва се Магдалена Хаузер, тоест името ѝ е немско. Но ние имяхме възможност да разговаряме твърде кратко, за да мога да получа някаква по-пълна представа за нея. Значи ви е споменала името ми?

— Да. Във всеки случай в първия момент ме взе за вас.

Лицето на Цимерман просия от щастие. Той каза:

— Значи тя все пак се е надявала, че ще я последвам, за да я спася. Ще види, че не се е лъгала. Ще рискувам живота си и с удоволствие ще го дам, само и само да я избавя от ръцете на този Рулен.

— Вече сте го рискували, като сте тръгнал по следите на марикопите. Но надявам се да не ви се наложи и да го жертвате. Сега имате съюзници, а на повече хора ще се удаде по-лесно да свършат онова, което едва ли ще е само по вашите сили. Но хайде да пришпорим конете, за да препуснат по-бързо. Мен ме очакват и не ми се иска да поставям търпението на Дебелия прекалено дълго на изпитание.

Конят на Цимерман беше прекрасно животно, а и жребецът на индианеца не му отстъпваше, тъй че тримата ездаци полетяха по прерията по-бързо и от вятъра. Силвър Сити остана от лявата им страна. После в далечината изплуваха планините, които се приближаваха към тях с всяка изминала минута. Скоро те стигнаха до първото възвишение а също и до пресъхналото корито на споменатия поток. Там ги чакаше Сам със своя пленник.

— Е-хей! — подвижна той още отдалеч. — Мастър Щайнбах, кой пристигна тук пръв, аз или вие?

— Е, вие, както изглежда.

— Да. Значи вашият кон е... по дяволите, та вие водите някого със себе си!

— Това е причината, поради която закъснях. Мастър Барт, сигурно ще се зарадвате да поздравите един сънародник.

— Сънародник ли? Немец?

— Да. Този господин се казва Цимерман. Можете да си говорите с него на немски.

— Чудесно! Великолепно! Ама значи наистина е така! Тук в тази Америка човек просто на всяка крачка вече се спъва в някой немец. Дори и в този затънтен край те жужат наоколо като конски мухи! И така, помози Бог, сънароднико! Мого ли да узная в кой край са ви поникнали първите зъби?

— В Бавария — отвърна Цимерман, разтърсвайки ръцете на Дебелия.

— Мътните го взели! Та ние сме съседи! Аз съм саксонец. Може би познавате Херласгрюн?

— Само по име.

— Е, аз съм оттам. Ако тръгнете с нас, горе при Сребърното езеро ще видите и други сънародници, също и моята Аугусте. Но всъщност къде и как се срещнахте двамата?

Накратко му обясниха, как се беше случило всичко. После тримата бели продължиха ездата си заедно със своите двама пленници.

Колкото по-нависоко се изкачваха, толкова повече апачи догонваха, които бавно следваха същия път. Всички те бяха добре въоръжени, но вървяха пеша. Бяха забелязали сигнала, даден им от Уилкинс. В случая ставаше въпрос да защитят мисията от нападение, а за тази цел не им бяха необходими коне. Когато ездачите минаваха покрай тях, индианците безмълвно отстъпваха встрани, за да ги пропуснат да минат. Само щом някой от тях видеше двамата пленници най-много полувисоко и учудено да възкликнеше „уф!“.

Горе край езерото не се виждаше жив човек. Когато се озоваха в двора на мисията, те видяха към стотина апачи, които спокойно и безмълвно седяха на земята, готови да защитават Гълъбицата срещу нейните врагове.

Навън обаче индианците не се мяркаха. Не беше изключено марикопите да са изпратили разузнавачи, а те трябваше да заварят всичко мирно и тихо, за да останат с впечатлението, че никой нищо не подозира за намеренията им.

Е, разбира се, когато Уилкинс, Джим и Тим се приближиха и забелязаха пленниците, се вдигна голяма врява. Щайнбах тайно беше помолил Сам на първо време да не казва, че той е Княза на бледаликите, и ето как лъвският пай от славата се падна на Дебелия.

После се събраха на съвещание. Щайнбах даде съвета първо да изчакат завръщането на Силната ръка. Уилкинс се съгласи. Той изобщо бе на мнение, че би било най-добре да позволят на неприятелите най-спокойно да се приближат, за да могат след това толкова по-сигурно да ги унищожат.

— Да ги унищожим ли? — обади се Щайнбах. — Разбира се, че нямам такива намерения. Индианците са също хора и никога не бива да се пролива човешка кръв без крайна необходимост.

— Ами! — отвърна Сам. — Туй дете го казваш наистина звучи много хуманно и цивилизовано, ала въпреки това не струва кой знае колко. Марикопите идват, за да грабят и плячкосват. Те ще вземат всеки

скалп, до който изобщо могат да се докопат. Ще трябва да си спасяваме кожата и всяко снизхождение, проявено не намясто и не навреме, може само да ни навреди. Особено съм взел на мушка този бял на име Рулен. Той е голям негодник, който насъсква червенокожите срещу нас. Един куршум от мен му е съвсем сигурен.

— Ако искаш да направиш една голяма услуга и на мен и на всички нас, по-добре се откажи от това!

— Защо?

— Убиеш ли го, в такъв случай той няма да може да ми даде никакви сведения. Имам предчувствие, че той държи в ръцете си ключа за една загадка, която интересува всички нас. Този човек трябва да остане жив, за да получим от него нужните отговори на нашите въпроси.

— Така ли мислиш? Е, няма да ти противореча и се надявам да не се лъжеш. Но все пак нека онзи подлец внимава да не се приближава твърде много пред дулото на пушката ми, иначе би могло да й скимне да гръмне и без да ме пита.

Приготовленията започнаха най-напред с осигуряване на достатъчно силна светлина. На плоския покрив на сградата на мисията трябваше да поставят лесно запалими материали, които щяха да лумнат веднага с приближаването на врага. Разполагаха с предостатъчно количество петрол, катран и смола, за да направят такъв огън, с чиято помощ да осветят цялата долина на езерото.

Двамата пленени индианци бяха затворени в отделно помещение.

Цимерман бързо се запозна с обитателите на мисията. Хората седяха на двора разделени на групички, разказваха си преживяванията от предишни години и изказваха какви ли не предположения за това, как щеше да премине предстоящото приключение.

Когато се стъмни, вече се бяха събрали около сто и петдесет индианци, които добре въоръжени, търпеливо изчакваха нападението. Вождът все още не се беше върнал. Уилкинс започна да се тревожи за него. Опасяваше се, че може би му се е случило някакво нещастие. Но Щайнбах го успокои с думите:

— Не се безпокойте, сър! Доколкото познавам Силната ръка, той ще се появи едновременно с неприятеля, за да ни извести пристигането му. Аз не се страхувам ни най-малко за него.

Наближаваше полунощ. Навън се беше възцарил непрогледен мрак. Мисията се бе притаила безмълвна и тъмна. Никой от прозорците, които бяха обърнати навън, не беше осветен. Ето че по едно време на портата тихо се почука. Старата индианка отвори малкото прозорче и попита кой е. Беше вождът на апачите.

Тя го пусна да влезе и той мина покрай нея без да обели нито дума. Беше без кон, защото го бе оставил някъде на сигурно място, за да може по-лесно да се промъква и да наблюдава неприятеля. В двора гореше един огън, чиято светлина обаче не можеше да проникне навън. Пламъците му осветяваха силуетите на апачите. Той им подвижна няколко кратки думи. Те веднага изчезнаха, за да се разпределят както по платформата на сградата, тъй и из онези стаи, чиито прозорци гледаха навън. А когато влезе в помещението, където се бяха събрали белите, вождът каза само:

— Песовете марикопи са вече тук.

— Най-сетне! — обади се Сам. Сега цялото представление може да започва. Това безкрайно чакане е най-неприятното нещо, което е възможно да съществува. Веднага ли ще ни нападнат?

— Те са съвсем близо по петите ми и сигурно в момента се приближават до къщата, с намерение да я обградят. Моите бели братя погрижиха ли се за огън, който можем да запалим незабавно?

Естествено той получи утвърдителен отговор и всеки се запъти към своя пост. Дебелия Сам не позволи да му отнемат удоволствието да се настани близо зад входната порта. Отвън не се разнасяше ни най-малкият шум. Сам застана до малкото прозорче и надникна навън, но не успя да забележи абсолютно нищо. И въпреки всичко той знаеше, че нападателите са отдалечени само на броени крачки от вратата. Невъзможно беше да ги види, по-скоро инстинктът му подсказваше тяхното присъствие.

Ето защо той учудено наостри слух, когато се разнесе шум от копитата на кон, който бавно се приближи и спря отвън пред портата. Някой почука. Ловецът изчака известно време, за да накара човека да си помисли, че всички в мисията вече спят и едва след като чукането се повтори неколkokратно, той дръпна капака на малкия отвор и високо попита:

— Кой е?

— Вестоносец — отговориха му. Ако се съдеше по говора му, човекът беше индианец.

— При кого идваш? — попита Сам.

— При Гълъбицата на столетната гора.

— Кой те изпраща?

— Силната ръка.

— Ами ти кой си?

— Аз съм Летящата стрела.

— Странно! Че къде се намира сега великият вожд, който те изпраща?

— Той е на лов за бизони по бреговете на Хила.

В същия момент Сам долови тихия шум от дебнещи стъпки. Мнозина от нападателите се приближаваха към портата. Планът им беше, след като отворят на мнимия пратеник заедно с него да нахлуят в мисията.

Сам говореше достатъчно силно, за да могат да го чуят хората горе на покрива на сградата. Сега той отговори:

— На лов ли е? Хмм! Навярно моят червенокож брат се лъже!

— Летящата стрела не се лъже!

— И все пак изглежда е така. Прочутият вожд Силната ръка се намира тук в тази къща, а и Летящата стрела също е тук.

— Уф! — уплашено възкликна човекът пред портата.

— Да — изсмя се Сам. — Онзи, който иска да надхитри някой друг, естествено трябва да е по-умен от него. А вие, простите марикопи, сте най-глупавите хора, каквито може да има. Днес бях сред вас във вашия бивак, измъкнах под носа ви синовете на Желязната уста и ги доведох тук като пленници. Вече знаете как стоят нещата. Но заради твоите лъжи ей сега ще ти дам благословията си.

Сам беше проврял през отвора цевта на пушката си и в този момент неговият изстрел изтрещя. На краткотрайния блясък от дулото се видя как индианецът се олюля на коня, а същевременно за кратко бяха осветени и неколцина от неговите другари, промъкнали се съвсем наблизо, за да нахлуят заедно с него в мисията.

В отговор на изстрела се разнесоха яростни крясъци. После за няколко секунди настъпи дълбока тишина. Точно тогава горе на платформата лумнаха огромни пламъци от запаления петрол и цялата околност се освети почти като посред бял ден. Обсадените видяха, че

марикопите бяха обградили сградата от всички страни. В същия момент отгоре проехтя дълбок мощен глас:

— Тук е застанал вождът на апачите, Силната ръка, за да посрещне своя враг, Желязната уста. Огън!

Както от горе тъй и от всички прозорци затрещяха изстрели. Всеки куршум попадеше в целта, тъй като пламъците добре осветяваха нападателите, а това правеше възможно точното прицелване. Марикопите нададоха яростен вой, който звучеше по-грозно и по-ужасяващо и от рева на стотина диви животни. Същевременно те се разбягаха в различни посоки, за да излязат от обсега на куршумите. Онези, които бяха само ранени, също се отдалечиха къде куцайки, къде пълзейки. Апачите имаха намерение да ги доубият с куршумите си, обаче Щайнбах не им позволи.

Когато неколцина от марикопите съвсем предпазливо отново се приближиха, за да проверят дали ще им разрешат да приберат трупове на убитите, Щайнбах изрази мнението, че не би трябвало да им пречат. Обаче Силната ръка решително отсече:

— Скалповете на мъртъвците принадлежат на моите хора. Не бива да ни се отнемат. Моят бял брат не събира скалповете на неприятелите си. Ако се опита да забрани на апачите да вземат този знак на победата, те никога вече не биха ми се подчинили. Хау!

Последната му дума „хау“ означаваше, че нищо не бе в състояние да промени неговото решение. Промъкващите се към мисията марикопи бяха прогонени с няколко изстрела. И така, трупове останаха да лежат близо до сградата.

Неприятелят бе посрещнат така, че не се осмели повече да предприеме някакво нападение. Беше се оттеглил на безопасно разстояние. Огънят на покрива бе поддържан до сутринта. После го оставиха да угасне. Когато се развидели съвсем, можаха да преброят убитите. Бяха над четирийсет.

Марикопите се бяха разположили на лагер недалеч от брега на езерото в сянката на дърветата. Държаха се кротко и тихо. Следователно можеше да се предположи, че са взели някакво решение.

Щайнбах седеше на плоския покрив и държеше в ръка своя далекоглед, за да наблюдава неприятеля. Уилкинс беше при него. И той поиска да погледне през бинокъла. След като известно време

внимателно се взира, той изведнъж възкликна, но не стана ясно дали от радост или от уплаха.

— Какво има? — попита Щайнбах.

— Погледнете! Насам идва един индианец.

Те видяха един марикопа, който бавно се приближаваше към къщата. В ръката си носеше парче щавена до бяло кожа и в този момент го размахва в знак на това, че идва с миролюбиви намерения.

— Парламентър — подхвърли Уилкинс. — Веднага ще разбере какво иска.

— Моля ви, оставете това на мен!

Уилкинс го погледна малко неприятно изненадан. Та нали посрещането на един парламентър бе работа на хазаина, на господаря в мисията. В този момент се приближи вождът на апачите. Той беше лежал на покрива върху одеялото си и също беше забелязал приближаващия се марикопа. Той посочи към него и каза:

— Пратеник на Желязната уста.

— Аз ще го посрещна — обади се Уилкинс.

Но апачът поклати глава, кимна към Щайнбах и нареди:

— Нека моят бял брат слезе при пратеника!

Щайнбах се отдалечи. Уилкинс тръсна учудено глава и навъсено възрази:

— Всъщност моя работа е да посрещна един парламентър.

— Да, обаче ти не знаеш, какво ще иска, и ако настоява за бърз отговор, ще трябва незабавно да вземеш решение, а в такъв случай много лесно можеш да сбъркаш.

— Аха! Да не би моят червенокож брат да иска да каже, че Щайнбах ще вземе правилното решение по-лесно от мен?

— Моят брат не бива да се обижда. Скоро ще опознае Щайнбах значително по-добре.

Щом стигна долу Щайнбах нареди да му отворят портата и излезе навън, тъй като марикопът с различни знаци даде да се разбере, че не желае да се приближава повече. И така, белият ловец отиде при него и го попита какво иска.

— Изпраца ме Желязната уста, за да разговарям със Силната ръка.

— Сега вождът на апачите няма никакво време, тъй че ще говориш с мен.

Индианецът измери Щайнбах с продължителен поглед, в който не си личеше никакво страхопочитание, а после каза:

— Ти не си вожд. Аз разговарям само с воини, които са също и вождове.

— Не лъжи! Нито едно перо не украсява главата ти. Ти си обикновен воин и трябва да се чувстваш горд, ако говоря с теб.

— Изпрати ми Силната ръка! С теб нямам никаква работа.

— Тогава се омитай оттук! Но те уверявам, че няма да приемем друг пратеник на Желязната уста.

Той рязко му обърна гръб и си тръгна. Решителното му поведение оказа желаното въздействие върху марикопа.

— Уф! — възкликна той. — Нека моят брат почака! Червенокожите мъже желаят да приберат своите мъртъвци. Белите воини сигурно ще им разрешат.

— Не, не ви разрешаваме! Скалповете на марикопите принадлежат на апачите, които ги победиха.

— Много апачи ли има в мисията?

— Толкова много, че половината от тях ще са достатъчни, за да натикат марикопите в езерото.

— Моят бял брат сигурно преувеличава. Че защо ли толкова апачи може да са се събрали тук?

— За да ви посрещнат.

— Никой апач не знаеше, че ще дойдем.

— Всички знаеха. Вождът се е промъкнал до бивака ви край Хила, бил е в самия него, чул е разговора между Желязната уста и Рулен, а после е пленил неговите двама сина.

— Те се метнаха на конете си и така напуснаха лагера ни.

— Аз ги залових и ги вързах върху конете им. Марикопите не са никакви воини. По време на боен поход те дори не поставят пазачи при конете си.

— А дали моят бял брат ще убие синовете на нашия вожд?

— Да.

Индианецът се изплаши и каза:

— Защо ще го направиш? Никой храбър мъж не убива човек, когото не е победил в бой.

— Аз победих двамата и животът им ми принадлежи. Мога да правя с тях каквото си поискам.

— Вие избихте мнозина от нашите воини. Трябва да си отмъстим за мъртъвците.

— Отмъстете си, ако можете.

— Но вие не ги победихте, а подло ги убихте. Ние дойдохме при вас с мир, а вие веднага ни посрещнахте с куршуми.

— Моят червенокож брат явно мисли, че нямам капчица ум. Нека си върви и първо самият той да поумнее. Вие дойдохте тук като разбойници и крадци и ви посрещнахме както подобава. Ако имаш да ми казваш още нещо, бъди кратък!

— Вождът на марикопите настоява да разговаря с вождата на апачите.

— И къде ще се състои този разговор?

— Не в къщата, а тук, където стоим ние.

— Добре. Така да бъде. Нека доведе Рулен и още някой друг воин.

— И вождът на апачите ли ще вземе със себе си други хора?

— Да, също двама.

— Но нали има правило на никой от тези пратеници да не се случва нищо лошо!

— Известно ни е. Можете да си вземете оръжията, но никой не бива да ги използва. Съобщи на своите, каквото ти казах! Нямам повече време!

Щайнбах му обърна гръб и закрачи към къщата, където го очакваха с голямо любопитство. Той разказа какви цели и какъв резултат е имал неговият разговор. Уилкинс го попита:

— Значи от тях ще дойдат трима. А кои от нас ще отидат при тях?

— Вие, апачът и аз. Моля ви да ме оставите аз да говоря, понеже лесно бихте могли да провалите намеренията ми.

— Намеренията ви? Че какви намерения можете да имате?

— Скоро ще разберете.

— Мастър Щайнбах, вие сте загадъчен човек!

— Може би! Но тъй като на тези диваци човек никога не може да има доверие, трябва да сме готови на всичко. Възможно е да замислят някакво предателство, да решат да ни нападнат и да ни пленят, тъй както ние пленихме двамата сина на вождата им. Така че наредете на

покрива да застанат най-добрите стрелци, които да могат да обстрелват мястото на срещата ни!

Измина повече от час, докато най-сетне предводителят на марикопите се зададе заедно със своите двама придружители.

Индианецът се различава съществено от обичайната представа, която сме си изградили за него. Преди всичко той е добър оратор и използва всеки удобен случай да държи някоя реч. Такъв случай се предлагаше и сега. Всичко трябваше да се започне и да премине по възможно най-тържествен начин.

Желязната уста се приближаваше в такива одежди, които според индианските схващания би трябвало да правят поразително впечатление. Беше се натруфил с най-красивото си бойно снаряжение. От изкусно сплетената му дълга и гъста коса, спускайки се надолу, се развяваха дващест и четири орлови пера. Той носеше наметната като мантия кожа на ягуар, украсена с многобройни бизонски опашки и кожи от гърмяща змия. Беше въоръжен с какво ли не, тъй че човек неволно се питаше как ли смогваше да мъкне всичко това: пушка, нож, томахок, копие, колчан за стрели, лък и торбички за муниции. Преметнати през гърдите му висяха няколко усукани едно с друго ласа. Но най-важният атрибут бе носен от един от неговите придружители, който вървеше начело. Той бе същият индианец, с когото беше разговарял Щайнбах, и именно той държеше извънредно дълго копие, на чието острие висяха три торбички с амулети. На копието бяха поставени няколко напречни летви. Както по тях, тъй и по дръжката му висяха многобройни скалпове, може би над трийсет, взети и от бели и от индианци. Тъй като и цялото облекло на вождата бе накичено с коси от избити врагове, то човек лесно можеше да си направи извод какъв голям брой хора бяха паднали убити от ръката на Желязната уста. Рулен вървеше до него на половин крачка по-назад.

Когато стигнаха до определеното място, червенокожият придружител на вождата заби копието в земята, свали от плещите му наметката и я постла върху тревата. Желязната уста се настани на нея с пълното съзнание на собственото си достойнство. После седнаха и другите двама, само че малко по-назад, както им повеляваше дължимото му уважение. Тримата зачакаха.

Едва след доста време портата на мисията се отвори. От нея излязоха и се приближиха Уилкинс, Щайнбах и апачът.

Външността на Силната ръка рязко контрастираше с външността на вражеския вожд. Като украшение той носеше само едно перо, а единственото му оръжие беше затъкнатият в пояса му нож. Това перо обаче беше от опашката на белоглавия боен орел, което го правеше изключително голяма рядкост. То имаше стойността поне на шейсет коня.

Уилкинс нямаше друго оръжие освен един револвер, а пък Щайнбах носеше отстриани на колана си само своята бойна секира. Тези трима мъже се държаха толкова скромно и непретенциозно и все пак поведението им внушаваше такова страхопочитание и респект, че при приближаването им Рулен неволно се изправи на крака. Обаче индианците го хванаха от двете страни и го дръпнаха пак да си седне на мястото.

Без нито една дума за поздрав двамата бели и апачът се настаняха на земята срещу другите трима. Шестимата седяха тъй около четвърт час неподвижни като статуи без да проронят нито дума. Важно беше да се види, кой щеше по-дълго време да запази мълчание а с това и своето достойнство.

И все пак накрая марикопът не издържа. Той стана и започна да говори. Изброи подвизите и добродетелите на своето племе, а после най-подробно взе да разказва за собствените си героични дела. Но настоящите си намерения не спомена с нито една дума. Тези бомбастични словоизлияния отнеха повече от половин час.

След това трябваше да говори вождът на апачите. Той се изправи на крака, сложи длан върху дръжката на ножа си и протичко и кратко каза:

— Аз съм Силната ръка. Хората ме познават, а който все още не ме познава, ще ме опознае. Аз говоря с делата си. Нека този мой бял брат да ме замести!

С тези думи той посочи към Щайнбах и отново седна на мястото си. Марикопът отпрати презрителен поглед към белия и каза:

— Аз съм вожд. Нима ще трябва да разговарям с човек, който стои по-ниско от мен?

— Откъде знаеш, че стоя по-ниско от теб? — спокойно попита Щайнбах.

— Какви отличия на вожд носиш по себе си?

— А нужно ли е да нося такива? Ти си накачил твоите отличия по тялото си и те ти пречат. Бледоликите обаче носят тези отличия зад челото си. Не отвлякох ли синовете ти от собствения ви бивак? Не бях ли на дървото, под чиито клони ти седеше и разговаряше с тях? Обеща им, че ще влязат първи ей в тази сграда. Аз изпълних обещанието ти. Наистина бяха първи, но като пленници. Това не е ли едно доказателство, че съм ти равностоен?

— Ти си хитър и коварен, но не и храбър!

— Тогава стани да се биеш с мен! Разрешавам ти да използваш всичките си оръжия. Аз обаче ще се бия с голи ръце и въпреки това ще те победи!

— Великият дух е замъглил разсъдъка ти. Че какви ли оръжия имаш?! Само една секира. С нея не можеш да улучиш и птицата, дете е ей на онзи клон!

Той посочи към едно дърво, на което беше кацнала врана. Вместо да отговори Щайнбах се изправи на крака и измъкна томахока от колана си. Завъртя го няколко пъти около главата си и го хвърли като привидно дори не го насочи право към дървото. Оръжието летя известно разстояние хоризонтално, после изведнъж се издигна нагоре, описа дъга като непрекъснато се въртеше и се устреми към дървото. От удивление смаяният марикопа неволно извика. Томахокът улучи враната и я уби, а после, описвайки пак дъга, се върна и падна на земята само на няколко крачки от Щайнбах.

Това бе такова майсторско изпълнение, което беше много, ама много по-голямо и от най-майсторския изстрел с пушка. Австралийският бумеранг може да бъде хвърлян така, че да се връща обратно. Също и индианската бойна секира бива мятана от майстори така, че първо се издига нагоре, а после се спуска ниско, като преследва жертвата си, описвайки дъга, или почти зигзагообразна линия. Но марикопът бе смятал подобно хвърляне за нещо напълно невъзможно. Уилкинс също изрази учудването си с думите:

— Каква ловкост! Човек открива във вас все нови и нови способности!

Щайнбах отново затъкна томахока си в колана и пак седна на мястото си. После попита:

— А сега ще разговаряш ли с мен?

— Ти си хитър и ловък, но не си вожд — упорито отвърна марикопът.

— Лъжеш се. Аз съм по-голям вожд от теб. Аз съм Княза на бледоликите.

С изключение на апача всички подскочиха от изненада.

— Наистина ли? — попита Уилкинс.

— Уф! — утвърдително отвърна Силната ръка.

— Тогава всичко лесно се обяснява. Сега схващам всичко. Но кой би си го помислил!

— Успокойте се! — усмихнато каза Щайнбах. — С неудоволствие споменавам това име, което ми дадоха хората.

Тази кратка размяна на мисли бе последвала толкова бързо, че изобщо не направи никакво впечатление на марикопите. Те продължаваха безмълвно да зяпат Щайнбах, тъй че той се видя принуден да повтори предишния си въпрос, а именно дали вождът им желае да разговаря с него.

— Ако ти наистина си Княза на бледоликите, тогава ще отговарям на въпросите ти.

— Това и очаквам от теб. Сигурно си чувал за мен. Нямам време за празни приказки. Също като този храбър вожд на апачите и аз предпочитам делата. Кажи ми, дали бледоликият, който седи до теб, е твой приятел!

— Той е мой приятел и брат.

— Защо Желязната уста иска да разговаря с мен?

— Той настоява да получи труповете на убитите!

— Ще му ги дадем след като храбрите апачи им вземат скалповете.

— Княза на бледоликите не говори като посредник на мира. Нима той не знае, че червенокожият мъж, на когото липсва скалпът, не може да отиде във Вечните ловни полета?

— Знам го.

— Защо тогава нашите мъртъвци трябва да загубят косите си? Защо храбрият народ на марикопите трябва да бъде унижен и опозорен?

— Но този народ не се държа към нас храбро а подло. Ако нападението ви беше успяло, вие щяхте да вземете скалповете на всички ни. Великия дух пожела да стане иначе.

— Ако скалпирате нашите мъртъвци, за наказание ние ще вземем вашите скалпове.

— Ами опитайте се де! Ако нямаш да ни казваш нещо друго, тогава не си губи повече времето. Разговорът ни свърши.

— Още не е. Има още нещо. Ти похити синовете ми. Казал си на този воин, че си решил да умрат. Вярно ли е?

— Да.

— Какво са ти направили, че искаш да ги убиеш?

— А какво са ти направили на теб обитателите на тази мисия, че реши да ги нападнеш?

— Те са мои врагове, понеже са приятели на апачите.

— По същата причина и синовете ти са мои врагове. Ще ги залича от лицето на земята на живите.

— Чувал съм, че Княза на бледоликите обича мира и мрази кръвопролитията.

— Истина е. Но тъкмо поради тази причина ще убия синовете ти, за да не могат по-късно да пролеят кръвта на моите приятели.

— Обременяваш се с ужасна вина. Ние ще убием поне толкова апачи, колкото и вие избихте от нашите хора. А досега това са повече от четири пъти по десет.

— Апачите са храбри воители. Те ще съумеят да се защитят.

Естествено марикопът обичаше децата си. Привидно за него Щайнбах беше неумолим. Ето защо вождът прибегна до последното средство, което му беше останало:

— Ще ти дам откуп.

— Не се нуждая от пари.

— Ще ти дам коне.

— Моят жребец ми е достатъчен.

— Ще получиш конете на всички мои воители, които паднаха убити през тази нощ!

— Не ми трябва четирийсет коня а само един и го имам.

— Можеш да ги продадеш.

— Не съм търговец на коне. Има само една-единствена цена, срещу която съм съгласен да ти върна синовете. Една-единствена.

— Каж ми я!

— За всеки от синовете си ще ми дадеш по един друг човек.

— Кого имаш предвид?

— Ето този бял мъж, който се казва Рулен, както и бялото момиче, което водите със себе си като пленничка.

Изплашеният французин веднага скочи на крака. Но марикопът се обърна към него с успокоителен тон:

— Не се страхувай! Ти си под моята закрила. Не мога да те пожертвам.

— Значи няма да ми го дадеш, а? В никакъв случай ли? — попита Щайнбах.

— Не. По-добре убий синовете ми! Хората не бива да казват за мен, че съм пожертвал приятел, за да спася децата си.

— Но човекът, когото наричаш свой приятел, е престъпник и негодник.

— Охо! — извика Рулен като посегна към колана си.

Марикопът му хвърли строг и предупредителен поглед, а после рече:

— Може би според вашите закони да е вършил несправедливи и лоши неща, обаче според нашите закони аз съм негов закрилник и съм длъжен да удържа дадената дума.

— Тогава синовете ти ще трябва да умрат.

По бронзовото лице на марикопа се плъзна дръзка самоуверена усмивка и той отговори:

— Това няма да стане тъй бързо. Първо ще трябва хубаво да си помислиш преди да ги убиеш.

— Няма да размислям нито миг.

— Ще ти докажа обратното.

— Не можеш.

— Мога и то веднага! Само гледай!

Той направи знак на французина. Рулен се отдалечи, несъмнено за да изпълни някакво поръчение, което му беше дадено предварително.

— Какво ли е замислил? — прошепна Уилкинс.

— Скоро ще разберем.

— Наистина ли ще убие двете момчета?

— И през ум не ми минава. Това е само една гола заплаха, за да ми предадат Рулен и момичето. Я вижте! Индианците се отправят към езерото.

Още през нощта марикопите бяха заграбили една от лодките. Изглежда точно към нея се бе насочило вниманието на всички. Желязната уста не се забави със следното обяснение:

— Сега ще отведат на острова момичето, за което ти спомена, за да я вържат там на кола на мъченията. Тя ще спаси живота си само ако освободиш синовете ми, и ако ни предадеш нашите мъртъвци без да ги скалпирате.

Щайнбах трепна и бързо отговори:

— Няма да си толкова жесток. Тя е невинна.

— Моите синове също са невинни.

— Те ме последваха доброволно, а вие сте принудили момичето насила да тръгне с вас.

— Това е безразлично. Размисли! Виж, лодката вече се отблъсна от брега!

— Ще поговоря с моите спътници.

Той тихо се обърна към Уилкинс на немски, който марикопът сигурно не разбираше:

— Не споменахте ли нещо за някакъв таен тунел, водещ към острова?

— Да.

— Проходим ли е?

— Разбира се.

— Тогава под предлог, за някакво съвещание си тръгнете оттук и отидете на острова.

— За да взема момичето ли?

— Да.

— Няма да мине без да се пролее кръв. Виждам, че тя има четирима придружители, а през изхода, покрит с чимове, може да се промъкне само един-единствен човек. Те ще ме пронижат преди още целият да съм се показал навън.

— Не се тревожете! Аз ще застрелям и четиримата.

— С какво?

— С моята пушка.

— Та вие не я взехте!

— Ха! Гледайте само да тръгнете! Няма да се появявате на острова преди да чуете, че стрелям.

— Но така рискувате живота си!

— Глупости! Докато вниманието ми е насочено към острова, апачът ще съумее да накара тези толкова издокарани двама марикопи да кротуват. Впрочем на нашия покрив са залегнали отлични стрелци. И така, тръгвайте!

Уилкинс се отдалечи. Вместо това да събуди подозрението на марикопите, те изглежда бяха доволни. Вождът си помисли, че Уилкинс отива да доведе двете момчета. Но след като до определено време това не стана, Желязната уста каза:

— Е, ще получа ли синовете си?

— Само срещу онези две лица, за които вече ти споменах.

— Не!

— Тогава ще умрат!

— Ще умре и момичето. Не виждаш ли, че сега четиримата мои воини са на острова заедно с нея? Вече забиват кола на мъченията.

— Виждам го. Но те не бива да й причиняват никакво зло.

— Че кой ще им забрани?

— Аз. Ние още преговаряме. Докато това трае, не бива да се вършат никакви враждебни действия.

— Ще се вършат, понеже така съм наредил.

— Нищо подобно няма да стане, тъй като няма да го допусна.

— Какво ли ще направиш?

— Ще убия твоите четирима воини.

— С какво? С твоята секира ли? До тях няма да достигне дори куршумът от най-добрата пушка.

— Не забравяй, че аз съм Княза на бледоликите! Ето че вече връзват момичето. Отмени заповедта си, иначе ще стрелям!

— Със секирата, нали? — подигра се марикопът.

— Да.

— Ами стреляй тогава!

— Ти го пожела!

Незабелязано вождът на апачите беше бръкнал в джоба си, за да извади два малки револвера. Те бяха напълно достатъчни, за да осигурят на Щайнбах необходимата свобода на действие. Белият измъкна своята секира от колана си. Желязната уста се изсмя. Преди, когато хвърли секирата, нейният собственик изобщо не бе сметнал за нужно да свали кожения калъф от нея. Сега обаче го махна. Последваха две бързи движения, натисна едно лостче, и дръжката на

оръжието се превърна в двойна цев на пушка. Самото широко тяло на секирата представляваше вече приклад във формата на тежко острие на брадва, с което можеше да се разцепи главата на бизон.

— И така, ще заповядаш ли да не я докосват? — попита Щайнбах.

— Няма! Ще я измъчват! Стреляй де!

— Ти се подиграваш? Внимавай да видиш, как стреля Княза на бледоликите!

Той зареди оръжието за миг. Прикладът мигновено се притисна до бузата му и се разнесоха два изстрела. Два нови патрона в патронниците. Още два изстрела. Четиримата марикопи, които бяха откарали в лодката момичето на острова, се проснаха на земята! Както се оказа по-късно, всички те бяха застреляни в главата. Същевременно изпод земята на острова изникна силуетът на Уилкинс, който преряза въжетата на Магда и после заедно с нея изчезна в земята и то също тъй бързо, както се и беше появил.

Всичко това се разигра само в една-единствена минута. Ето защо отначало се възцари пълна тишина както горе на покрива на сградата, така и отсреща при марикопите, а и на мястото на съвещанието, където Желязната уста стоеше с отворена уста и също като придружителите си с широко опулени очи втренчено гледаше към острова.

Освен Щайнбах и вождът на апачите имаше само още един човек, който въпреки краткото време, в което се разиграха тези събития, не изгуби присъствие на духа и веднага премина към действие. И той беше Сам, Дебелака.

Вратата на мисията се отвори и Сам се втурна към тях с големи скокове, които предвид изключителните му телесни форми, никой не беше очаквал от него.

— Мастър Щайнбах, какво стана? — извика той. — Нима въпреки преговорите червенокожите типове нарушиха парламентърския мир? В такъв случай нека до един да ги вземат дяволите! По отношение на международното право ние, херласгрюнците, не разбираме от шегата.

— Нещо подобно се случи. Но затова пък застрелях четирима от тях.

— Само така! Ако не се вразумят, ще избия и останалите! Той се изправи в заплашителна поза пред Желязната уста и размаха пушката

си така, сякаш се канеше с приклада ѝ да му смаже главата. Това поведение накара вожда да се отърси от вцепеняващото го смайване. Той се обърна гневно към Щайнбах:

— Какво направи! Уби четирима от най-добрите ми воини!

— Точно така! — гласеше спокойният отговор.

— Това е престъпно деяние, за което трябва да отмъстя!

— Шегуваш се!

— Нима изглеждам така, сякаш ми е до шегата след избиването на моите воини?

— Изглеждаш много сериозен, но въпреки това се шегуваш. Как можеш да искаш да отмъщаваш за нещо, което преди малко самият ти ме накара да извърша?

— Не е вярно!

— А не ми ли каза да стрелям?

— Но не и да ги убиваш!

— Аха! Ти да не мислиш, че Княза на бледоликите носи пушката си само за да стреля в облаците? Тежко и горко на онзи, към когото я насочи! Смъртта му е неизбежна.

— Не знаех, че тази брадва е всъщност пушка.

— За това си виновен единствено ти!

— Както и че можеш да стреляш толкова надалеч!

— Нали ти казах! Защо не ми повярва?

— Пушката ти е омагьосана. Но никой човек не би могъл да го знае предварително.

— Казах ти, че ще стрелям. А ти с подигравателен тон ме подкани да го направя. Следователно самият ти си убиецът на своите хора. Но ти си техният убиец и по още една причина. Ти дойде при нас, за да преговаряме. По време на преговорите трябва да се преустановят всякакви враждебни действия. Ти обаче пред очите ни нареди по време на съвещанието да измъчват и убият една бяла девойка. Така наруши примирието. Обещах ти безопасност и безпрепятствено завръщане при твоите хора. Вече не е необходимо да спазвам обещанието си. Какво ли ще направиш, ако ей сега те пленя заедно с твоя придружител, който се прави на толкова знатен човек, че изобщо не желае да разговаря с мен?

Марикопът се изпъчи в целия си ръст и гордо отговори:

— Няма да се осмелиш да го направиш!

— Защо не?

— Аз съм Желязната уста, върховният и най-прославен вожд на моя народ.

— А аз съм Княза на бледоликите! Разбра ли? Тогава и апачът се изправи и спокойно каза:

— А тук е застанал Силната ръка. Кой може да му противостои?

Дебелият трапер се приближи с още една крачка, изпъчи се гордо и заговори:

— А аз съм Самуел Барт от Херласгрюн в Саксония. Мога да съм и шивач, мога да съм и палач. Ясно ли е?

Марикопът бе дошъл с най-хубавите си одежди и украшения на вожд. И да беше вътрешно разтревожен, той с нищо не го издаваше. От една страна не желаше да се излага пред своя придружител, а от друга, поне заради символите, които носеше, се чувстваше задължен да не проявява признаци на страх. Затова каза:

— Виждате ли ей тук скалповете, които съм извоювал? Така мога да взема и вашите скалпове!

— Опитай се де! — изсмя се Сам. — Вие двамата срещу нас тримата. Та туй е смешно!

— Ей на това копие висят торбичките с моите амулети. Те ще ми донесат победата!

— А ей тук на моя колан виси торбичката с моите куршуми. Предпочитам да се осланям на нея!

— Погледни натам към моите хора! Те само чакат да им дам знак. Четирима от воините ми са убити. Нужно е само да вдигна ръка и хората ми ще ви връхлетят, за да отмъстят за избитите си братя.

При тези думи той посочи към марикопите, които се бяха скупчили на едно място, и заплашително размахваха оръжията си. Обаче Сам презрително махна с ръка и отговори:

— Няма да ни изплашиш. Ти наруши мира и следователно ти носиш вината. Нямам нищо против, може да си прочут човек, но си застанал срещу трима мъже, които са далеч по-прочути от теб и те не биха се изплашили дори и от сто марикопи. Тъй че би трябвало да си много доволен, ако ти позволим да си тръгнеш здрав и читав. Но в никакъв случай не бива да имаш никакви претенции за отмъщение. Иначе поведението ти ще изглежда много смешно. Казваш, че било нужно само да вдигнеш ръка, за да ни връхлетят воините ти, а аз ти

казвам, че е нужно само да протегна ръка и ти ще си мой пленник, или пък ако ми се прииска, дори мога да те изпратя във Вечните ловни полета, където вече няма да имам нищо против да нарушаваш дадената дума колкото често пожелаеш.

За Дебелия това бе една много дълга реч. Той в никакъв случай не мислеше злото на марикопа, но се ядоса, че противникът им си послужи, с толкова горди думи макар да си имаше работа с трима такива мъже. Може би вождът на марикопите да бе постъпил възможно най-добре от своя гледна точка обаче неговият придружител се беше разгневил от начина, по който Щайнбах се изказа за него и ето защо рече:

— Нима дебелият бледолик наистина е толкова голям герой, че има правото да си служи с такива думи за нас?

Апачът усети какво щеше да стане. Той се обърна към сградата на мисията, пред чиято отворена врата бе застанал неговият племенник, Пъргавия елен. Направи му някакъв знак и младият индианец веднага изчезна във вътрешността на къщата.

На това място трябва да споменем, че индианците са създали много ясен и изразителен мимически език. При техните многобройни езици и диалекти, които често нямат абсолютно никаква прилика по между си, пантомимиката придобива извънредно голямо значение. Ако я владеят добре, с нейна помощ двама души могат отлично да се разберат без да е нужно да кажат и една дума, нито пък да знаят езика на събеседника си. Силната ръка беше направил във въздуха една черта, малко по-назад бе направил друга по-малка, спускаща се надолу, а отпред пък други две още по-малки и отвесно изправени. Това означаваше едно тяло с опашка и две уши — той искаше кон. А припряните му движения показваха, че конят трябваше да бъде доведен час по-скоро. При това вождът бе заел такова положение, че двамата марикопи да не могат да забележат даваните от него знаци.

Вождът на марикопите се почувства окуражен от думите на своя придружител. Затова му отговори:

— Ти да не мислиш, че се страхувам от тези мъже? Те сами се наричат много прочути, но ако не ме помолят за извинение, ще украся вигвама си с техните скалпове!

— Аз ще взема скалпа на Дебелия! — с готовност се обади другият марикопа като посегна към ножа си.

Сам гръмко се изсмя и каза:

— Чудесно! Това хрумване ми харесва. Ти ще окачиш моя скалп във вигвама си, а после аз ще те посетя, за да видя дали изглежда добре там. Давам ти думата си, че ще го направя, а за да си по-сигурен ето ти вместо ръкостискане и това кроше.

Той бързо направи една пъргава крачка към него, и като замахна с юмрук отдолу нагоре удари индианеца в брадичката а после и в носа с такава мощ, че марикопът падна като подкосен на земята, откъдето не можа да се надигне доста време. От устата и от носа му потече кръв.

Още в същия миг обаче Сам коленичи до него, извади ножа си и извика:

— Не искам да скалпирам този подлец, няма да го и скалпирам, понеже не съм индианец. Но ще взема неговия кичур. Това ще го дамгоса за цял живот. Защо дръзна да ни се подиграва?

Той рязко сграбчи и опъна кичура на главата на червенокожия, отрязва го с ножа си и го захвърли надалеч.

Тук трябва да споменем, че някои индиански племена носят дълга гъста коса, но дори и онези, които я стрижат, оставят на темето си един дълъг кичур, който се нарича кичур на скалпа. Ако на някой индианец би му минала мисълта да отстрани и този кичур, за да не може евентуално някога победилият го неприятел да го скалпира, то това би било такъв признак на страхливост, който би му навлякъл всеобщо презрение.

Именно този кичур отрязва Сам от главата на марикопа. Това е лошо и от самото скалпиране, защото опозорява съответния човек до края на живота му. Докато дори и най-храбрият воин може да бъде победен и скалпиран от враговете си, то се смята за голям позор да загубиш само кичура си. В такъв случай неприятелят смята победения за толкова презряна твар, че вече даже не ще и да знае за скалпа му.

Тези събития се разиграха толкова бързо, че вождът на марикопите не успя да се помръдне, за да помогне на своя спътник. Но когато видя как кичурът му полетя във въздуха, той нададе силен яростен вик и се нахвърли върху Сам. Само че това не стана тъй бързо, както си мислеше. Първо му попречиха празничните одежди и украшения, а после Щайнбах се изпречи на пътя му и извика:

— Стой! Ти пренебрегна моите предупреждения. Сега ще ти покажа, че Княза на бледоликите никога не предупреждава напразно! Ти си мой пленник!

— Твой... пленник? — с мъка изговори марикопът по-скоро учудено отколкото изплашено.

— Да. Последвай ме доброволно!

Той посегна към мантията на вожда. Индианецът отблъсна ръката на Щайнбах и извика:

— Куче бяло! Преди това ще умреш!

Марикопът измъкна бойната секира от пояса си за да се защитава, обаче не успя да нанесе удар, защото в същия миг от портата на мисията излетя на кон Пъргавия елен, в пълен галоп рязко спря животното точно пред групата парламентъори и то така, че се озова зад гърба на вожда, а после скочи на земята. В следващия миг Силната ръка се метна на седлото, хвана с лявата си ръка юздите, а с десницата си сграбчи Желязната уста отзад за яката на неговата кожена ловна риза. С един мощен замах той го метна при себе си на гърба на коня, рязко обърна животното в обратна посока и препусна към мисията.

Естествено мантията, щитът, цялата украса както и всички оръжия на вожда изпопадаха на земята. Същевременно той започна силно да вика за помощ. Но без никаква полза. Заедно с дръзкия изключително як апач той скоро изчезна във вътрешността на сградата.

От само себе си се разбира, че всички марикопи нададоха страшни крясъци и се втурнаха към мястото на съвещанието.

Сам предупредително извика на белия ловец:

— Назад! Голямата хайка кучета означава смърт дори и за мечката!

— Щом искаш, върни се! — каза Щайнбах. — Но аз оставам.

— Е добре, тогава оставам и аз. Никога не съм зарязвал приятелите си в беда.

В същото време той хвърли поглед към лежащия на земята неприятел, за да види да не би вече да е в състояние да мисли за отмъщение. За щастие обаче индианецът все още беше в безсъзнание.

Щайнбах се наведе и вдигна парчето бяла щавена кожа, което бе играло ролята на символ на мира. Той леко го размахна и без да издава никакви признаци на страх, храбро закрачи срещу приближаващите се марикопи. Те се стъписаха. Първите от тях слисано се спряха, а така

принудиха и следващите ги индианци да останат на място. Невъзможно им беше да проумеят поведението на Щайнбах. Лудост ли бе това или презрение към смъртта? Или пък се бяха заблудили? Дали пък онова, което бяха направили с вожда им изобщо да не беше враждебно действие? Не им ли се беше само сторило така и сега бледоликият не идваше ли при тях, за да им обясни какво е станало?

Сам остана на мястото си стиснал в ръка своята пушка която наричаше „Аугусте“, готов да защитава Щайнбах и незабавно да застреля първия от индианците, вдигнал оръжие срещу него.

Защитниците на мисията също не можеха да си обяснят поведението на Щайнбах. Онова, което вършеше, бе повече от дръзко. Ако с успешното отвличане на неприятелския предводител вождът на апачите бе постъпил дръзко, то предприетите от Княза на бледоликите действия в момента можеха да се нарекат направо безумно смели. Цяло щастие за него беше, че хората от мисията все още имаха възможност да обстрелват с куршумите си мястото, където се бяха спрели марикопите.

От своя страна Щайнбах не изпитваше ни най-малка тревога или безпокойство. Знаеше какво иска, та нали вече го беше казал. Освен това той достатъчно добре познаваше индианците, а и доверието, което имаше към самия себе си, обикновено му служеше да се ориентира отлично във всякакви ситуации. И така, с гордо вдигната глава се отправи към неприятеля, спря се пред самите марикопи и попита:

— Накъде са се забързали толкова моите червенокожи братя?

Този въпрос ги смая още повече, тъй че той не получи никакъв отговор.

— Желязната уста доведе тук моите червенокожи братя. Намира ли се сред тях и друг вожд освен него?

— Не — отговори един възрастен воин, като направи две-три крачки напред.

— А с кого мога да разговарям сега, когато Желязната уста отсъства?

— С Острата секира. Той е най-възрастният сред воините на марикопите.

— Къде е той?

— Тук, това съм аз.

— Тогава чуй какво ще ти кажа и ми отговори!

— Ще чуя думите ти, но все още не знам дали ще ти отговоря. Косата ми е посивяла, а подвизите ми са безбройни. Ти обаче си млад и все още не си извършил кой знае колко много неща. Възрастта и опитът трябва да се срещат с възраст и опит.

— Ти откъде знаеш, че още нищо не съм направил? Хората ме наричат Княз на бледоликите. Не ти ли е познато това име?

— Уф! Уф! Уф! — завикаха червенокожите.

А старият воин втренчи в Щайнбах невярващ поглед и каза:

— Известно ми е името, но не познавам героя, който го носи. Всеки друг може да дойде и да заяви, че се казва така. Езиците на бледоликите лъжат.

— Но не и моят. Накарай петима или шестима от воините ти да излязат напред. Нека едновременно се бият с мен. Да вземат бойните си секири, или пък ножовете си — както искат. Аз обаче ще се защитавам само с голи ръце. Въпреки това ще ги избия до крак без някой от тях дори да ме нарани.

— Уф! — възкликна старият.

— Уф, уф, уф! — разнесоха се и други викове наоколо. Мнозина от марикопите оставиха пушките си на земята, готови да премерят сили с него и да накажат мнимото му самохвалство. Щайнбах забеляза това и ги предупреди:

— Нека първо воините на марикопите добре размислят, с какво се залавят. Борбата ще е на живот и смърт.

— Те ще победят, а ти ще умреш! — каза старият индианец.

— Лъжеш се. Аз бях във вашия лагер и отвякох синовете на вожда ви. Може ли един обикновен воин да извърши подобно нещо?

— Не.

Индианецът признава достойнствата дори и на смъртните си врагове. Ето защо прозвуча и този откровен отговор.

— Аз убих със секирата си онази птица. Не го ли видяхте?

— Видяхме го.

— Може ли да го направи някой обикновен човек?

— Не.

— Застрелях и онези четирима воини, които лежат отсреща на острова...

— Ще заплатиш смъртта им със собствения си живот! — прекъсна го Острата секира.

— Готов съм да отговарям пред вас за тях, но я ми кажи, кой от вас би могъл да даде такива изстрели!

— Никой. Ти уби нашите воители, но съм принуден да призная истината — ти си голям стрелец и пушката ти е голяма „медицина“.

Индианецът нарича „медицина“ всичко, което му се струва тайнствено и неразгадаемо.

— Значи признаваш, че не съм обикновен ловец, така ли? — продължи Щайнбах.

— Да.

— Но защо тогава не вярваш, че съм Княза на бледоликите?

— Защото не носиш никакви отличителни знаци на твоя ранг.

— Презирам подобни знаци. Нямам нужда от тях. Моите знаци са делата ми.

— Е добре! Веднага ще разберем дали наистина си въпросният вожд на бледоликите. Ти твърдиш, че само с голи ръце можеш да победиш петима или шестима от нашите воители. Това е по силите единствено на Княза на белите ловци.

— Аз съм този човек и мога да го направя.

— В неговия юмрук се крият смъртта и светкавицата.

— Това е моят юмрук.

— Където удари той, сякаш е попаднал куршум, изстрелян от огнестрелно оръжие.

— Добре си осведомен.

— Никой друг не крие в юмука си светкавиците на пушката. Ако я имаш, значи ти си Княза на бледоликите. Това ще е и твоето изпитание.

— Имам я.

— В коя ръка?

— В която поискаш. И в дясната и в лявата.

— Покажи ми ръцете си!

Щайнбах протегна длани към него. Острата секира внимателно ги огледа, после поклати глава и възкликна:

— Уф! Ръцете ти са като ръцете на всеки друг човек. Ще ги покажеш ли и на моите воители?

— Нека се приближат и ги разгледат!

Един по един индианците започнаха да пристъпват към Щайнбах, за да огледат най-подробно ръцете му.

— Уф! — извика първият. — Уф, уф! — завикаха и всички последвали го, които не можеха да разберат как така един човек с толкова естествено изглеждащи ръце може да крие в тях светкавицата на стрелящата пушка.

Докато траеше този странен кажи-речи смехотворен оглед, се приближи и Сам. Той взе цялата работа за шега, която би могла единствено да навреди на Щайнбах, щом се разкриеше, че пред индианците разиграва само един глупав театър. Ето защо за да не могат да го разберат червенокожите, му каза на немски следното:

— Мастър, стига си разигравал фокуси! Това би могло да свърши зле за теб!

— Не е никакъв фокус!

— Но ръцете ти едва ли ще се различават от ръцете на всички други чада Божии!

— Може би все пак се различават.

— Да не би да са заредени?

— Да.

— Може би дори с куршуми?

— Естествено! Нали го чу от индианците!

— Глупости и пак глупости!

— Хайде бе! Вчера излезе, че много се беше излъгал в мен, да не стане и днес така!

— Е, все пак да си зареждаш ръцете и да стреляш с тях това можеш да го кажеш само в някоя лудница. Ама дори и нейните обитатели няма да ти повярват. Можеш да си сигурен.

— Изчакай малко!

— Предупреждавам те още веднъж! Много самодоволно се смееш, обаче ако наплашиш тези хора, после ще е невъзможно да се въведе някакъв порядък сред тях.

— Имай още малко търпение, мастър Сам! Както виждаш сега и последният от тях оглежда ръката ми. Съвсем скоро може да се започне.

Индианците се споглеждаха невярващо. Острата секира даде израз на съмненията им:

— Червенокожият мъж никога не се обзалага с някой бледолик, понеже знае, че белият ще го излъже. Но все пак с теб ми се иска да се обзаложа, че в ръцете си нямаш нито огън нито куршуми.

— Ще загубиш облога.

— Докажи го!

— Готов съм. В коя от ръцете ми да се появи светкавицата? Ти определи!

— В дясната!

— И кого от вас да улучи?

Никой не очакваше този въпрос. Червенокожите направиха много смутени физиономии.

— Аха, тъй значи! — засмя се Сам. — Ето къде била работата. Ако наистина пръстите ти изпускат светкавици, когото улучиш ще умре. Следователно никой няма да пожелае да се подложи на подобен опит и естествено тогава ще излезеш прав. Много хитро измислено!

— Пак се заблуждаваш. Бъди сигурен, че няма да измамя тези хора.

— Е, в такъв случай значи съм от тенекия, или пък вместо глава между раменете си нося зелка.

Индианците си зашушукаха нещо тихо по между си. След малко Острата секира се осведоми:

— Трябва ли ръката ти да докосне непременно човек?

— Не.

— Значи може да е и животно?

— Да.

— Или и някакъв предмет?

— И така може.

— Е, защо тогава да излагаме някой от нас на опасността да бъде убит?!

— Аха, значи вече се страхувате! И така, тайно в себе си признавате, че съм Княза на бледоликите!

— Ние се съмняваме, че си този човек, но въпреки това е възможно да казваш истината. Ето, виж този щит! Той е направен от четворна опушена бизонска кожа и все още по него няма нито една дупка. С него са отбити много стрели и нито една от тях не е успяла да го пробие. Ще ни докажеш ли твоего твърдение върху щита?

— С удоволствие. Моля те да го държиш!

— О, не, не! — марикопът страхливо направи отбранително движение с ръце. — Ако ти наистина си Княза на бледоликите, то аз съм загубен. Разреши ни да го закачим ей на това дърво!

— Нямам нищо против!

Старият воин отсече с томахока си един от клоните на дървото и окачи щита на остатъка от него.

— Така! — рече той. — Сега можеш да започваш.

Щайнбах се наклони да пристъпи към дървото, обаче Сам го хвана за ръката и умолително му каза:

— Слушай, ако молбата ми означава нещо за теб, тогава ми направи услугата да не стигаш твърде далеч!

— Ще стигна само дотам, докъдето може!

— Не забравяй, че дори и един дивак не обича да го занасят, още повече в случай, когато става въпрос за живот и смърт.

— Много добре знам какво правя.

— Е, твоя воля! — навъсено каза Сам. — Имай ако щеш в ръцете си куршуми, или махмурлук в главата, на мен ми е все едно, но когато се нахвърлят върху теб, аз ще съм този, който ще трябва да те спасява.

— Сам ще се оправя, драги Сам. Само внимателно гледай, какво ще стане сега!

Той се приближи до дървото. Никой не беше обърнал внимание на това, че преди малко само за секунди дясната му ръка бръкна в колана. После ловецът застана малко странично, за да може по-удобно да замахне, вдигна ръка и нанесе удар в средата на щита. Последва блясък и гръм, като че някой стреля, с пушка. След това Щайнбах отстъпи назад и каза:

— Хайде сега погледнете!

Острата секира пристъпи близо до щита и го заоглежда. После го свали от дървото и се взря в онова място на ствола, което до преди малко беше закрито от щита и смаяно възкликна:

— Уф, Уф!

Тогава се приближиха и другите марикопи. Те също нададоха силни възгласи на удивление. И Сам отиде при тях. Той посегна към щита и извика:

— По дяволите! Има дупка от куршум!

— Погледни и дървото! — засмяно го подкани Щайнбах.

Сам така и направи. После каза:

— Сър, да не си решил да ме шашнеш? В дървото е заседнал куршум. Пронизал е щита и е останал тук.

— Е, видя ли?

— Но това може да стане само с пушка!

— Ами! Я ми погледни ръката! Както и преди тя е гола и не държи никакво оръжие.

— Но все пак си имал нещо между пръстите!

— Е да, признавам си.

— Но какво? Не е било пистолет или револвер. Щяхме да го видим.

— Естествено.

— Какво беше?

— После ще ти кажа. Сега трябва да разговарям с тези хора.

Острата секира се приближи и хвана дясната ръка на Щайнбах. Започна да я разглежда най-внимателно, да я върти насам-натам, да я опипва, а накрая каза:

— Да, ти доказа, че си Княза на бледоликите. Вече ти вярвам.

— А вярват ли и твоите хора?

— Да, всички.

— Тогава се надявам да обърнете внимание на думите, които имам да ви казвам.

— Говори! Ще те изслушаме!

— Защо дойдохте при Сребърното езеро?

— Попитай Желязната уста! Той ще ти каже.

— Той не е тук, а сега ти говориш от името на цялото племе.

— Влез вътре в къщата и приказвай с него. Аз не бива да говоря за онова, което искаш да знаеш.

— Е, не е нужно нищо да ми казваш. Вече го знам. Когато бях вчера в едролистната гора край вашия лагер, на едно дърво, под чиито клони беше вигвамът на Желязната уста, аз чух как той разговаряше със Сребърния мъж.

Така узнах всичко, което ти не бива да ми казваш. Взех със себе си двамата синове на вожд и побързах да се върна тук. Ако ни бяхте изпратили някой вестonosец, за да ни уведоми почтено за нападението ви, то нито един от вашите хора нямаше да падне убит, а сега всички щяхме заедно да седим и да пушим лулата на мира. Но вие пожелахте да стане иначе. Искяхте да принесете в жертва бялото момиче...

— Уф! Кой ти каза?

— Знам го. Но не успяхте. Клетото девойче е вече сред нас. Спасена е. Искяхте да вземете съкровищата на Сребърното езеро и да

ги дадете на Сребърния мъж, обаче...

— Излъгали са те!

— Самият вожд го каза. Е, взехте ли ги? Не! Искахте да поругаете гробниците на тук почиващите вождове на апачите и команчите. Все още не сте се докоснали до нито една от тях, а и няма да успеете да оскверните също нито една.

— Въпреки всичко ще го направим!

— Ще трябва да се откажете. Не можяхте да направите нищо от онова, което възнамерявахте да сторите. Напротив, вашият вожд и двамата му сина са в ръцете ни.

— Ще ги освободим.

— Как ли ще стане това?

— Ще щурмуваме мисията!

— Нали се канехте да я нападнете през нощта? Успяхте ли? Не. Погледни към прозорците и нагоре към покрива на сградата! Не виждаш ли насочените към вас дула на толкова пушки, колкото са ти и воините? Досега ви щадихме. Дадем ли знак, от всички посоки насам ще се притекат апачите. Няма да можете да се измъкнете от долината и ще бъдете принудени да оставите тук скалповете си. Чувал ли си поне няколко пъти да се говори за мен?

— Даже много често.

— Споменавали ли са, че съм враг на червенокожите мъже?

— Не. Ти си техен приятел. Обичаш ги така, както обичаш и белите. Ти не си ничии враг.

— Истината са ти казали. Аз съм ваш приятел. Вашият Велик дух е и моят Велик дух. Той е и ваш и наш баща. Той е повелителят и кралят на всички хора. Ето защо всички ние сме братя и аз много съжалявам, когато се видя принуден да причиня болка на някой мой брат. Искане ми се да склуча мир с вас. Вие сте в ръцете ни, но въпреки това ми се ще да докарам нещата дотам, че да можете да се върнете във вашите ловни територии без да загубите и други ваши братя. Сребърния мъж ви е мислил само злото, но аз ви мисля доброто. Той ламти за съкровищата, които както разправят се съхранявали тук. Но той е твърде страхлив и затова ви е подмамил да ги заграбите за него. На него изобщо не му е жал, че някои от вашите храбри и благородни мъже ще бъдат застреляни. Аз обаче скърбя за пролятата кръв на моите

червенокожи братя. А сега ми кажи, как ще постъпите по-добре! Ако послушате него или мен, а?

Старият воин сведе поглед и дълго гледа в земята. Когато отново вдигна глава в очите му припламнаха злокобни искрици.

— Думите ти са добри и аз им вярвам — каза той. — Никога не съм чувал Княза на бледоликите да е изрекъл някоя лъжа. Щом ни уверяваш, че ти е жал за нашите паднали воители, значи това е истина. Апачите и команчите са наши врагове и ето защо искахме да поругаем гробовете на техните вождове. Този позор щеше да е най-голямото наказание за тях.

— Но вие не успяхте да изпълните намерението си. Те се оказаха по-бдителни от вас.

— Ако не беше ти, щяхме да успеем.

— Да, аз ги предупредих. Сега искам да предупредя и вас, за да не бъдете избити до крак. Ти си голям воин. Значителен е броят на скалповете, които си завоювал. Затова сигурно добре ще разбереш въпроса ми: кой е по-смел — дали този, който тайно се нахвърля върху гробовете на мъртъвци, които не могат да се защитят, или онзи, който честно и открито се изправя срещу врага си и лице в лице се бие с него?

Старият воин отново заби поглед в земята. Когато пак вдигна очи, той се вторачи в лицето на Щайнбах с укорителен израз и рече:

— Както сам казваш, ти си наш приятел, но думите ти звучат като думи на някой враг, който иска да ни обиди и унижи.

— Не искам да ви обиждам. Искам само да ви обясня, защо воините на апачите изпитват към вас освен гняв и нещо друго. Въпреки всичко аз ще поговоря с тях. Може би ще проявят готовност да изпушат с вас лулата на мира.

— Нито те нито ние имаме такава готовност.

— Защо?

— Те защо плениха нашия предводител?

— Защото се държеше като техен враг. Аз исках да склуча с него мир, но той имаше намерение да убие моята млада бяла сестра, макар че ни показва бялата кожа на мира.

— Какво ще правят с него?

— Те имат право да го вържат на кола на мъченията.

— Той ще умре като истински мъж.

— Не е ли по-добре да живее като истински мъж, отколкото да умре като мъж? Аз ще говоря с вожда на апачите и ще го помоля да освободи Желязната уста и двамата му сина.

— Няма да го направи. Никой червенокож вожд няма да постъпи толкова неблагоприятно.

— Не смятам, че ще е неблагоприятно, а тъкмо обратното — ще е много благоприятно. Онзи, който постъпи толкова благородно към някой неприятел, може да очаква от него също подобно благородство.

Острата секира бавно поклати глава и отвърна:

— Моят бял брат говори думи, които са толкова добри и благи, сякаш са излезли от устата на Великия дух. Защо всички бледолики мъже не са като него! Червенокожите мъже живееха в мир и разбирателство, но тогава дойдоха белите и донесоха едрата шарка и Огнената вода, омраза, вражда, и гибел.

— И сред вас и сред нас има добри и лоши хора. Днес ви говори един от добрите и се надявам, че ще се вслушате в гласа му. Желая между вас и апачите да няма вражда, а помирение!

— Желая невъзможното.

— Защо да не можете да станете приятели?

— Защото те няма да направят онова, което ще поискаш от тях, и защото и ние не бива да вършим онова, което искаш от нас.

— Досега все още нищо не съм ви поискал.

— Да, но ние предварително знаем думите, които ще изречеш. А дори и да ни предложат мир, пак не бива да го приемаме.

— И защо?

— Защото избиха много от нашите воини.

— Вината не е тяхна, а ваша. Вие дойдохте тук като врагове и те бяха принудени да се защитават.

— Самият ти застреля четирима от нас!

— Желязната уста ме подкани да стрелям. Той ме обсипа с подигравки. Не вярваше, че куршумите ми ще стигнат толкова надалеч. И така, сам виждаш, че вината е само ваша.

— Това нищо не променя. Изглежда ти не си запознат много добре със законите на червенокожите мъже.

— Запознат съм. Пролятата кръв изисква кръв или поне плащането на кръвен данък, независимо от това кой е виновен за избиването на хората.

— Така е. Значи разбираш, че сме задължени да поискаме кръв, а апачите няма да се съгласят.

— Може би няма да откажат.

— Невъзможно!

— Не забравяй, че аз съм Княза на бледоликите, който вече е направил възможни много неща, изглеждащи преди това невъзможни! Какви намерения имавте, когато преди малко се бяхте втурнали към мен и моя придружител?

— Искяхме да ви убием, вас и младия апач, който обаче се върна обратно.

— Той щеше да се защитава като истински мъж. Той е Пъргавия елен, синът на брата на Силната ръка. Добре, че не изпълнихте намерението си, защото от прозорците и покрива на къщата щяха да полетят към вас толкова много куршуми, че в селата ви дълги месеци щяха да се разнасят силни вопли и ридания. Седнете спокойно на земята. Аз и моят приятел ще влезем в мисията и ще се застъпим за вас.

— Говорите такива думи само за да се измъкнете. Пленили сте Желязната уста и сега самите вие се намирате в ръцете ни.

— Дойдох при вас с бялата кожа!

— Той също така дойде при вас.

— Той не уважи символа на мира и го наруши.

— А ти уби четирима от нашите воители. Ти също наруши мира и сега си в ръцете ни. Ще те освободим само срещу вожд и синовете му.

— Значи ти наистина си мислиш, че Княза на бледоликите е твой пленник, а?

— Да.

— А също и този бял мъж?

— И той.

— Той е прочут ловец. Чувал ли си някога за подвизите на Дебелия търбух?

— Чувал съм за него. Той знае всички пътища из Запада и е много хитър и храбър мъж.

— Е, ето този мой бледолик спътник е Дебелия търбух. Вижте го добре!

— Уф, уф, уф! — разнесе се от устата на всички.

— По дяволите! — засмя се Сам. — Много добре се справи, мастър Щайнбах. Беше също като в театъра. Сега съм любопитен да видя дали ще ни пленят.

— Нямам намерение да им позволявам подобно нещо!

— Ще се съпротивляваме ли?

— Не. Това би предизвикало истинска касапница. Те ще започнат да стрелят, ние също, ще стрелят и от мисията. Ще ни надупчат като швейцарско сирене.

— Хмм, да! Започнаха нещо тихо да си говорят. Съвещават се. Този славен юначага, дето се нарича Острата секира, както изглежда, все пак не иска кой знае колко да се отнесе враждебно с теб.

— Надявам се да е така.

— Ами ако въпреки всичко решат да ни задържат?

— Независимо от това ние пак ще си тръгнем.

— Но така ще се стигне до схватка.

— Едва ли.

— Да не би да си мислиш, че ще можем веднага да хукнем ей към онези дървета надясно и после ще успеем тайно да се измъкнем? Веднага ще ни догонят.

— Нямам предвид това. Имам си някои мои трикове и номера. Една на вид дреболия може да те избави и от най-голямата опасност. Навярно именно на тези нещица в голяма степен дължа почетното си прозвище Княз на бледоликите.

— Хмм! Ще ми се да видя дреболията, която ще е в състояние да ни избави от кашата, където се забъркахме.

— Чувал ли си за бомбички?

— Естествено!

— А също и за гранати?

— Да. Дори понякога проклинам някого да го удари не гръм, а граната.

— Ами чувал ли си и за Мефистофелската граната?

— Никога! Що за чудо е това?

— Тя е от вида на ръчните гранати. След като се хвърли, тя се пръсва и разпространява ужасен дим, който смърди така, както се разсмърдявал и самият дявол, когато бил принуден да избяга от някоя чиста душа.

— Мътните го взели! Колко интересно! И ние действително ли имаме тук такова чудо!?

— Да, имам!

— Наистина ли?

— Да. В раницата, която обикновено винаги нося на гърба си, се намират няколко такива рядко срещани гранати. Преди да дойдем тук пъхнах една от тях в джоба си.

— А димът гъст ли е?

— Толкова е гъст, че погледът не може да проникне през него.

— Чудесно! Любопитен съм да видя, какво ли ще кажат индианците!

Този разговор, проведен на немски език, можа да се състои само защото в същото време марикопите се съвещаваха. Но погледите им не се откъсваха от Щайнбах и Сам, за да не би на двамата да се удадеше да се спасят с бързо неочаквано бягство. Ето че в този момент съвещанието им приключи и Острата секира каза:

— Дебелия търбух също не е враг на червенокожите мъже, но въпреки това ние ще трябва да го пленим, защото е тръгнал заедно с нашите неприятели.

— Постъпвате несправедливо. Искях да ви донеса мир, а вие искате да ни плените!

— Така ще постигнем мир.

— Не!

— Да. За да ви видят свободни, апачите ще се съгласят с всичките ни условия. Ние няма да се държим с вас като с врагове. Ще ви дадем месо и вода колкото искате, а докато тръгнем ще ви вържем само за някое дърво.

Тогава Сам гръмогласно се изсмя.

— Ти се смееш? — попита старият марикопа.

— Да, смея се. Ти чувал ли си някога Дебелия търбух да е бил пленник на червенокожите мъже?

— Не, но сега ще станеш техен пленник.

— А действително ли си мислиш, че и Княза на бледоликите ще позволи да го вържете на някое дърво?

— Ще позволи. Вие двамата сте умни мъже и сигурно ще разберете, че всяка съпротива ще е гибелна за вас.

— Нима не виждате пушките горе на покрива и по прозорците?

— Те не могат да стрелят по нас, защото в такъв случай ще улучат и вас. Ето един ремък. Нека Княза на бледоликите доброволно си протегне ръцете, за да ги вържа!

Той пристъпи към Щайнбах. Белият протегна към него ръцете си и каза:

— Ето. Вържи ги! Но внимавай да не те удари светкавицата, която се крие в ръцете ми!

Индианецът не беше помислил за тази опасност. Той отстъпи назад и по лицето му се изписа силно смущение.

— Наистина ли може да ме удари? — попита той.

— Да.

— Но нали преди малко когато ги докосвах и разглеждах не ме удари!

— Тогава я задържах, защото вярвах, че си мой приятел. А сега положението е друго. И така, ето ръцете ми! Вържи ги!

Острата секира отстъпи още една крачка назад и съвсем безпомощно се огледа наоколо.

— Уф! — възкликна той. — Кой иска да го върже?

Никой от неговите хора не се обади. Но ето че в този момент обветреното му лице с остро изрязани черти изведнъж просветна. Беше му хрумнала една спасителна мисъл. Той подаде ремъка на Сам и му рече:

— Нека Дебелия търбух го върже! Той е негов приятел и светкавицата няма да го поразии.

Лицето на Сам засия от удоволствие, което му достави това наистина гениално хрумване на индианеца. Той действително пое ремъка, пристъпи към Щайнбах и каза:

— Добре, ще го вържа. Но въпреки че ми е приятел, все пак светкавицата може да ви удари, тъй като я разгневихте с желанието си да го плените. И така, пазете се да не ви улучи куршумът!

Думите му подействаха незабавно. Марикопите отстъпиха още десетина крачки назад. Сам се престори, сякаш се канеше да върже ръцете на Щайнбах. Междувременно Княза на бледоликите беше извадил от джоба си някакъв малък кръгъл предмет и го показа на Дебелия с думите:

— Това е гранатата. Добре, че червенокожите се отдръпнаха още малко назад. Така вонята няма да стигне до нас. А сега внимавай! Щом

я хвърля, се втурваш да бягаш към мисията колкото ти държат краката.

— Мислиш, че когато побегнем те ще стрелят ли?

— О не, изобщо не съм си го помислял. Казвам ти го само заради вонята.

— Нима е толкова силна?

— Ще видиш!

— Побързай! — заповеднически каза индианецът, който взе да губи търпение.

— Добре, добре! Но все пак ми се струва, че светкавицата ще удари. Бягай, старче!

Индианецът действително бързо отскочи назад, защото видя, че Щайнбах замахна с дясната си ръка. Гранатата полетя към земята и експлодира... последва трясък, съскане и прашене... за миг настана мъртвешка тишина, но после се надигнаха такива крясъци и резове, сякаш от ада бяха излезли стотици зли духове.

Щайнбах и Сам се втурнаха към мисията. Все още не се бяха добрали до нея, когато от покрива и от прозорците ѝ се разнесе гръмогласен смях от много гърла.

— Спри, Сам! Обърни се и погледни! — извика Щайнбах. Двамата се заковаха на място и хвърлиха поглед назад.

Пред очите им се предложи гледка, която наистина никак не беше за плач.

След избухването си гранатата беше разпространила толкова гъст и непрогледен дим, че марикопите изобщо нямаше как да видят двамата бегълци. В момента обаче един по-силен порив на вятъра разкъса димната завеса и я отнесе встрани. Вече бе възможно да се забележи резултата от експлозията на гранатата.

Повечето индианци тичаха колкото им държаха краката, опитвайки се с пръсти да запушат носовете си. Мнозина подскачаха като пощурели насам-натам, ревяха като животни и енергично размахваха ръце във въздуха. Други пък се бяха хвърлили на земята и забили носове в пясъка, ритяха с крака и удряха с ръце наоколо като полудели. Неколцина бяха скочили право във водата на езерото, и за да се спасят от адската смрад, се гмуркаха надълбоко. Обаче веднага щом покажеха глава над водата, за да си поемат дъх, вонята нахлуваше в носа и устата им, тъй че те мигновено отново изчезваха. За тяхно нещастие вятърът подкара дима към езерото, където те пляскаха без

посоки. И така, спасението им се криеше само в бързо бягство. Те изскочиха на брега и се втурнаха подир останалите, като викаха и крещяха така, сякаш ги преследваше целият пъкъл.

Кикотът на защитниците на мисията ехтеше далеч отвъд езерото. Сред него се открояваше направо цвилещият глас на Дългия Джим:

— Мътните го взели! Какви дяволи са ги прихванали тези негодници? Какъв е този пушек? Откъде идва?

Сам не стоеше вече до Щайнбах, а просто веднага се бе тръшнал в тревата и буквално се давеше от смях. Подобно нещо не беше виждал през целия си живот.

— Виждаш ли? Виждаш ли, мастър Щайнбах? — извика той. — Виждаш ли ей онзи тип, който се катери по дървото като маймуна, защото си мисли, че високо горе няма да смърди толкова? Ама как драска, как драска нагоре! Изобщо не умее да се катери, обаче този проклет парфюм го подтиква да върши чудеса. О, о, о! Ха-ха-ха-ха! Изгуби си ножа, падна му пояса, смъкна му се всичко, всичко! Погледни, едно вълмо от дима се откъсна и се насочва от вятъра право към дървото. Сега... ето сега го обгърна! Нещастникът цял се загуби в него! Ха наздраве! Да ти е сладко! Още едно смръкване, господине? А-а, ха-ха-ха-ха! Ето че се смъква от дървото! Горе е станало по-лошо отколкото е долу! Смъква се, пада, подскочи, размаха ръце... хуква право към водата... влиза в езерото... изскача от него и побягва! О-о, толкова нещо, ама не, такава сцена! В сравнение с нея Херластгрюн е направо нищо! Досега не съм преживявал подобно чудо, не, подобно чудо не! Ха-ха-ха-ха!

Въпреки тази сцена Щайнбах остана сериозен. Вече няколко пъти беше правил такъв експеримент и добре познаваше въздействието му.

— Ела, Сам! — каза той. — Постигнахме целта си и сега трябва да помислим за следващите си действия.

— За следващите действия ли? Че какви ли може да са те? Преди всичко друго трябва да погледам индианците. Човек трябва да се наслади на тази сцена докрай, защото навярно подобно нещо няма да ни се предложи тъй скоро.

След като видя обаче, че Щайнбах се насочи към вратата, той все пак го последва. Бяха я оставили отворена заради тях. Щом прекрачи прага ѝ, веднага пак я затвори.

Щайнбах и Сам влязоха в сградата и се изкачиха на покрива ѝ. Там незабавно ги наобиколиха и се наложи да обясняват всичко. С кратки думи Щайнбах задоволи любопитството на хората.

Макар Сам да беше присъствал на цялата сцена, той все пак не остана доволен от дадените обяснения. Затова рече:

— Всичко дотук е лесно разбираемо, но мастър Щайнбах, какво ще кажеш за светкавицата в ръката ти?

— Чувал ли си някога за онези пръстени, които се наричат боксове?

— Да. Човек би трябвало да има такъв отгътък океана в Алпите, за да може при сбиване да нанесе някой и друг хубав удар.

— Ами за стрелящ пръстен?

— Стрелящ пръстен ли? Не. Какво е това?

— Ето ти един! Разгледай го!

Той извади от джоба си пръстен, който естествено започна да минава от ръка на ръка, предизвиквайки всеобщо удивление.

— Конструкцията му е съвсем проста. Пръстенът има пет изстрела — заобяснява Щайнбах. — При всеки удар с него се възпроизвежда един от тях. Но след петия изстрел естествено трябва отново да се зареди. Индианците не забелязаха, че преди удара си сложих пръстена, а после разбира се веднага пак го скрих в джоба си.

Междувременно до Щайнбах се беше приближил Уилкинс. Княза на бледоликите го попита:

— Къде е Магда?

— Тя е добре и се намира при дъщеря ми — отговори Уилкинс. — Дано марикопите не открият, как... по дяволите! Не плуват ли неколцина от тях към острова? Струва ми се, че виждам главите им.

— Да — обади се Щайнбах. — Сигурно искат да приберат четирите трупа.

— Ще им позволим ли?

— Защо не?

— Ще открият тайната ни.

— А може и да не успеят.

— О, съвсем сигурно ще я открият. Щом веднъж капакът на входа се отвори, контурите му остават да си личат в тревата. Би трябвало да се прикрият и да се заличат всички следи. Тези хора

веднага ще забележат, че там започва някакъв подземен тунел. Ще го покажат на другите, те ще влязат в него и...

— Е, ние ще им попречим.

Щом като каза тези думи, Щайнбах измъкна секирата от пояса си и я извади от калъфа. Преди малко тук отвисоко хората бяха видяли резултата от майсторските му изстрели, но не бяха разбрали как точно бе станало всичко това, още повече че оттук им се беше сторило, че стреля със самата секира. Ето защо сега всички погледи се впериха в това странно оръжие. След като той я вдигна в положение за стрелба, очите на хората се обърнаха към езерото. Тъкмо в този момент първият от плувците се канеше да изскочи на брега на острова. Щайнбах сложи длан около устата си и издаде онзи остър и пронизителен вик, който обикновено използват индианците, за да се предупреждават. Червенокожият го чу и се обърна. Щайнбах му направи знак с ръка да се върне. Човекът размисли миг-два дали да се подчини или не, но после все пак стъпи на острова.

— Е, добре! Който не иска да чуе, трябва да почувства! — каза Щайнбах.

— Ще го застреляте ли? — попита Уилкинс.

— Не. И той също като другите плувци държи в ръката си копие. Сигурно искат да вържат труповете за копията и така да ги пренесат при своите. Ще го рана в ръката.

Той се прицели и изстрелът изтрещя. Индианецът размаха едната си ръка във въздуха и издаде силен вик. В същия момент и вторият излезе на брега. Той също държеше копие. Последва още един изстрел и улученият човек направи същото движение с ръка. В следващия миг двамата отново скочиха във водата и се върнаха обратно на брега. Бяха разбрали, че тези предупредителни изстрели целяха само да ги ранят.

— Бре да се не види! — обади се Тим. — Какви майсторски изстрели.

— Глупак! И още се чудиш? — гласеше отговорът на Сам.

— Естествено! Един рафтър да стреля така!

— Глупак и половина! Рафтър! Ами! Той е Княза на бледоликите!

— По дяволите! Наистина ли?

— Естествено!

— Откъде го знаеш?

— От него самия. Но може да се каже и иначе — веднага го забелязах.

— Ти ли? Я не ме карай да се смея! Тъкмо ти беше онзи, който най-много го занасяше.

— Беше само на шега.

— Я ме остави с тези шеги! Който знае, че си има работа с Княза на бледоликите, няма да посмее да се шегува с него. Но сега вече всичко ми става ясно. Мътните го взели! Каква чест да се срещнеш с такъв майстор във всичко. Хей, чухте ли кой е той?

Името Княза на бледоликите се понесе от уста на уста сред белите, а апачите зашепнаха прозвището Тан-ни-кай. Отправените към него погледи бяха вече съвсем други.

Той обаче се преструваше, сякаш нищо не забелязва и по едно време се обърна към вожд на апачите с въпроса:

— Къде е предводителят на марикопите?

— Нека моят брат дойде с мен, за да го види!

Апачът го поведе надолу към една стая, където се намираше Желязната уста с вързани ръце и крака, обезоръжен и охраняван от двама въоръжени апачи. Пленникът лежеше на земята неподвижен и горд. Престори се, че изобщо не забелязва влизането на двамата.

— Защо моят червенокож приятел го е вързал?

— Защото е пленник.

— Но скоро той пак ще е свободен.

— Така ли?

Тези думи бяха изговорени с безкрайно удивление. Щайнбах дръпна Силната ръка да се отдалечи с него до прозореца, където между двамата се завърза тих но извънредно оживен разговор. Белият искаше да придума индианеца към помирение, да го накара да сключи мир. Натъкна се на упорита съпротива от страна на Силната ръка, обаче най-накрая все пак излезе победител.

— Нека моят брат постъпи както иска — каза апачът. — Нека нареди да ме извикат, ако има нужда от мен!

Той напусна стаята несъмнено с намерението да подготви своите апачи за неподозирания от тях обрат в развоя на събитията. Щайнбах се приближи до пленника и го развърза.

— Стани! — нареди му той.

Марикопът остана да лежи.

— Защо не правиш каквото ти казвам?
— Желязната уста може да умре и тук както си лежи!
— Ти няма да умреш.
— Няма ли?
— Не. Ще живееш.
— Като слуга и роб на апачите ли?
— Като свободен човек.
Тогава марикупът с един скок се изправи на крака.
— Истината ли казваш?
— Княза на бледоликите лъгал ли е някога?
— Не, но ти нямаш правото да решаваеш съдбата ми.
— Та кой друг има това право? Аз съм тук повелителят!
— Апачът ме плени.
— Той те предаде на мен. Къде са оръжията ти?
— Занесоха ги в съседната стая.
— Тогава ела с мен!

Двамата влязоха във въпросната стая. Там на масата се намираше всичко, което бяха отнели на марикупа.

— Вземи си нещата! Те са твоя собственост.

Индианецът погледна белия с неописуем израз на лицето. Според неговите схващания този човек бе направо луд.

— Учуден си, нали? — усмихна се Щайнбах. — Аз не съм ти враг. Ако ми дадеш дума да не напускаш тази къща без моето разрешение, няма да ти се случи абсолютно нищо лошо.

— Давам ти я.

— Тогава си вземи оръжията и ела да се върнем в първата стая!

Щайнбах тръгна пръв напред и даде заповед на намиращите се все още там пазачи да доведат пленените синове на вожда.

Скоро Желязната уста го последва. Той получи едно одеяло, за да може да седне по своя начин. Когато почти веднага в стаята влязоха неговите синове, при това без ремъци и въоръжени със своите ножове, лъкове и колчани със стрели, изглежда смайването му надмина всякакви граници. Вярно, той беше твърде чистокръвен индианец, за да си позволи бурен израз на чувствата. Напротив, външно остана напълно безразличен и даде знак на двамата младежи да седнат зад него, обаче очите му заблестяха, което нямаше как да се скрие съвсем, а гласът му леко потрепери, когато каза:

— Самият ти ли ги плени?

— Да.

— И сега им връщаш свободата?

— Могат да си отидат веднага щом пожелаят.

Едва сега вождът си пое дълбоко дъх, сякаш се отърсваше от някакъв тежък кошмар, и също като Острата секира преди малко и той попита:

— Защо всичките бели мъже не са като теб?

— А защо всички червенокожи мъже не са като теб?

— Тези думи идват от езика ти, но не и от твоето сърце!

— Идват от сърцето ми.

— Ами ако си се излъгал в мен?

— Тогава много ще съжалявам, че съм те мислил за благороден човек, отколкото си всъщност, но въпреки това ще си остана приятел на червенокожите мъже.

Желязната уста дълго гледа втренчено и мълчаливо пред себе си. Дали в душата му не се извършваше някаква вътрешна промяна? Най-сетне той каза следното:

— Ти си Княза на бледоликите и заслужаваш да носиш това име. Ела и седни до мен!

Естествено Щайнбах последва подканата му.

— Кажи ми какво искаш от мен? — настоятелно го попита индианецът.

— Моля те за това, за което вече те помолих. Ти отказа да ми предадеш бялото момиче, но ние сами си го взехме. А продължаваш ли да наричаш Сребърния мъж свой приятел?

— Преди го нарекох така, но той никога не ми е бил приятел. Дадох му думата си, че ще го закрилям и не мога да я наруша.

— В такъв случай нямам право да продължавам да те моля. А ще го закриляш ли и по-късно, след като се завърнеш от този поход в селото си?

— Тогава няма да съм обвързан повече от обещанието си.

— Как стана така, че той тръгна заедно с теб?

— Той е единственият бледолик в нашата околност. Марикопите купуват в Долината на смъртта от него пушки, барут, патрони, ножове и всичко друго необходимо. Затова го познаваме, затова и тръгнахме с него, когато ни обеща, че ще можем да правим с гробовете на нашите

врагове каквото си поискаме, докато той пък щеше да получи съкровищата, които ние презираме и от които не се нуждаем.

— Тогава ние няма да го закачаме докато се намира под твоята закрила. Но после ще го намеря, за да му поискам сметка.

— Имаш да му отмъщаваш ли?

— Да.

— Тогава внимавай! Той е хитър и брутален човек. Познавах неколцина мъже, които дойдоха да му отмъщават, но никога не се върнаха.

— Ще ми кажеш ли как, кога и къде си се срещал с тези мъже?

— Сега не, а когато Сребърния мъж няма да е вече под закрилата ми. В момента съм негов защитник и нямам право да говоря за него.

— Разбирам, че не можеш да постъпиш другояче. Разговарях с вожд на апачите. Той е съгласен да изпуши с теб лулата на мира. По-добре ще е, ако между червенокожите мъже се възцари мир и те станат приятели. Да го извикам ли?

— Нека вождът на апачите дойде! Готов съм да изпуша с вас лулата на мира.

Малко по-късно двамата вождове, Уилкинс, Сам и Щайнбах седяха вече около огнището и обсъждаха основите на вечен мир между апачите и марикопите. Този мир наистина беше сключен и скрепен с дима на калюмета.

После една цяла процесия от червенокожи и бели мъже се отправиха към марикопите, за да ги известят за помирението между двете племена. Те посрещнаха вестта с искрена радост. Но никой не се зарадва повече от стария почтен воин наречен Острата секира. Този индианец не се успокои докато Щайнбах не изпуши с него отделно една „специална лула на мира“.

Точно тогава на Щайнбах му хрумна, че Рулен, тоест Сребърния мъж, от известно време никакъв не се мяркаше. Когато той попита стария за него, индианецът подигравателно вдигна рамене и отговори:

— Сребърния мъж е като росата!

— Какво искаш да кажеш?

— Изгрее ли слънцето на мира, той изчезва.

— Да не би да мислиш, че вече не е тук?

— Точно това мисля. След като пушката ти уби четиримата воини, той видя как бялото момиче попадна във вашите ръце. После

пленихте и нашия вожд и тогава той разбра, че бойният ни поход е обречен на неуспех и че ще поискаме да му отмъстим, на него, подстрекателя. Без някой да го забележи е офейкал на своя кон.

Когато узна какво е станало, Щайнбах вече и не помисли да прикрива вълнението и възбудата си под маската на мнимо равнодушие. Той бързо скочи на крака и потърси вожда на марикопите, който заедно със Сам, Уилкинс и вожда на апачите седеше под едно дърво, където новосключеният съюз се скрепяваше с пушенето на поредната лула на мира.

Отначало Желязната уста изобщо не искаше да повярва, че неговият бял съюзник си беше отишъл без да се сбогува с него. Понататъшното разследване обаче потвърди верността на тази вест. Тогава Щайнбах го попита:

— Той все още ли е под закрилата ти?

— Не. Сам се е отказал от нея. Избягал е веднага щом е видял, че съм пленен. Този страхливец беше мой спътник и другар, но никога повече няма да бъде такъв.

Не след дълго Желязната уста, Силната ръка и един друг апач напуснаха Сребърното езеро, за да тръгнат по следите на Сребърния мъж. Толкова бързо, енергично и решително бе действал вождът на апачите. Желязната уста веднага се присъедини към него, за да му даде доказателство за приятелството си и същевременно да си отмъсти на Рулен.

Междувременно Цимерман влезе при Алми Уилкинс, за да види как се чувства Магда Хаузер. С дяволита усмивка Алми излезе от стаята уж за да свършела някаква много належаща работа. Веднага Магда също стана от мястото си, за да я последва, обаче младежът я помоли:

— Моля ви, сеньорита, останете!

Тя се спря и се обърна в нерешителност. Страните ѝ леко поруменияха, а по прекрасно оформената ѝ шия се видя, как тя няколко пъти преглътна, което винаги е признак на смущение.

— Вие ме отбягвате, сеньорита! — каза той укорително.

— Аз вас?

— Да. Какво съм ви направил?

— Нищо, абсолютно нищо!

— Тогава не знам, защо ми обръщате гръб. Нямате ли ми доверие?

— Сеньор, изобщо не знам какво да ви отговоря. Самият вие най-добре знаете, че ви имам доверие. Вие го заслужихте.

— Така ли мислите?

— Да. Заради мен тръгнахте тайно по следите на марикопите, а после се бихте с тях. Заради мен се изложихте на опасност. Защо да ви нямам доверие?

— И все пак се боите от мен, нали?

— Да се боя от вас ли? Не!

— Тогава не се боите от самия мен, а по-скоро от думите ми.

— Наистина не ви разбирам.

— В такъв случай ви моля да седнете за малко при мен! Нека си поговорим съвсем открито! Елате!

Той хвана нейната малка нежна ръчичка и я накара да седне на стола до него. Лицето и пребледня, а очите ѝ се навлажниха, и в тях се появи онзи израз на несигурност, който се наблюдава само когато човек е разтревожен или изпадне в неловко положение.

Той веднага забеляза тази промяна в нея и с успокоителен тон и каза:

— Не се страхувайте, сеньорита! Няма да изговоря думите, които очаквате да чуете сега от мен. Отдавна ви наблюдавам и съм на мнение, че между нас двамата всичко непременно ще се уреди както трябва.

Тя въздъхна дълбоко от притеснение. В този момент в стаята влезе Уилкинс и отведе Цимерман долу на двора, където предстоеше да се състои голямо съвещание. Щайнбах не го сдържаше повече при Сребърното езеро. Той също искаше да тръгне по петите на Рулен. Сам, Тим, Джим и Цимерман заявиха, че и те ще се присъединят към него.

Така в кроежи на какви ли не планове измина следобедът, вечерта както и нощта. На сутринта марикопите се оттеглиха. Естествено те взеха със себе си и нескалпираните трупове на своите паднали воители. Привечер се завърна апачът, който бе придружавал двамата вождове. Конят му беше окъпан в пот. Индианецът донесе вестта, че вождовете проследили дирята на Рулен чак до Кампо гранде. Там трябвало да отидат и другите преследвачи.

Сега вече никой и нищо не можеше да ги задържи. Магда искаше да отиде при родителите си в Долината на смъртта. Алми не желаше да остане да чака при езерото. Взеха решение да изпратят двете момичета до Сан Марсиал, където щяха да вземат влака на юг до гарата Мохок. Там под закрилата на Джим, Тим и Цимерман щяха да чакат другите.

Лесничет Роте остана с роднините си при Сребърното езеро, за да изчака връщането на Сам. Естествено лесничет не беше сам. Известен брой апачи също остана да пази мисията. Тези хора бяха достатъчно благонадеждни, за да се повери сигурността на всички и на всичко в техни ръце, още повече че нямаше никаква причина да се очаква някаква опасност или враждебни действия.

Още в ранни зори малкият отряд тръгна на път. След това Сребърното езеро, по чиито брегове в последно време се бяха разиграли толкова бурни събития, отново остана безмълвно и самотно без да издаде тайната на своите съкровища.

[1] Straightwoods — съвсем прави дървета с гъсти клони и огромни листа. — Б.пр. ↑

[2] Сребърния мъж — думата живак и на английски и на немски е съставена от две думи, втората от които, основната, означава сребро. — Б.пр. ↑

[3] Valgame dios — боже мой — Б.пр. ↑

ОТЧЕТО-НОЖ

— Damn!^[1] Ако продължава все така, тогава да ме вземат дяволите, ако ни се мерне опашката макар и на една-единствена кранта на команчите!

Човекът изговорил тези думи, беше широкоплещест, с херкулесовско телосложение, и ако беше от дърво от него като нищо можеха да се издялат две човешки фигури в естествен ръст. Огромните му яки крака бяха обути във високи непромокаеми ботуши, чиито кончови беше изтеглил чак над коленете. Той носеше жилетка от еленова кожа, върху която бе наметнал яке от дебела бизонска кожа. На главата си имаше висока шапка, опасана от кожите на няколко гърмящи змии. Лицето му приличаше на местността, сред която се намираше — беше покрито с толкова гъста растителност, че бе възможно да се различат само носът и двете му очи. В ръката си държеше двуцевна кентъкийска пушка, а в стария шал, който беше запасал около кръста си, бяха затъкнати един стар пищов-барабанлия и голям ловджийски нож.

Той ровеше в огромна купчина пепел, която покриваше земята и бе неопоримо доказателство, че там е горял необичайно голям огън.

— Фред, я ми кажи — навъсено продължи той — преди колко ли време тази пепел е била гореща?

— Огънят е угаснал вчера рано сутринта — гласеше бързият решителен отговор.

Човекът, който го даде, бе значително по-млад от другия.

Да имаше най-много двайсет и пет години. Носеше изцяло индианско облекло, с каквото обикновено обичат да се издокарват прерийните „контета“ и над което шивачките трябва да работят с години. Но въпреки чистите си и хубави дрехи той съвсем нямаше вид на някой „неделен“ ловец. На якия му врат се виждаше белег от дълбока рана от нож, а по едната му буза си личеше следа от удар, нанесен несъмнено с томахок. Беше въоръжен с карабина „Хенри“, с

която без презареждане може да стреляш двайсет и пет пъти, както и с един закривен ловджийски нож и два револвера.

— Правилно! — съгласи се великанът. — Личи си, че вече не си новак както преди две години, когато се заех с обучението ти. Но сега каква полза от това? Другарите ни са мъртви, конете ни откраднати, а нъгитсите^[2], които намерихме оттатък в Калифорния, за да можем и ние веднъж да се направим на джентълмени в Изтока, — отмъкнати. Ето, че сега търчим подир тези проклети команчи, ама пеша няма начин да ги настигнем. Но тежко и горко на негодниците, когато аз, Бил Холмърс, ги връхлети.

Той вдигна юмрук и като се обърна на юг, заплашително го размахва.

— Струва ми се, че все ще успеем да си върнем нашата собственост — рече онзи, когато великанът бе нарекъл Фред.

— Така ли мислиш?

— Да.

— И как ще стане това?

— Дирята, която преследваме, води към Рио Пекос, а тя пък минава през Сиера Бланка. Понастоящем тази планина представлява границата между териториите на команчите и апачите.

— Какво общо има това с нашите коне и нъгитси?

— Има много общо! Оттук нататък команчите, които ни обраха, могат всеки миг да се натъкнат на някой отряд апачи и ето защо не бива да се придвижват напред без съгледвачи. Какво следва от това, Бил?

— Хмм, следва, че ще бъдат принудени да яздят по-бавно. Заключение то ти не е лошо! Личи си, че си преминал през моята школа и затова няма да ти се сърдя, че тази утешителна мисъл ти хрумна първо на теб. Значи ти не се страхуваш от апачите, така ли?

— Не. Сега те са настроени дружелюбно към бледоликите. Изобщо те са по-благородни и по-храбри от команчите и особено откакто повечето от племената им се подчиняват на прославения Риматта, всеки ловец може да им има доверие и да поеме риска да отиде при тях.

В същия миг зад гърба им нещо прошумоля. Двамата светкавично се обърнаха и вдигнаха пушките си. Пред тях се изправи някакъв индианец, който беше облечен почти като Фред, само с тази

разлика, че освен собствената си коса на главата си не носеше нищо друго, и че в пояса му проблясваше острието на томахок с много скъпоценна изработка. Големите му тъмни очи гледаха двамата ловци с твърда увереност. Като вдигна леко десницата си за поздрав, той заговори с дружелюбен тон?

— Нека бледоликите бъдат спокойни! Червенокожият мъж няма да ги убие.

— Охо! — отвърна Бил Холмърс. — Самите ние нямаше да го допуснем!

Индианецът се усмихна.

— Нима моите бели братя чуха стъпките на червенокожия мъж? Пушката му можеше да ги убие преди да го бяха забелязали.

— Така е! — призна Холмърс.

— Но червенокожият мъж чу думите на своите бели братя. Те са врагове на команчите и приятели на апачите. Затова той ще седне при тях и заедно ще изпушат лулата на мира.

Без много церемонии индианецът се настани на земята там където стоеше, измъкна от шнура на врата си украшения с перца калюмет, натъпка го с тютюн от торбичката, която висеше на колана му и го запали с помощта на своя пункс, прерийното огниво на ловците.

Двамата бледолики заеха места срещу него. Той дръпна шест пъти дим от лулата си, издуха го в четирите посоки на света, както и към небето и земята, а после подаде калюмета на Холмърс с думите:

— Великият дух е с апачите както и с белите мъже. Техните врагове са като мухите, които бягат надалеч от дима на нашите огньове:

Ловците повториха тази церемония, а Холмърс отвърна следното:

— Моят червенокож брат е вожд на апачите — познах го по косата му. Ще ни каже ли името си?

— Преди малко моите братя споменаха за Риматта, сина на апачите.

— Риматта? Нима наистина това е името на моя брат?

— Апачът никога не лъже! — гласеше простият му отговор.

Това бе такава щастлива среща, за каквато двамата ловци можеха само да мечтаят. Ето защо Бил попита:

— Моят брат сам ли е в тази местност?

— Риматта е сам. Той няма защо да се бои и от хиляда неприятели.

— Къде е неговият кон?

— Ей там между дърветата. Ами моите братя къде са оставили своите животни?

— Ние нямаме коне.

Той ги погледна невярващо.

— Нямате ли? Ловецът без кон е като ръка без пръсти!

— Имахме дори много хубави животни, но команчите ни ги отмъкнаха.

— Нима бледоликите нямаха очи, за да ги видят, и уши, за да ги чуят? Защо не избиха кучетата команчи?

— Не бяхме там, когато те са дошли.

— Нека моят брат ми разкаже всичко!

— Бяхме дванайсет мъже и идвахме от Калифорния, прекосявайки савани и планини, за да се отправим на изток. Разположихме се на лагер на брега на Рио Мала. Все още не бяхме застреляли никакъв дивеч. Тогава ние двамата бяхме натоварени със задачата да се сдобием с месо. Отдалечихме се от бивака, а когато след около час се върнахме, спътниците ни лежаха на земята избити и скалпирани, а всички коне бяха изчезнали заедно с нашето самородно злато.

— Моите братя не чуха ли стрелбата?

— Не. Имаше силен вятър, който е отнасял шумовете в обратната на нас посока.

— Какво направиха моите братя, след като се върнаха?

— Преброихме останените от команчите следи и разбрахме, че са били сто и половината от още една стотица. Тръгнахме по петите им, за да им отмъстим за нашите избити другари, както и за да си върнем нашата собственост.

— Значи моите братя са били само двама, а команчите толкова многобройни?

— Да.

— Моите братя са храбри воители, обаче команчите имат коне. Откъде ще вземат бледоликите нови животни, за да преследват враговете си?

— От команчите.

— Но нали преди това трябва да разполагате с някакви коне, иначе изобщо няма да можете да ги настигнете. Нека бледоликите почакат тук, докато Риматта се върне!

Индианецът се изправи, окачи отново калюмета на врата си, взе своята пушка и изчезна между дърветата. Двамата ловци си размениха особени погледи.

— Какво мислиш, Фред? — попита Бил.

— Какво мислиш, Бил? — отвърна Фред на въпроса с въпрос.

— Хмм, симпатяга!

— И то какъв!

— Можеше да ни очисти без да се излага на никаква опасност.

— И то как!

— Този тип ми харесва!

— И още как!

— Върви по дяволите с твоето „и още как!“ От теб искам да чуя, какво ще правим сега!

— Ти реши! Ти си по-възрастният!

— Well!^[3] Ще ми се да останем да го почакаме.

— Аз също. Изглежда ми на човек, който държи на думата си.

— Той е на кон и сигурно ще ни хване диви мустанги.

— Трудна работа!

— Всичко е възможно. Срещата ни с този апач е дяволски благоприятна за нас! Може да ни е за късмет!

— И аз съм на същото мнение. Но, хмм, като че със закъснение ме обзема някакво чувство на страх.

— Защо?

— Ние говорихме за него.

— Да, да, говоренето в прерията или в гората е всъщност много голяма глупост. Така човек като нищо може да се издаде.

— Ако не бяхме приказвали толкова хубави неща за него, то аз се обзалагам сто за едно, че той щеше да ни очисти.

— Съвсем сигурно. Нека поне сега си държим устата затворена и потърсим някое място, където можем да го чакаме без да ни забележат някакви други хора.

Те напуснаха откритата поляна и изчезнаха между храсталаците.

След около малко повече от два часа без да причини какъвто и да било шум апачът отново изникна на същото място, където бяха

пушили лулата на мира.

— Уф!

След това полугласно възклицание двамата ловци излязоха от скривалището си.

— Нека моите братя последват Риматта!

Той им обърна гръб и закричи напред без видимо да се интересува дали бледоликите действително ще го последват или не. Поведе ги през обширната високостеблена девствена гора и така вървяха докато най-сетне стигнаха до едно място където ставаше по-светло, защото прерията се врязваше в леса. Там лежеше един мустанг, чиито четири крака бяха вързани с онези неразкъсваеми кожени ремъци, които се използват за изработването на ласа, както и за резервни конски ремъци. По тялото на животното се стичаха капки пот, а наоколо бяха пръснати едри късове пяна от устата му — толкова големи усилия бе положило за да се освободи.

— Могат ли моите братя да яздят див мустанг?

Вместо да отговори каквото и да било Фред праметна пушката си през рамо, с широко разтворени крака застана над коня и с две бързи движения на ръката срязва с ножа ремъците му. В следващия миг мустангът скочи на крака. Без седло и юзди ездачът седеше направо върху голия гръб на животното. То се стъписа, изплашено изцвили и започна ту да се изправя на задните си крака, ту да хвърля къч, ту да прави странични подскоци докато накрая, след като не успя да се освободи от ездача, с мощни скокове се втурна из прерията.

— Моят млад брат е добър ездач! — одобрително каза индианецът, след което продължи да крачи нататък.

На доста голямо разстояние навътре в саваната лежеше друг кон вързан съвсем по същия начин както и предишния.

— Нека моят брат го вземе и после пак се върне тук!

Той се отправи към един храст, където бе вързан неговият собствен жребец. Бил Холмърс пък се приближи до мустанга, повтори действията на Фред и само след минута полетя навътре в прерията на гърба на своето диво още неукротено животно. Едва след като измина цял час на самия хоризонт се появиха една подир друга две тъмни точки. Те се приближаваха бързо. Бяха двамата ловци, които се връщаха на своите нови коне. Когато стигнаха до мястото, където

саваната се врязваше в гората като малък залив, Риматта излезе измежду храстите, водейки за юздите своя жребец.

— Моите бели братя имат вече коне и ще догонят враговете си, за да си възвърнат седлата, както и всичко друго, от което се нуждаят.

Мястото, където се намираха, бе осеяно с многобройни следи от конски копита. Там индианецът се беше промъкнал до дивите мустанги и ги беше връхлетял. Но той изобщо не сметна за необходимо да си хаби думите да обяснява, как е успял да се справи с тази трудна задача.

— Накъде ще се отправи сега нашият червенокож брат? — попита Бил Холмърс.

— Той ще тръгне по дирите на команчите, за да види, накъде са поели.

— Риматта няма ли да дойде с нас?

— Апачът е брат на бледоликите. Той ще остане с тях, ако те решат да му се доверят.

— Доверяваме ти се.

— Уф!

Ето колко набързо и просто бе сключен съюзът, който според обичаите на саваната задължава всеки в случай на нужда да отдаде дори и живота си за сигурността и доброто на другите.

Двамата бели развързаха ласата, които носеха навити около кръста си и така ги омотаха около главите и през муцуните на конете, че направиха нещо като юзди, с чиято помощ можеха да управляват животните по-лесно, отколкото ако само ги притискаха с бедра или смущаха с пети.

— А сега ще се връщаме обратно в бивака ли? — попита Бил Холмърс.

— Моите бели братя няма да се връщат, а ще ме последват!

— Знае ли Риматта някой по-подходящ път, по който да догоним разбойниците?

— Кучетата команчи сигурно ще следват долината на Рио Пекос, защото иначе няма откъде да намерят достатъчно вода за толкова много коне. Обаче тази река описва един голям завой, който кажи-речи образува окръжност, и ако моите братя решат да ме последват, ще догонят команчите много по-скоро, отколкото си мислят.

— Съгласни сме — заяви Холмърс.

След това тримата ездаци потеглиха на път. Отначало двата нови коня доста затрудняваха ездата, ала лека-полека посвикваха и когато се свечери и трябваше вече да се помисли за нощен бивак, можеха спокойно да ги вържат за забити в земята колчета без да се опасяват, че ще избягат. Усети ли веднъж конят властта и силата на човека, той завинаги му остава верен и покорен спътник в живота.

На следващото утро продължиха ездата още в ранни зори. Още преди обяд те се добраха до малка рекичка, чиито води се вливаха в Рио Пекос. Бреговете ѝ образуваха през саваната тясна тъмна лента.

Там където се срещат териториите на Тексас, Аризона и Ню Мексико, или с други думи там където притоците на Рио Гранде дел Норте се вливат в нея, се издигат масивите на Сиера де лос Органос, Сиера Бланка и Сиера Гуаделупе, образувайки на огромна територия истински хаос от сурови непристъпни, пресичащи се една друга планински вериги. Тези вериги представляват ту гигантски голи каменни бастиони, ту пък са покрити с гъсти мрачни девствени гори. На едно място ги разделят дълбоки почти отвесно врязани каньони, на друго пък — полегато спускащи се склонове на долини, които изглежда от самото си създаване са останали изолирани от външния свят. И въпреки всичко ветровете пренасят над високите зъбери и остри хребети цветен пращец и семенца, тъй че и там има възможност за развитие на растителност. Въпреки всичко черната и сивата мечка се катерят нагоре по стръмните скали, за да се спуснат отвъд в царящите там самота и уединение. Въпреки всичко и тук дивите бизони намират по някой проход, през който се промъкват техни стада с хиляди глави по време на пролетно-есенните им преселения. Въпреки всичко и тук ненадейно се появяват ту бледолики ту червенокожи мъже, които имат същия див и суров външен вид както и самите местности. А когато те изчезнат, никой не узнава какво се е случило, защото отвесно издигащите се каменни великани остават безмълвни, вековният лес мълчи, а още никой човек не се е научил да разбира езика на животните.

Там горе се появява дръзкият ловец — предоставен сам на себе си и на своята пушка. Там горе се изкачва беглецът, който е скъсал веднъж завинаги с цивилизацията. Там горе се промъква индианецът, който е обявил война на целия свят, защото целият свят иска да го унищожи. Там сред храсталаците се мярка ту кожената шапка на някой

як трапер, ту широкополото сомбреро (което означава „дарител на сянка“) на някой мексиканец, ту пък дългата черна коса на някой „дивак“. Какво ли търсят те там? Какво ги подтиква да се катерят по тези недостъпни планини? Има само един отговор: враждата срещу хора и животни, борбата за съществуване, което не винаги си заслужава тази борба.

Долу в равнината се срещат ловните територии на апачи и команчи. По техните граници се извършват подвизи, за които не съобщава нито една история. След сблъсъците между тези войнствени племена понякога по-големи или по-малки отряди биват разпръсвани и изтласквани нагоре в планините, където те са принудени на всяка педя да се борят със смъртта или с други пречки, чието преодоляване изглежда невъзможно за човешките сили.

Рио Пекос извира от Сиера Хуманес. Отначало тя се насочва на югоизток и едва след като навлезе в Сиера Бланка, извива право на юг. Близо до мястото където излиза от планините, реката прави рязък завой на запад, като и от двете страни коритото и е обградено от високи възвишения. Но все пак и от ляво и от дясно те се отдръпват назад толкова, че и на двата бряга остава място за една ту по-тясна ту по-широка ивица прерия обрасла с буйна зелена трева, която стига чак до подножието на планинските скатове, където се губи в започващата там девствена гора. Подобна е гледката и край повечето други нейни притоци. Това е един изключително опасен район. Планинските вериги се простират така, че само нарядко се среща по някоя клисура или пролом, водещ встрани. Онзи, който тъкмо там се натъкне на неприятел, няма възможност да се изплъзне, освен ако не реши да зареже коня си, но пък без него той почти сигурно е загубен.

Речната долина, в която тримата навлязоха с конете си, носеше същите описани вече по-горе характерни белези. И от двете страни на реката имаше обрасла с буйна трева тясна прерия, която граничеше с мрачната гъста издигаща се нагоре девствена гора. Риматта яздеше начело. Едва бяха навлезли в долината, когато той стъписано спря коня си и възкликна:

— Уф!

После скочи на земята и започна да оглежда тревата. Неговото умно животно също сведе глава, сякаш и то искаше да изследва дирите, забелязани от неговия господар. Естествено че и двамата бели

незабавно също слязоха от конете и вторачиха очи в широката следа, която се спускаше по брега на реката и водеше надолу в посока на Рио Пекос.

— Дванайсет ездачи! — обади се Бил Холмърс.

— Бледолики! — допълни индианецът.

— Това ни е добре дошло! Навярно те са група трапери или ловци на бизони, нали?

— Моят брат се заблуждава!

— Ха! Че какви ли други може да са тези хора? Никой няма да тръгне на разходка на кон из Сиера Бланка.

— Нека моят брат внимателно разгледа ей тази следа!

Холмърс се наведе и втренчи поглед в отпечатъка от конско копито. После попита:

— Какво особено има тук?

— Преди време кракът на този кон е бил болен.

— Да, ясно си личи.

— Копитото е забрало и ей от тази страна се е изкривило.

— Случва се.

— Вождът на апачите познава това животно.

— А-а! На кого е?

— На най-върлия враг на червенокожите мъже. Неговите бели братя го наричат Отчето-Нож, макар да не е никакъв отец и изобщо никакъв духовник. Тъкмо обратното. Той няма навика да щади своите пленници, а ги убива с ножа си. По тези земи са му дали името Отчето-Нож, защото винаги ходи облечен в черни дрехи и с черна шапка също като някой отец, което е крайно необичайно тук в дивата пустош.

— По дяволите, значи Отчето-Нож е наблизо! Действително ли това е неговият кон? — обади се Холмърс.

— Риматта никога не се лъже — гордо отвърна индианецът.

— Но тогава човек не знае дали да се радва или да се безпокои. Отчето е истински сатана, чиито действия никога не е възможно да се предвидят и преценят.

— Какво мисли нашият червенокож брат? — попита Фред.

— Риматта не се страхува от Убиеца на индианци.

— Ние също не се страхуваме от него. Той враг ли е на апачите?

— Враг е на всички червенокожи мъже.

— Този човек трябва да е някой ужасен негодник — изръмжа Бил. — Значи има единайсет души при себе си? Ако не сме им добре дошли, ще се бием с тях. Напред, по петите им!

Малко по-надолу Отчето и неговите хора бяха прекосили рекичката. Индианецът и двамата бели ги последваха.

Там където тази долина извеждаше в пролома на Рио Пекос ги очакваше нова изненада. Покрай Пекос се проточваше една диря, която се прехвърляше от левия на десния бряг на притока и очевидно беше оставена от многочислена група ездаци. Тримата мъже отново слязоха от конете си, за да могат да огледат отпечатъците по-внимателно. Индианецът беше най-бърз със заключенията си.

— Команчи! — обади се той.

— Това са хората, които търсим. Кога ли са минали оттук? — попита Бил Холмърс.

— Най-много преди половин час — отвърна Фред.

— Моят млад брат е прав — подкрепи го апачът.

— Стръкчетата трева, стъпкани от тях, все още не са се изправили.

Те яздат точно по следите на Отчето. Ще го настигнат и ще го нападнат.

— Команчите ще поддържат такава скорост, че да го догонят през нощта — обади се апачът.

— Така е, защото червенокожите воители имат навика да нападат много по-често през нощта, отколкото през деня, дори и когато числено далеч превъзхождат неприятеля си.

— Отчето има няколко часа преднина пред тях — каза Фред.

— Въпреки това ще го настигнат, защото белите мъже са яздили бавно, докато команчите здравата са пришпорвали своите животни. Нека моите братя погледнат насам. Ей тук команчите са се съвещавали, а оттук нататък са продължили в галоп.

По следите си личеше, че индианците бяха образували кръг. После земята е била разровена от копитата на конете така, че лесно можеше да се направи следващото заключение — бяха поели по дирята на белите в пълен галоп.

— Какво ще правим? — попита Бил Холмърс. — Изглежда ми невъзможно да ги изпреварим, за да предупредим белите. Какво ще каже моят червенокож брат?

Индианецът гледаше мрачно пред себе си.

— Бледоликият, наречен Отчето-Нож е враг на всички червенокожи мъже, а също и на апачите, защото мнозина от тях са паднали убити от ръката му.

— Да, но сега Отчето е приятел, съюзник на апачите, тъй като ще е принуден да се бие срещу най-върлите им врагове команчите.

— Моят брат казва истината и ето защо Риматта желае да го предупреди.

— Но как? Има ли някакъв път, по който да се озовем между него и команчите?

— Тук няма, ала по-нататък надолу един проход се врязва надясно в планините. Тръгнем ли по него, и ако яздим в галоп, ще имаме възможност после пак да свърнем наляво към реката и да изпреварим кучетата команчи.

— Колко време ще ни е необходимо за да стигнем до прохода?

— Яздим ли бързо, ще ни трябва времето, което бледоликите наричат два часа.

— Тогава напред! Нека конете ни препуснат в пълен галоп.

Трите животни се понесоха с такава скорост по меката почва, че под копитата им започнаха да хвърчат буци пръст.

След като споменатото време измина, те наистина стигнаха до такова място, където планините се разтваряха и един пролом се врязваше надясно между възвишенията.

Риматта спря своя кон и огледа следите. После каза:

— Намираме се съвсем близо зад команчите.

— Били са тук само преди десетина минути — обади се Фред.

— Нека моите братя ме последват в клисурата! — каза апачът и се нагани да свърне в пролома, обаче слисано дръпна поводите на коня си и животното спря.

Едновременно с това възклицание на изненада той светкавично грабна пушката си и накара жребеца си да се върне зад скалата, която образуваше единия ъгъл на входа на пролома.

— Какво има? — попита Бил, който също побърза да посегне към пушката си.

— Бледолики!

— Ха! Колко са?

— Дванайсет. Начело с Отчето.

— По дяволите! Как ли са се озовали тук в клисурата? Но нали ще ни кажат, когато ей сега ги попитаме.

Той смуши коня си и заедно с Фред тръгна напред. Апачът ги последва но с пушка в ръката.

Дванайсетте бели бяха спрели в клисурата. Пролича им че появяването на индианеца ги изненада и ги изпълни с безпокойство.

— Good day^[4], момчета! — поздрави ги Бил. — Хей, какво правите тук?

— Good day, мастър! Няма ли преди това да ни кажеш, какво правите вие тук?

Тези думи бяха изговорени от необикновено дребно и слабичко човече облечено в черни дрехи както и с черна шапка на главата, по чието загоряло от слънцето обветрено лице не се виждаше и следа от брада, нещо, което бе съвсем рядко явление тук в дивата пустош, където нямаше нито възможност нито необходимите за бръснене вещи.

— Какво правим тук ли? Хмм, вас търсим!

— Нас ли? — учудено попита другият.

— Да, ако разбира се ти си онзи човек, за когото те смятам.

— Е, за кого ме смяташ?

— За онзи, когото обикновено наричат Отчето-Нож.

Дребосъкът се разсмя самодоволно и то с такъв фалцет, който сякаш излизаше от устата не на мъж а на жена.

— Човече, попаднал си на истинската следа, но защо ме търсиш?

— За да те предупредя.

— А-а! От кого или от какво?

— От команчите, които са ти по петите.

— По нашите пети ли? Човече, нима не виждаш, че е тъкмо обратното — ние сме по техните пети.

— Well, вече схващам нещата. Яздили сте в кръг, за де се озовете в гръб на команчите. Но в такъв случай сте знаели, че те ви преследват?

— Да не би да смяташ Отчето за толкова глупав, че да не може да види, кой е пред него и кой зад него?

— Съвсем скоро команчите ще забележат вашата хитрост и ще ви поставят между два огъня.

— Я колко си ми бил умен! Как така между два огъня?

— Ще се разделят. Половината от тях ще продължи да ви следва през планините, а другата половина ще се върне по речния бряг, и там просто ще ви изчака.

— Не си съвсем неправ, човече! Но туй дето ми го казваш го знам отдавна и нарочно постъпих така. Нима не проумяваш, със седемдесет червенокожи човек може да се справи по-лесно отколкото със сто и петдесет?

— Аха! Значи наистина искате да се биете с тях?

— Че какво друго?

— Дванайсет срещу седемдесет!

— Изглежда ти спадаш към онези вкусни създания, дето им викат зайци.

— Възможно е! Но бих могъл да ти докажа обратното! Много често ми се е налагало да си браня кожата, но нападение предприемам единствено тогава, когато имам достатъчно основание и освен това съм убеден, че няма да ме победят.

— И аз постъпвам така и точно днес съм убеден, че няма да претърпя поражение.

— Дванайсет души срещу два пъти по седемдесет?

— Дванайсет двуцевки оставят двайсет и четири убити, стига само негодниците да бъдат изненадани. После идват ножовете, пистолетите и револверите, а тогава от червенокожите мерзавци няма да са кой знае колко живите.

— Какво са ти направили, че изпитваш толкова голяма любов към тях?

— Какво ти прави бълхата, та не можеш да я търпиш? Просто гадини! Но вие искахте да ни предупредите! Значи сте знаели, че се намираме тук?

— Та нали следите ви бяха достатъчно ясни!

— Но ти как разбра, че именно аз съм сред тези хора?

— Ей този червенокож мастър познава отпечатыците от твоя кон.

— Вярвам му! Изобщо ние двамата в известна степен се познаваме. Той е единственият индианец, когото човек може да уважава! Случайно ли попаднахте на дирите на команчите и ги проследихте?

— Не. Следваме ги, за да си поприказваме малко с тях.

— Тайно или на висок глас?

— Както дойде.

— Дявол го взел, трима срещу сто и петдесет! А преди малко каза, че си се страхувал заради мен! Ами тогава ти си някой много храбър заек. Как ти е името?

— Моите приятели ме наричат Бил Холмърс.

— Бил Холмърс, Кентъкиеца ли?

— Да, ако нямаш нищо против.

— Ама че изненада! Много съм слушал за теб и отдавна имам желание да се срещнем. Както разправят, ти си имал приятел и спътник, когото индианците са нарекли Огнена смърт, така ли е?

— Ей го тук до мен.

С тези думи той посочи към Фред, който по време на целия разговор забеляза, че дребосъкът го измерва с особено изпитателен поглед.

— Тогава и двамата сте ни добре дошли, а и ти също, Риматта! Нека днес между нас има примирие!

Той подаде десницата си на всеки от тримата и те я стиснаха.

— За какво искате да си поговорите с команчите? — продължи да ги разпитва.

— Бяхме цяла група ловци и златотърсачи, но ни нападнаха и ни избиха кажи-речи всичките. Само ние двамата се отървахме, защото се бяхме отдалечили от бивака, за да набавим месо. Сега искаме да си върнем нъгитсите, които ни отнеха.

— В такъв случай интересите ни съвпадат. Искате ли да се присъедините към нас?

— С удоволствие.

— А кой ще е предводител?

— Ти, понеже твоята група е по-многочислена от нашата.

— Добре, но какво ще каже Риматта?

Индианецът се усмихна гордо и отговори:

— Риматта е вождът на апачите и се подчинява единствено на себе си, обаче той ще участва в онова, което планират неговите бели братя, стига то да е нещо добро и похвално.

— Значи вече ставаме петнайсет души, а това ще рече, че сме един на десет команчи. Ще получите обратно всичко, което са ви взели онези червенокожи негодници.

Риматта поклати глава и каза:

— Сметките на моя брат са погрешни и моите бели приятели няма да получат обратно загубеното.

— Защо? — попита Отчето видимо изненадан, че някой му противоречеше.

— Команчите не са сто и още петдесет. Само конете са толкова. Сред тях се намират и онези животни, които са били откраднати от моите братя и следователно не носят ездачи.

— Това е вярно, значи толкоз по-добре за нас. Но защо тогава да не можем да им отнемем заграбената плячка? — попита Отчето.

— Та помисли де — каза апачът, — какво ще предприемат команчите! Една част от тях ще те преследва през планините, а другата ще те чака долу при реката. Златото обаче както и цялата друга плячка само ще им пречи по време на сражението, а може да бъде и застрашена, така че те ще поверят всички неща на неколцина воители, които без да се бавят ще ги отнесат в селата на команчите.

— Това предположение ми се струва кажи-речи правилно, но вече нищо не можем да променим. И все пак мисля, че още не всичко е загубено. Ако вашето имущество действително бъде отнесено на сигурно място, то по-късно все ще имаме възможност да открием дирите им и да проследим онези от тях, които ще ни заведат при плячкосаните неща.

— И какво ще решиш да правиш сега?

— Навлязох дотук в пролома само за да разбера дали команчите вече са отминали. Сега ще се върнем обратно.

— По собствените ти следи ли?

— И през ум не ми минава! Ще свърнем ей тук встрани между скалите. Ездата ще е много изморителна и тежка, но ще трябва да се примирим. Вече избрах едно място, което е толкова подходящо за нападение, че по-хубаво от него едва ли ще се намери.

Той обърна коня си. Другите го последваха.

Пътят водеше нагоре-надолу през осторъбести скали или лесно свличащ се дребен камънак. Конете едва се справяха с тези трудности. Така яздеха може би около час, когато Отчето спря своя жребец, посочи напред и каза:

— Ето тук е! Влезат ли в тази клопка, никой от тях няма да може да се измъкне.

Намираха се пред висока много стръмна каменна стена, срещу която се издигаше друга също толкова висока. Между двете стени се проточваше дълбока клисура, при чиито вход и изход скалите толкова се приближаваха една към друга, че оттам можеха да преминат един до друг само двама ездачи. На кон стените бяха непроходими. Клисурата наистина представляваше капан, в който бе възможно една шепа мъже да избият цяло войсково поделение.

С видимо удовлетворение Отчето забеляза в очите на Фред и Бил признание за своята находчивост и прозорливост. Единствено апачът оглеждаше целия терен с пълно безразличие.

— Отлично! — възкликна Холмърс — Оттук наистина никой няма да може да се измъкне.

— Тогава нека час по-скоро направим нашите приготовления, защото не след дълго можем да очакваме появяването на индианците.

— Как ще разпределим хората си?

— Преди всичко ще вържем конете възможно по-здраво и по-нагъсто един до друг. После трима от нас ще се отправят наляво към входа, а други трима надясно към изхода на пролома. Останалите девет ще застанат на пост тук в средата на определено разстояние един от друг. Би трябвало дяволът да се намеси, за да не успеем да избием всичките негодници.

— Кога ще започнем да стреляме?

— Веднага щом влязат в клопката. Аз ще дам първия изстрел.

После той се обърна само към Бил и Фред като ги попита:

— Искате ли да застанете на пост ей там над изхода? Ще ви дам и трети човек. Там е най-отговорният и тежък пост.

— Ами! — отвърна Бил. — Пести си хората! Ние двамата сме достатъчни. Давам ти думата си, че няма да пропуснем нито един команч.

— Но нали всичко живо ще се втурне към вас. Невъзможно е да презареждате оръжията толкова бързо, колкото ще е нужно.

— Я погледни карабината ми — подкани го Фред. — Познаваш ли тази марка?

— А-а, карабина тип „Хенри“! Добре, това ми стига! А къде ще застане Риматта?

— Риматта ще отиде да застане далеч пред изхода на клисурата.

— Ха! Защо? Нима апачът няма да се бие заедно с нас?

— Ще се бие. Отчето е умен, ала синовете на команчите също са умни и мъдри.

— Какво иска да ми каже моят червенокож брат?

— Убиеца на индианци видя, че тази клисура представлява хубав капан. Но няма ли да го забележат и команчите?

— Би било дяволски неприятно!

— Те ще спрат пред входа и ще изпратят напред няколко храбри и достойни мъже, за да видят дали ги заплашва някаква опасност.

— В такъв случай ще се наложи да ги оставим да минат необезпокоявано и да ни избягат!

— Няма да избягат, защото вождът на апачите ще яхне коня си, ще премине през пролома и на доста голямо разстояние от другата му страна ще спре, за да ги посрещне. Ще ги нападне веднага щом чуе първия изстрел от пушката на Отчето.

Без да изчака някакъв отговор той обърна коня си и препусна.

Бил и Фред се отправиха към своите постове. Наблизо вързаха конете си и седнаха на земята така, че да наблюдават цялата клисура без някой да може да ги види отдолу. Чакаха така около петнайсетина минути, когато изведнъж до слуха им долетя някакъв далечен шум.

— Я слушай! — подхвърли Бил. — Не изцвили ли кон?

— Така ми се струва.

— Несъмнено команчите идват.

В същия момент на входа на пролома се показва един индианец. Беше вожд, което си личеше по вплетените в гъстата му коса орлови пера. Само за миг погледът му огледа терена и той незабавно спря жребеца си.

Скрилите се наоколо бели видяха как той направи някакъв знак назад, след което при него дойдоха двама възрастни несъмнено опитни воини. Вождът проведе с тях кратко съвещание, а после те се върнаха обратно. Минута-две той остана сам. След това се появили трима млади мъже. Той им каза няколко кратки думи и те препуснаха в галоп напред. Бързо минаха през клисурата и изчезнаха през изхода и. Скоро един от тях се върна и с ръка направи успокоителен и подканящ жест, и едва след това вождът отново потегли последван от шестдесет и двама команчи, както Фред преброи полугласно.

Когато индианският отряд се озова в средата на пролома, залегналият на земята Отец прилепи своята пушка до бузата си и се

прицели. Проехтя изстрел последван от още един — вождът падна от коня си заедно със следващия го по петите индианец. В същото време изтрещяха тринайсетте изстрела на другите бели а след тях и още тринайсет. Долу сред пронизителни викове и крясъци възникна истински хаос от убити, ранени и все още живи. Картината беше ужасна. Живите се опитаха да внесат някакъв порядък в сцената на пълно объркване и разделени на два различни отряда се втурнаха да бягат. По-малобройната група се насочи обратно към входа, но къде още по пътя къде от застаналите на пост там трима ловци бе избита до крак. По-многочислената препусна към изхода. Но точно там карабината на Фред доказва превъзходните си качества. Без да има нужда да зарежда младият човек винаги се прицелваше в галопиращия начело индианец. Изпращаше надолу куршум подир куршум, всеки от които сваляше своята жертва от коня. Тъкмо когато и последният команч рухна на земята, от към изхода се появи апачът с три още димящи скалпа на пояса и окървавения си томахок в десницата. Пред себе си гонеше трите коня на убитите от него врагове. Той навлезе в галоп в пролома, за да убие още някой неприятел, обаче не завари нито един жив. Тогава се спря и направи знак с ръка. Застаналите на пост горе при входа трима ловци го разбраха и побързаха да слязат, за да го заемат и да не позволят на нито един от конете да избяга.

Всичко това се разигра толкова бързо, че от появяването на команчите до този момент бяха изминали най-много три минути. Изненаданият по толкова ужасяващ начин неприятел не бе имал никакво време да помисли за съпротива.

И останалите слязоха долу. Беше направо страшно да се гледа как Отчето забиваше ножа си в сърцето на всеки, в когото чувстваше че има все още искрица живот, за да го довърши. Дребното човече беше обзето от някакъв вид лудост. Очите му искряха като на пантера, зъбите му скърцаха, а при всеки нанесен удар с ножа той промърморваше някакво число, от което спътниците му разбраха, че си води точна сметка, колко индианци е изпратил във Вечните ловни полета.

Последната цифра, която чуха от него, беше двеста и дванайсет. После той издаде заповед да съберат плячката на едно място. Тя се състоеше само от коне и оръжия, от които всеки можеше да си избере по нещо полезно и необходимо. Бил и Фред си взеха по един

великолепен кон. Останалите оръжия просто захвърлиха, а излишните коне разгониха.

— Това се казва победа без някой да получи дори и драскотина — обади се Отчето. — А сега трябва да потърсим и другите команчи.

— Как ще ги нападнем? — попита Бил.

— Това ще се определи от обстоятелствата. Най-напред ще се върнем при Рио Пекос и то до онова място, където се срещнахме с вас. Напред!

Сега те пое обратно по един по-хубав път от преди.

Ето защо се добраха до въпросното място за по-кратко време, отколкото им бе нужно, за да отидат до пролома. После започнаха да се съвещават, но не стигнаха до някакъв резултат, понеже всеки държеше на собственото си мнение. Само апачът мълчеше.

— Какво ще каже Риматта? — попита го най-сетне Отчето.

— Ако моите бели братя решат да яздят открито по брега на Пекос, за да търсят команчите, то сигурно ще бъдат избити. Нека ме следват бавно. Вождът на апачите ще им остави своя кон и ще тръгне пред тях, за да разбере къде се крият кучетата команчи.

Той скочи от седлото, подхвърли юздите на коня си на един от ловците и изчезна между дърветата, които опасваха долината на Пекос.

— Поставил си е трудна и опасна задача! — каза Фред.

— Но именно той е човекът, който може да я изпълни — отвърна Отчето, — той е най-смелият и най-умен индианец, който съм срещал.

С тези думи той накара коня си да излезе от пролома, където все още се намираха, и го насочи към откритата долина на Рио Пекос, чието течение започнаха да следват с бавна крачка.

Яздиха така около четирийсет и пет минути, когато Риматта изненадващо се появи между дърветата и още отдалече им направи знак да спрат.

— Е? — попита го Отчето след като се приближи до тях.

— Вождът на апачите видя кучетата команчи.

— Къде са?

— Ей там зад онзи ъгъл, образуван от гората, са налягали между дърветата и дебнат белите мъже, за да ги нападнат.

— А-а, тогава са ни в ръцете! Ще оставим конете си на това място, ще навлезем още тук в гората и ще ги връхлетим в гръб. Слизайте от седлата! Риматта ще ни води.

— Риматта няма да води белите мъже — отговори апачът.

— Защо?

— Защото той ще води команчите.

— Ха! Накъде?

— Пред дулата на пушките на белите мъже, които ще се скрият тук в гората, докато дойде време да се нахвърлят върху неприятелите си.

— Чакай! Къде отиваш? — попита Отчето.

Апачът не сметна за необходимо да отговори на този въпрос. Дори не се обърна.

Но подобен въпрос наистина изглеждаше оправдан. Риматта искаше да доведе команчите, а вместо да свърне встрани, в която посока те се намираха, той пое нагоре по брега срещу течението на реката. Това нямаше как да не учуди всеки, който не бе запознат с неговия план.

— Какво ли си е наумил? — попита Фред.

— Оставете го! — обади се Бил. — Сигурно знае много добре, какво прави. Все ще го узнаем и то точно навреме. Хайде да се скрием между дърветата, иначе команчите биха могли да ни забележат!

Те слязоха от седлата и поведоха конете си към края на гората, където навлязоха в нея и се разположиха да лагеруват така, че да могат добре да наблюдават действията на апача. Той измина, яздейки, значително разстояние нагоре по реката и едва тогава накара коня си да нагази във водата. Въпреки ширината и Риматта успешно я прекоси.

— По дяволите! — обади се Отчето, — сега отгатвам намеренията му. Това се казва да постъпиш умно. Вече и самият аз вярвам, че той ще доведе червенокожите пред дулата на пушките ни!

— Риматта ще се престори, сякаш идва от другата страна на планината, нали?

— Да и ще ги подмами да излязат от скривалището си. Съвсем сигурно е, че те ще разпознаят най-прочутия вожд на смъртните си врагове. Ето защо ще се втурнат подир него като кучета подир заек.

— Но това е опасно за него. Не бива да се приближава на разстояние, от което може да го улучи куршум.

— Така ли мислиш?

— Да.

— А аз мисля иначе — каза Фред. — Такъв човек те няма да застрелят, а ще се опитат да го заловят жив, нещо, което ще им се види твърдо лесно, щом като са седемдесет само срещу един.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се Отчето, апачът също го знае много добре, иначе едва ли би рискувал до се приближи до тях толкова, че да се изложи на сигурна гибел. Вижте, вече е на другия бряг!

— И се отправя към гората.

— Ей там горе ще изчезне, ще се спусне надолу с коня си през дърветата и ще се появи пред очите на команчите, а след това отново ще се прехвърли на другия бряг на реката. Щом го видят, те ще полудеят от радост, но ще останат скрити, докато Риматта стигне брега и едва тогава ще се втурнат към него.

Това предположение се оказа напълно вярно. Апачът беше вече изчезнал в гората. В напрегнато очакване ловците дълго се взираха в онова най-ниско място, което оставаше в полезрението им, докато той най-сетне пак се появи.

Съвсем бавно Риматта излезе из между дърветата на коня си и там спря като човек, който иска първо да се увери, че наоколо не го дебне опасност. После скочи от седлото, извади от дисагите парче сушено месо, седна на земята, и докато конят му пасеше, започна най-спокойно да се храни. След около десетина минути той отново се метна на седлото и се насочи към брега на реката, където внимателно се заоглежда. Погледът му взе да шари по отсрещния бряг както и по течението на реката, от което лесно можеше да се заключи, че се канеше да я прекоси. После навлезе с коня си във водата. Като държеше високо пушката и торбичките с барут и куршуми, той с лекота преодоля течението на гърба на жребеца си и достигна другия бряг. Но чак дотам ловците нямаха възможност да го проследят, понеже тъкмо тази част от отсамния бряг се закриваше от врязващата се напред гора.

— А сега нека всеки застане до коня си и вземе пушката в ръка!
— Заповяда Отчето. — Ей сега ще настъпи решаващият миг.

— Най-напред ще стреляме по първите и по последните ездачи!
— обади се Бил Холмърс. — И по-добре ще е първо пак да заредим оръжията, отколкото прибързано да се втурнем на открито.

Едва-що беше изрекъл тези думи, когато долу иззад врязващата се напред гора проехтяха такива ликуващи крясъци, като че ли хиляди дяволи бяха излезли от геената. В следващия миг Риматта се появи. Кажи-речи легнал върху гърба на коня си той летеше в бесен галоп към ловците. Зад него препускаха команчите. Нямаше време да ги преброят. Никой от тях не държеше в ръцете си пушка. Явно искаха да заловят врага си жив и затова размахваха над главите си само ласата. Е този миг Риматта отмина вече мястото, където се бяха притаили ловците. Те бяха застанали зад стволовете на дърветата, като държаха пушките си готови за стрелба.

— Огън! — пронизително извика Отчето.

Четиринайсет пушки изгърмяха по два пъти и тържествуващите крясъци на команчите изведнъж се превърнаха в яростен вой. Няколко секунди се чуваше да стреля само карабината „Хенри“ на Фред, а после отново се разнесе пукотевицата и на останалите пушки.

— Дръжте ги! — проехтя командата на Отчето.

Ловците светкавично се метнаха на конете си и се врязаха сред останалите живи неприятели. На всеки от белите се отвори толкова много работа, че му беше невъзможно да наблюдава развоя на сражението.

Още при първите изстрели Риматта рязко беше обърнал коня си. Животното застана неподвижно подобно на статуя докато апачът изстреля и двата си куршума. После той захвърли пушката си, грабна томахока и врълхлетя неприятеля с това страшно оръжие в ръка. Великанът Бил нанасяше бесни удари с приклада на пушката си наляво и надясно, а когато команчите се опитаха да потърсят спасение в бягство, той сграбчи един все още млад воин, повали го и го издърпа настрана от полесражението.

— Ела, момчето ми! Би било страшно жалко да те убия, ама не мога и да те пусна да избягаш! Оставаш при мен!

Фред не беше възседнал коня си. Той все още стоеше на същото място както в началото на нападението и непрекъснато стреляше. В този момент един от конете на команчите рухна на земята, но ездачът му чевръсто скочи на крака и се опита да се спаси с бягство. Втурна се точно към онова дърво, зад което стоеше стрелецът. Фред хвана карабината „Хенри“ за цевта и с приклада ѝ така удари беглеца по главата, че той се строполи на земята.

И тази схватка не отне толкова време, колкото е необходимо, за да бъде описана. Онзи, който не успя да избяга, лежеше мъртъв, защото ножът на Отчето довърши ранените.

Само двамина избегнаха тази участ — пленникът на Бил, както и индианецът, когото ударът на Фред беше повалил, но команчът бе само в безсъзнание. Те двамата лежаха един до друг вързани на земята.

Победителите превързаха раните, които някои от тях бяха получили, струпаха плячката на едно място, а после се събраха на съвещание.

— Ама че ден! — обади се Отчето, който при последния удар с ножа си беше промърморил цифрата двеста два и един. — Сега преди всичко остава въпросът дали тези воители са носили вашето злато със себе си.

— Не е било у тях — заяви апачът. — Иначе Риматта щеше да го види.

— Тогава значи те все пак са изпратили напред неколцина души с него и ние ще трябва да положим усилия да ги догоним. Нека първо претърсим околностите за скрити бегълци.

— Не мисля така — обади се Бил. — Само ще загубим много време, а е твърде въпросително дали ще заловим и един единствен от тях.

— Ами какво ще правим с тези двамата?

— Ти на какво мнение си?

Вместо да отговори каквото и да било Отчето се приближи до вързаните пленници, за да ги убие. Извади ловджийския си нож и вдигна десница, за да прониза първия, но Бил хвана ръката му.

— Какво искаш?

— Ще ми кажеш ли най-напред, кой плени тези двама команчи?

— попита го Бил.

— Ти и Огнената смърт.

— Е, хубаво, тогава чии са?

— Ваши!

— Отлично! В такъв случай прибири ловджийския си нож!

— Какво? Та нали съм ваш предводител!

— Вярно е, но не и що се отнася до този въпрос. Сигурно ще ми повярваш, че знам как да убия един индианец в честен двубой, но няма

да посегна на живота на пленник, който не може да помръдне и малкото си пръстче, за да се защити.

— Но и никой не го иска от теб!

— Няма да го направи и никой друг, докато съм тук. Ти какво мислиш, Фред?

— Тези индианци са наши!

— Чуваш ли, Отче?

— Но какво ще ги правим тези песове?

— Ще решим на съвещание, на което всеки ще има право на глас. И ако участта им е да умрат, е, няма да се противя, но поне нека стане с куршум, който няма да ги позори. Обаче аз палач няма да стана. Това са двама младежи, които сигурно са съвсем отскоро сред мъжете и едва ли са причинили зло на някой бял!

Отчето се видя принуден да се подчини.

— Тогава давай да я караме по-изкъсо — гневно каза той. — Аз гласувам за смърт чрез куршум.

— А аз съм против — обади се Бил.

— Аз също — заяви Фред. — На какво мнение е вождът на апачите?

Лицето на Риматта придоби твърде замислен вид. След малко той отговори:

— Белите мъже виждат ли фигурките по ръцете на пленниците?

— Да. Какво означават те?

— Жрецът на племето има право да прави такива татуировки само на синовете на някой прочут вожд. Тези команчи са братя.

Отчето затъкна своя нож в пояса си и ги попита:

— Кой е баща ви?

Те не му отговориха.

— Ти няма да чуеш нито една дума от тях — подхвърли Риматта. — Те са пленници, а ти ги нарече песове. Да ругаеш беззащитни хора не е признак нито на смелост, нито на мъдрост, нито на великодушие. Да поговоря ли аз с тях?

— Говори!

Риматта се наведе и развърза ръцете на двамата индианци.

— Синовете на команчите ще отговорят ли на моите въпроси?

— Да — отвърна един от двамата.

— Знаеш ли, кой съм аз?

— Ти си Риматта, най-прочутият воин на апачите. Ти си храбър и справедлив, не обиждаш пленниците. Ние ще разговаряме с теб.

— Как се казва баща ви?

— Сокол.

— Той е Сокола! Най-смелият вожд на команчите! А какво ще каже, когато узнае, че синовете му са пленени?

— Той няма да ги прокълне, а ще ги откупи, защото са пленени в бой и храбро са се защитавали.

— Ако развързва ремъците ви, обещаваме ли да останете при нас и да не бягате?

— Няма да избягаме.

— Дори и ако бъдем нападнати от вашите хора?

— Ще останем при вас, докато самите вие ни освободите!

— Вождът на апачите вярва на думите ви.

Риматта развърза и ремъците на краката им. Те се изправиха, а апачът се обърна към Бил и Фред:

— Вие искате да получите обратно онова, което ви е било откраднато, нали?

— Да.

— Ще си върнете имуществото, ако пощадите тези мъже. Те са наши пленници и ще останат при нас, докато самите ние ги пуснем да си вървят. Съгласни ли сте?

Всички го подкрепиха само Отчето направи кисела физиономия. Апачът отново се обърна към команчите:

— Нападнали сте група бледолики и сте им отнели както златото така и различни други вещи, нали?

— Да.

— Къде е златото?

— На път към вигвамите на команчите.

— Колко души го пренасят?

— Осем.

— Къде се намират вигвамите на команчите?

— На четири дни път оттук в посока на юг.

— Бледоликите ще тръгнат по петите на осемте команчи. Ще им върнете ли златото, ако после ви подарят свободата?

— Плячката не е само наша. Трябва да направим съвещание, за да отговорим на твоя въпрос.

— Къде ще стане това, във вигвамите на команчите ли?

— Да.

— Ами ние къде ще узнаем, какво сте решили да правите?

— Също там.

— Уф! — възкликна апачът. — Значи ще трябва да отидем при команчите, така ли?

— Ще дойдете с нас и ще можете да се върнете без някой да ви причини каквото и да било зло.

— Вождът на апачите вярва на думите ви, защото знае обичаите на червенокожите мъже, но той може да вземе златото и без да язди чак до ловните полета на команчите. Той ще догони осемте воини още преди да са се добрали до вашите хора.

— Прави каквото искаш!

Отчето следеше този разговор с голямо внимание. Изглежда му беше изключително интересен. В този момент той взе думата:

— Риматта действително ли вярва, че сред команчите ще сме в пълна безопасност?

— Да, вярвам го.

— Въпреки че сме най-върлите им врагове и днес избихме толкова много техни воини?

— Ние ще отидем при тях, за да преговаряме. Те ще гледат на нас пак като на свои врагове едва когато си тръгнем.

— Тогава според мен трябва да преследваме осемте команчи. Ако наистина ги догоним, ще ги принудим да върнат цялата плячка, а не ги ли догоним, ще отидем при Сокола, с когото впрочем и без друго трябва да си поговоря.

— За какво?

— За нещо, което ще ви разкажа тази вечер край лагерния огън.

Колкото авантюристичен и опасен де изглеждаше планът им, той бе одобрен от всички. Малко по-късно потеглиха на път. Двамата команчи яздеха като свободни хора. Бяха дали дума и белите можеха да са сигурни, че нямаше да се опитат да избягат.

Яздеха все покрай реката, докато след известно време стигнаха до мястото, където команчите се бяха разделили. Единият отряд се беше върнал обратно нагоре срещу течението на реката, а другият, преследвайки Отчето, беше свърнал към клисурата, която се бе оказала за тези команчи толкова съдбоносна. Имаше и трета диря, водеща в

права посока нататък по течението. Личаха си следите на дванайсет животни. Следователно осмината ездачи, за които бе споменал единият от двамата команчи, водеха със себе си четири товарни коня. По отпечатъците на копитата им се виждаше, че се бяха старали да препуснат максимално бързо. За съжаление нямаше възможност още същия ден да се проследи тази диря кой знае колко надалече, тъй като вече бе започнало да се свечерява.

Потърсиха подходящо място за бивак и запалиха един огън, чиято светлина не можеше да прониква надалеч, понеже растящите наоколо храсталаци я възпираха.

Поставените около бивака пазачи, сменящи се на всеки час, се грижеха за безопасността на хората, които си почиваха от тежкия и изморителен ден. Пасящите наоколо коне бяха почти също толкова сигурни пазачи, колкото и човешките постове, понеже през нощта мустангите се държат съвършено тихо и имат навик да пръхтят само при приближаването на някое враждебно настроено същество.

По време на всеобщия разговор Отчето изяде скромната си вечеря много мълчаливо, като непрекъснато хвърляше особени погледи на ловеца Фред. Той разбира се ги забеляза, но хич не го беше грижа за това подчертано внимание, причината за което му бе съвършено неясна. Най-сетне Отчето взе думата:

— Ти се казваш Фред, но сигурно си имаш и някое друго име, а?

— Тъй ми се струва!

— Не може ли човек да го узнае?

— Не би имало никаква полза. Наричай ме Фред! Това е напълно достатъчно.

— Дяволски недружелюбен си! Навярно си имаш причина да премълчаваш името си, а?

— И да имам и да нямам, все едно. Извикаш ли „Фред“, всеки ще знае, кого имаш предвид.

— Ами ако те помоля да ми кажеш името си?

— Молбата ще е съвсем естествена, защото и без друго никой няма право да ми заповядва.

— Американец си, нали?

— Не съвсем.

— Но говориш истински американски.

— Възможно е!

— От дълго време ли си вече в тази страна?

— Само от няколко години.

— И откъде дойде тук?

— От Зойдерланд, щом като толкоз искаш да знаеш.

— От Зойдерланд? По дяволите, съвпада!

— Кое?

— Имаш изключително голяма прилика с един човек, когото познавах много добре и също беше от Зойдерланд.

— Възможно!

Изглежда Фред нямаше никакво желание да се разприказва, обаче Отчето продължи:

— Този човек се казваше Валми и май че беше даже от благородническо потекло.

— Валми ли?

Сега Вече и Фред се оживи. Той толкова бързо скочи на крака, че веднага стана ясно колко голямо значение имаше за него това име.

— Да — с безразличие отвърна Отчето.

— Къде си го срещал?

— Ту на едно ту на друго място.

— Жив ли е още?

— Хмм, не знам! Може да е жив, може и да не е.

— Човече, говори! Този човек е мой брат!

— Аха, ето най-сетне научаваме името, което не искаха да ни кажат!

— Да, аз съм също Валми, Фридрих фон Валми.

— А брат ти беше Теодор фон Валми. Трябва да беше няколко години по-възрастен от теб, нали?

— Така е.

— Моля те, разкажи ми, по какъв начин е дошъл в Америка!

— Не знам дали действително е идвал в Америка. Това е един случай, който и до ден днешен тъне в пълен мрак.

— Знаеш само, че внезапно е изчезнал, така ли?

— Нищо повече.

— Разказвай!

— Нима си мислиш, че да се разгласяват подобни семейни работи доставя кой знае какво удоволствие на хората? Изглежда знаеш

доста за него. Кажи ти най-напред каквото имаш да казваш за него, а после ще видя, какво още трябва да допълня.

— Не става. Онова, което имам да казвам, е от такова естество, че трябва най-напред да изслушам теб.

— Ти американец ли си?

— Не.

— Ами какъв си?

— Също зойдерландец. Можеш да говориш спокойно, понеже прерията и вековната гора са мълчаливи, и каквото разкажеш ще остане погребано в този див затънтен край.

— Да, разказвай! — замолиха го и другите в очакване да чуят някоя история, с която да прекарат по-бързо и по-приятно времето си край лагерния огън.

— Нямам особено желание.

— Тогава ще ти кажа още нещо — обади се Отчето. — Днес следобед споменах, че имам да си поговоря със Сокола...

— За нещо, което щеше да ни разкажеш край лагерния огън.

— Така е. И онова, което трябва да кажа на вожда на команчите, засяга твоя брат.

— Невъзможно!

— Истина е! Съдбите на хората са неведоми. Но ако изобщо искаш да проговоря по този въпрос, ще трябва преди това да ми разкажеш всичко, каквото ти знаеш.

— Е, добре! Щом си зойдерландец, тогава познаваш и моето семейство, нали?

— Родът Валми е един от най-старите и най-чистокръвните в цялата страна.

Думата „род“ бе изговорена с такъв тон, че Фред неволно вдигна поглед.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Хората от този род винаги са държали много на това, кръвта им да не се смесва с кръвта на по-нисши съсловия.

— Вярно! Бях още момче, когато брат ми беше започнал вече кариерата си. За него бе предопределено попрището на дипломат. Той имаше талант, умееше да печели доверието на своите началници и можеше да се очаква, че ще изкачва стъпалата едно подир друго със

значително по-голяма бързина, отколкото е обичайно. По-късно чух още, че бил станал много красив мъж.

— Такъв беше!

— Познавал си го още тогава?

— Чувах да говорят за него.

— Тъй като той притежаваше всички необходими качества, неговият баща не беше особено затруднен да му намери блестяща партия за женитба. Сгодиха го за дъщерята на един от началниците му.

— А венчаха ли ги?

— Не!

— А-а!

— В града пристигна цирк, чиито артисти представяха такива неща, каквито дотогава се смятаха за невъзможни. И особено имаше една ездачка, която се отличавахе с такива номера, че изпълненията и винаги бяха връх на цялото представление.

— Как се казваше тя?

— Наричаха я мис Ела. Истинското и име никога не узнах.

— А не знаеш ли и откъде е?

— Не, но хората предполагаха, че е чистокръвно дете на циркови артисти. Като балерина, като танцьорка на въже, както и на кон тя бе еднакво опитна и ловка. Говореше и няколко езика толкова добре, че съвсем близо до ума бе предположението, че от най-ранна възраст непрекъснато е участвала в многобройни турнета в различни страни.

— В такъв случай навярно не е била вече толкова млада?

— О, не. Наистина, винаги си остава несигурна работа отгатването на възрастта на една артистка, която съвсем сигурно много добре познава всички тайни на козметиката, но хората все пак предполагаха, че не може да има повече от двацет и три години.

— Беше на трийсет.

— А-а, значи знаете възрастта и? Откъде?

— Така говореха.

— Тя беше темпераментна, а нейната физическа, духовна и умствена пъргавина можеше да се нарече кажи-речи първична и необузdana, но именно тя увеличахе публиката и навярно беше и причината да изглежда по-млада, отколкото бе всъщност. Освен това тя бе надарена с красота, която предизвикваше възхищение и човек лесно

може да си представи, че такова същество неизбежно ще е не само интересно за мъжете, но и ще е твърде опасно за тях.

— Навярно е станала опасна и за твоя брат, както човек вече лесно може да се досети, а?

— Да, и за него, и то особено за него.

— Та нима той беше такъв тип човек, който толкова лесно да хлътне по някаква си циркова ездачка?

— Всъщност не. Той бе сдържан и пресметлив, говореше малко, но добре, и никога не беше проявявал каквато и да било склонност към силни увлечения. Ала беше страстен и сърцат ездач, както и любител на коне *comme il faut*^[5].

— Тогава човек лесно може да си представи, че усърдно е посещавал цирка.

— Отначало е ходил рядко, но после все по-често и по-често, докато накрая го е посещавал ежедневно. Естествено подобен посетител става добре познат на персонала. Той влязъл в контакт с различни по-изтъкнати членове на цирковата трупa. А тъй като мис Ела се числяла към тях, той я виждал и разговарял с нея по-често, отколкото било приятно на родителите му и отколкото всъщност подобавало на неговото обществено положение и на неговата среда. Дори съвсем скоро хората започнали да приказват за толкова интимна връзка между него и нея, че баща му се видял принуден да му поиска обяснение.

— И с какъв резултат?

— С твърде негативен. Теодор се изсмял и не му отговорил. Но скоро връзките му с нея се задълбочили толкова много, че той започнал съвсем открито да се появява с нея в обществото. Яздил и се разхождал с нея, а веднъж дори й позволил да седне в нашата семейна лежа в театъра.

— Какъв ужас за едно толкова високопоставено, толкова старо и недостъпно семейство!

Тези думи на Отчето бяха изговорени с тон, в който за внимателния слушател си личеше леко злорадство, а също така може би и нотка на триумф.

Но всичко това се изплъзна от вниманието на ловеца, който разказваше. Той продължи:

— С тази негова стъпка цялата история навлезе в такава фаза, която даваше повод за енергични действия. Брат ми беше принуден да се яви пред събралия се семеен съвет и там най-сетне открито заяви, че ще се ожени за цирковата ездачка.

— След което една част от семейния съвет заприлича на разбунен кошер, а друга пък дори изпадна в несвяст — подхвърли Отчето.

Забележката му бе подхвърлена в съвсем същия тон както преди малко. Фред пак не му обърна внимание.

— Със сълзи в очите майка ми го замоли да се откаже от злощастното си намерение. Баща ми го заплаши да го изгони от дома, както и да го лиши от наследство — всичко бе напразно.

— Но тогава въпросната мис Ела сигурно е била изключително очарователна жена, за да и се удаде да разпали такава страст в един толкова студен, безразличен и пресметлив дипломат — обади се Отчето. — Ами ти като брат какво му каза?

— Бях твърде млад, за да имам правилно разбиране за всичко. Освен това обичах брат си толкова много, че по-скоро бях склонен да го съжалявам, отколкото да му се сърдя.

— Ами какво би казал днес, ако участваше в този семеен съвет?

— Бих си мълчал. Теодор бе достатъчно възрастен, за да знае, какво прави, а днес знам вече много добре, каква власт може да има истинската любов над един човек и над взетите от него решения.

— Аха! Значи и ти си придобил подобен опит? Интересно!

— Сега не говоря за себе си, а за моя брат. Между него и семейството му зейна дълбока пропаст. Неговата годеница се държеше така, че беше неизбежно отношенията ни да се влошат. Неговите началници станаха толкова резервирани, че не бе трудно да се разбере какво го очаква — с кариерата му беше свършено, а може би дори щеше да изгуби и работното си място.

— Но естествено това би трябвало да му отвори очите!

— Напротив! Озлови го. Той доброволно напусна. Можеше да си го позволи, защото чрез полагащата му се част от наследството на една току-що починала леля той получи средства за да заживее ако не в лукс то поне задоволително. Вече бе започнало да се говори за предстоящата венчавка между него и девойката, когато се случи нещо, което никой не бе в състояние да предвиди.

— А-а!

— Теодор имаше един съперник...

— Наистина бяха повече, но сред тях имаше един, към когото тя бе кажи-речи също толкова благосклонна, колкото и към самия Теодор.

— По дяволите, работата става вече сериозна!

— Несъмнено нейната благосклонност не беше толкова последица от някакви негови лични качества, колкото по-скоро се дължеше на високото му обществено положение.

— Стоял е по-високо от стария уважаван и почитан род Валми?

— Значително по-високо. Беше принц от кралския двор — син на самия крал.

— Да не би да е бил престолонаследникът?

— Не, а неговият брат Хуго.

— Какво? Лудия принц? Той наистина е съперник, когото няма как да игнорираш. И той ли беше предпочетен?

— Да, и то по такъв начин, че се стигна до скандална сцена на публично място, която между равнопоставени благородници може да се изкупи единствено с оръжие. Но в случая ставаше въпрос за един обикновен благородник изправил се срещу принц от кралския двор. Явно Теодор беше изпаднал в голяма опасност. Едни хора мислеха, че принцът ще благоволи да се съгласи на дуел, но тогава си оставаше твърде въпросително дали брат ми щеше да може да се мери с кралския син, който ловко боравеше с всички видове оръжия. Други пък твърдяха, че самият крал щял да се заеме с наказанието, което заслужаваше нанесената обида на един член от семейството на владетеля, така че за дуел и дума не можело да става.

— А кой беше прав?

— Не мога да реша. Теодор замина и не се върна повече. Вечерта на неговото заминаване мис Ела трябваше да излезе на цирковата арена — ала и тя беше изчезнала.

— Ами Лудия принц?

— Официално той се беше оттеглил в един от своите замъци.

— Знаеше ли се в кой?

— Споменавах за замъка Химелщайн, който и до днес си остава любимото му място където отсяда, когато се намира в кралския двор. След доста време получихме писмо от брата в Съединените щати. Пишеше ни, че оставането му в Зойдерланд било невъзможно и затова

заминал за Америка. Никога нямало да се върне, щял да смени името си и нямало повече да се обажда.

— Удържа ли на думата си?

— Да.

— А писмото от неговата ръка ли беше написано?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Че защо да го дава на някой друг да го напише?

— Хмм, би могло да си е наранил ръката!

— Неговият почерк е. Преди да напусна родината аз взех писмото със себе си. Често съдбата проявява странни капризи, и не бе изключено да открия някаква следа от него. В такъв случай писмото можеше да ми е от голяма полза.

— Значи то сега наистина е в теб?

— Да.

— Може ли да го видя за малко?

— Защо?

— Нали ти казах, че се интересувам за съдбата на твоя брат, и че после ще ти разкажа и други неща за него. Я ми покажи писмото!

Фред разтвори ловната си риза и измъкна плик от щавена еленова кожа, който носеше до сърцето си. В него имаше лист хартия и той го разгърна.

— Ето го.

Отчето взе писмото, доближи го колкото бе възможно повече до огъня и дълго, много дълго, с най-голямо старание се взира в редовете му. Навярно от напрегнатото четене на такава несигурна светлина очите му се бяха насълзили, когато върна листа на неговия собственик.

— Е? — попита Фред.

— Това писмо е подправено!

— Ами!

— Съвсем сигурно!

— Как ще го докажеш? Или пък случайно някой път си виждал как изглежда почеркът на Теодор?

— В случая това изобщо не е необходимо. Нима един син и брат ще напише толкова кратки и безчувствени редове, с които завинаги да се сбогува с близките си?

— Той е бил разгневен и озлобен.

— По-скоро изобщо не би изпратил писмо, отколкото да пише по този начин! Ами я виж и този почерк! Той не е естествен и плавен, а буквите просто са изписвани с голямо старание и труд. По всяка от тях си личи, че човекът дълго се е упражнявал преди да напише писмото.

Сега вече и Фред се взря по-внимателно в редовете и по лицето му се изписа такова изражение, което ясно показваше, че думите на Отчето не останаха без резултат.

— Е, какво ще кажеш? — попита Отчето.

— Хмм, ти имаш много остро зрение и мнението ти не изглежда лишено от всяко основание. Но би било наистина ужасно, ако това писмо се окаже подправено!

— Подправено е, можеш да си сигурен! Но ми се ще да проверя дали и твоето зрение е също тъй остро като моето.

Той бръкна в торбичката си за куршуми и оттам извади някаква навита на руло и добре завързана хартия. След като я разгърна, той я подаде на Фред с думите:

— Я вземи това да го прочетеш и провериш!

Фред приближи листа до огъня и зачете:

„Августейши принце,

Съобщавам Ви за пристигането си тук както и за това, че вече изпратих до семейство Валми писмото, за което говорихме. Написано е досущ като с почерка на Теодор, който мога чудесно да фалшифицирам. Но сега Ви моля да ми бъде изпратена и другата половина от уговорената сума. Адресът ми е: Лингстон, Мисури, Уолстрийт 23.

Георг“

Фред отпусна ръката, с която държеше писмото и попита:

— Георг ли? Кой е този Георг?

— Прочети най-напред и това второ писмо — отвърна Отчето. Той му подаде друг лист, който се бе намирал заедно с първия в рулото. Фред го взе. Съдържанието му гласеше:

„Милостиви принце!

Моите благодарности за преведената ми сума! Задачата ми е изпълнена и навярно никога вече няма да се върна в Зойдерланд. Тук ми харесва толкова много, че изобщо няма да съжалявам. Затова и ще скъсам с родината всякакви връзки и ще замина или за Куба или за Мексико. Следователно няма защо да се безпокоите, че тайната Ви някога ще бъде издадена. Теодор фон Валми е на сигурно място, а Вие навярно ще се погрижите и мис Ела никога да не може да проговори. Последно сбогом от

Георг Зандер“

Фред направи много учудена и изненадана физиономия.

— Георг Зандер! — възкликна той. — Та той беше конярът на брат ми!

— Така е! — кимна Отчето.

— Той изчезна по същото време, когато и брат ми потъна в дън земя!

— Вярно, съвсем вярно!

— Никога повече не чухме каквото и да било за него!

— Лесно обяснимо, тъй като нали напълно е скъсал всякакви връзки с родината си!

— И ти мислиш, че той е написал писмото, което ние смятахме, че ни е изпратено от Теодор?

— Така е! Я сравни тези писма! Макар в първото да е наподобен почерка на брат ти, приликата му с другото писмо е направо очевидна.

Фред сравни едните редове с другите и накрая каза:

— Прав си! Но как попаднаха тези писма в теб?

— Ще узнаеш! Кой съм аз, или по-скоро кой бях, може да ти е напълно безразлично, но трябва да ти кажа, че познавах брат ти, и по различни причини, които не е необходимо да обсъждам тук, много държах на него.

— Значи наистина си го познавал? — развълнувано попита Фред.

— Да. Той изчезна. Както казваха, заминал за Америка, защото се бил компроментирал. Но аз мога да добавя към този слух и още нещо.

— Възможно ли е? О-о, кажи ми го, кажи веднага!
— Лудия принц е бил съперник на брат ти, нали?
— Вече го споменах.
— Брат ти му е нанесъл смъртна обида и то на публично място!
— Така е.
— И ти си мислиш, че кралят е осуетил очаквания дуел?
— Такова бе мнението на всички.
— Но то е погрешно. Брат ти се дуелира с принца...
— Ах!
— В замъка Химелщайн.
— Наистина ли? Защо там?
— Защото принцът така е пожелал.
— Кой е победил?
— Не знам.
— И после?
— Брат ти изчезна.
— Заминал за Америка?
— Както изглежда.
— Със своята... с мис Ела?

Отчето сведе глава, тъй че изразът на лицето му не можеше да се види и едва след известно мълчание с предразгавял глас отвърна:

— Не.
— Така ли? Но нали е изчезнала по същото време като него?

— Това е вярно. Тя обичаше едновременно както личността на твоя брат така и бляскавото обществено положение на принца. Веднага щом заради изхода от дуела брат ти е бил принуден да бяга и по този начин е изгубил всичко, което би му осигурило безгрижно бъдеще, тя е разбрала, че за нея той е вече бита карта. На нея и е липсвала жертвоготовност, за да го последва в едно далечно пътуване, където ги е очаквала бедност, и затова останала в замъка Химелщайн при принца.

— Аха! — учудено възкликна Фред. — Продължавай, продължавай!

— Тя прекарала там дни, седмици и месеци в опиянение, но то в крайна сметка все някога трябвало да отлети и да се замести от такова разочарование, което не можело да бъде по-голямо и по-лошо.

Тези думи бяха изречени с такъв тон, който накара слушателите му да наострят слух. Отчето скри лицето си в длани и едва след доста време отново вдигна глава. Лицето му бе станало пепеляво, а очите му искряха така, сякаш в тях гореше някакъв неукротим зловещ огън.

— Ти си я познавал? — попита Фред.

— Да, запознах се с нея, когато се беше разделила с принца. Тогава тя бе много тъжна и огорчена. Носеше черно като вдовица в траур. Страшна бе омразата ѝ, която изпитваше към всички хора. Освен това бе стигнала до убеждението, че е постъпила несправедливо към брат ти. Започна да разпитва за него и най-случайно в ръцете и попаднаха писмата, писани в Америка от неговия коняр до принца. Тя ми даде необходимите средства и ме изпрати отвъд океана, за да го издира.

Фред направи едно движение, което издаде изненадата му и се понадигна.

— Аха! И откри ли някаква следа?

— От брат ти все още не, но попаднах на дирите на Георг Зандер.

— Къде?

— Съвсем естествено най-напред се отправих към Лингстън в Мисури. Там узнах, че е тръгнал за Ню Орлиънс, където написал второто писмо. Проследих дирята му до Хавана. Оттам беше заминал за Мексико. Без да се отделям от следите му те ме отведоха в Тексас, а после и до прериите край Ред Ривър.

— Откри ли го там?

— Не. В продължение на години непрекъснато бях по петите му, но без да успея да го видя, докато най-сетне неотдавна стигнах до убеждението, че сигурно е намерил убежище сред индианците. Но ще го срещна, кълна ти се, и тогава ще го принудя да ми каже, къде да търсим брат ти.

Фред се изправи и заяви:

— Ще дойда с теб дори и накрай света. Ще ме приемеш ли като спътник?

Отчето го погледна с искрящите си очи, но после каза бавно и сериозно:

— Би ми се искало, но аз не съм подходящ спътник за теб.

— Защо?

— Защото, защото... ами, ето ти ръката ми! Съгласен. Ще ти разреша да тръгнеш с мен, но само при едно условие.

— Какво е то?

— Никога не бива да ме разпитваш за моето минало и за личния ми живот.

— Well, обещавам ти!

— Значи се спогодихме! Бил ще дойде ли с нас?

— Естествено! — незабавно отвърна приятелят на Фред.

— Където е Фред, там съм и аз, защото където гърми карабината на Огнената смърт, там трябва да се чува и гласът на пушката на Бил Холмърс.

— Ами Риматта?

Всички погледнаха към вожда. Той огледа първо кръга от хора около себе си, а после каза:

— Вождът на апачите ще придружава бледоликите, докато неговите червенокожи братя го повикат. Той познава всички животни и всички мъже от горите и прериите, а може би познава дори и слугата, когото търсите.

— Наистина ли? — попита Отчето като от изненада се изправи.

— Риматта не каза, че непременно е същият човек, обаче Риматта познава един бледолик, който от дълго време живее при кучетата команчи и заедно с тях убива и ограбва апачите.

— Къде се намира той? В лагера на команчите или в тяхното село?

— В селото им.

— А откъде е дошъл?

— От страната, която белите ловци споменаха преди малко.

— Как изглежда?

— Има очи като небето и коса като огъня.

— Сини очи и червена коса? Това съвпада. По-нататък! Риматта не е ли забелязал по него някакъв по-очебиен отличителен белег?

— Бледоликият е имал малка раничка на устната.

— И това е вярно. Белегът е останал от една сполучлива операция на заешката уста, която е имал. Това е той и сега вече нищо няма да ме спре да отида при команчите. Риматта знае ли къде се намира тяхното постоянно село?

— Знае и той ще заведе белите си братя дотам. Но нека те попитат ей тези пленници, дали не им е известно, кой е онзи бледалик, дето живее при команчите.

Отчето последва съвета му и се обърна към двамата индианци, обаче не научи нищо, понеже нищо не бе в състояние да ги накара да му дадат тъй желаните сведения. С това разговорът започна да замира, докато накрая съвсем секна.

Нощта измина. Когато започна да се зазорява, хората станаха и отново поеха по следите на команчите. Те водеха от дясната страна на Рио Пекос до мястото, където реката излиза измежду планинските масиви на Сиера Гуаделупе. Там те навлязоха надясно в планината, чиито откъдни склонове достигнаха едва през следващия следобед. Привечер отрядът се спусна вече до откритата прерия, в чиято трева дирята отново се виждаше съвсем ясно и лесно можеше да се проследи. Но тази работа оставиха за следващото утро. Индианците, които пренасяха заграбеното злато, разполагаха с твърде голяма преднина, за да могат да ги догонят още по пътя. И така, не им оставаше нищо друго освен дръзко да влязат в селото на команчите. Нали имаха двама пленници, които им бяха дали тържествено обещание, а това по всяка вероятност щеше да намали опасността от подобно рисковано начинание. По време на продължителната езда разговаряха малко. Всеки се занимаваше със собствените си мисли, насочени към най-близкото бъдеще.

По обед направиха кратка почивка, а привечер на хоризонта изплуваха няколко тъмни черти, които при по-внимателно взиране се оказаха подредени в редици вигвами. Това беше голямото палатково село на команчите, построено там заради лова на бизони.

Риматта непрекъснато яздеше начело. Ето че в този момент той спря коня си и попита:

— Моите бели братя наистина ли все още искат да посетят команчите? Още има време да се върнат.

— Няма да се върнем — отсече Отчето. — Да не би вождът на апачите да се страхува, та ми задава такъв въпрос?

В очите на Риматта се появиха гневни искри.

— А Убиеца на индианци чувал ли е някога да казват, че Риматта се е страхувал? Синовете на апачите изровиха бойната секира срещу кучетата команчи и всеки апач, който попадне в ръцете им е загубен.

Но въпреки това Риматта няма да се върне, а ще придружи белите си братя.

Това бяха горди думи а също така и много смело решение, защото при всички обстоятелства, попаднал сред смъртните врагове на своя народ, със сигурност той можеше да очаква по-малко милост и повече безогледност от страна на команчите, отколкото белите ловци. Но истинската храброст винаги се съчетава с предпазливост и разум. Тъй както яздеше, Риматта взе калюмета си, запали го, дръпна няколко пъти от него и после го подаде на двамата команчи с думите:

— Ако не искате да умрете, пийте с мен дима на мира! — нареди им той.

Те се подчиниха на заповедта му, а после той добави:

— Отидете при вашите хора, съобщете им за нашето пристигане и им кажете, че сме ваши гости!

Те препуснаха към лагера, а ловците слязоха от седлата и насядаха на земята.

Нямаше нужда да чакат дълго, за да видят резултата от съобщението на двамата команчи, защото много скоро към тях се насочи многочислен отряд конници, който се разпръсна и образува широк кръг около тях. После този кръг внезапно се стесни, като с рев и размахване на оръжията команчите се втурнаха от всички страни към тях и то толкова устремно, сякаш се канеха да ги изпогазят с конете си. А една група от четири вожди действително се насочи към тях в пълен галоп и ги прескочи. Ловците останаха спокойно седнали на местата си без да обърнат глави нито на милиметър наляво или надясно. После четирите вожди скочиха на земята, приближиха се до тях и най-възрастният от команчите взе думата:

— Защо бледоликите не се изправят, когато вождовете на команчите идват при тях?

Отчето се нае да отговори.

— Така искаме да ви покажем, че сте ни добре дошли и че можете да седнете ей тук при нас.

— Вождовете на команчите сядат само до вождове. Кой е вашият предводител? Къде са вигвамите и воините ви?

— Белите мъже нямат вигвами, а големи каменни градове, където живеят много хиляди воини. Моите червенокожи братя спокойно могат да се настанят до нас, защото всеки един от нас е вожд.

— Как се казват тези вождове?

Команчът знаеше вече имената, тъй като двамата пленници несъмнено му ги бяха казали. За ловците не беше никак добър знак фактът, че той се преструваше. Особено впечатление им правеха мрачните погледи, които индианците хвърляха на Риматта и на Отчето.

— Ще ви кажа нашите имена — отвърна белият ловец. — Ей този висок човек се казва Бил Холмърс...

— Холмърс ли? — прекъсна го команчът в пълно противоречие на индианските обичаи. — Известно ми е това име. Този бледалик е враг на червенокожите, но не е зъл човек.

— Червенокожите воители наричат този младеж Огнената смърт.

— И неговото име ми е познато. Той е наш враг, но той убива червенокожи мъже само когато е принуден да го стори.

— Също и моето име ти е известно. Наричат ме Отчето-Нож, Убиеца на индианци.

— Да, тъй те наричат, но ти няма да убиеш повече нито един червенокож мъж.

— Ха! Защо?

— Самият ти ще умреш.

— Аха! Толкоз ли си сигурен?

— Ще умреш от ръката на команчите. Кой е този червенокож мъж?

— Риматта, вождът на апачите.

— Той е пес, който скоро ще пукне. Лешоядите ще изкълват очите му, а месата му ще бъдат изядени от вълците като мърша.

— И в това ли си много сигурен?

— Вие ще умрете още днес на кола на мъченията.

— Ние ли? Гостите на команчите?

— Не сте наши гости!

— Такива сме! Ние не убихме вашите млади вождове, а им подарихме живота и те ни дадоха дума, че ще можем миролюбиво да влезем във вигвамите на команчите.

— Те ще удържат на дадената дума, но за тях щеше да е по-добре, ако ги бяхте убили. Един храбър воин предпочита да умре, отколкото да приеме враговете да му подаряват живота. Вие сте техни гости и сте под тяхна закрила. Но ние останалите не сме ви обещавали

нищо, и затова ще ви вземем скалповете. Станете и елате да ви заведем във вигвамите на вашите закрилници!

Белите се спогледаха въпросително, но Риматта се изправи без да се колебае нито миг и правилно постъпи. Бяха обградени от толкова много команчи, че нямаше никаква възможност да избягат. Бяха дръзнали да влязат в бърлогата на лъва и трябваше да изчакат развитието на събитията. Метнаха се на конете. Индианците наобиколиха пленниците от всички страни и после се понесоха към лагера в бесен галоп. Навлязоха между редиците от шатри и скоро спряха пред една от тях.

Индианците слязоха от конете и старият вожд нареди:

— Нека бледоликите влязат ей тук!

— На кого е това жилище? — попита Отчето.

— То е собственост на онези, чийто дълг е да ви защитават. Предайте ни оръжията си!

— Белият ловец се разделя с оръжията си едва след като умре.

— Бледоликите не знаят ли, че един пленник не бива да има оръжия?

— Ние сме гости, а не пленници.

— Вие сте и едното и другото. Дайте оръжията си!

Тогава Риматта вдигна ръка в знак, че иска да говори. Правеше го за пръв път, откакто се срещнаха с команчите.

— Синовете на команчите настояват да вземат оръжията ни, понеже се боят от нас. Сърцата им са страхливи, а смелостта им е колкото на прерийната кокошка, която хуква да бяга при всеки шум!

Тези думи бяха колкото смели, толкова и хитро замислени, а резултатът от тях се прояви незабавно. Старият вожд го измери с гневен поглед и отговори:

— Пимо, (така команчите наричат апачите), е гаден и отвратителен като блатната жаба. Езикът му изрича лъжи, а от устата му се лее мътният поток на лицемерието. Няма нито един човек и нито едно животно, от които команчите да се страхуват. Влезте в шатрата и задръжте оръжията си!

Едва тогава ловците слязоха от седлата, вързаха конете си и влязоха във вигвама. Той по нищо не се различаваше от този вид жилища на живеещите на север индианци. Построяването на тези шатри е предоставено изцяло на жените, тъй като индианецът не знае

друго занимание освен воденето на война, лова и риболова. Всичко останало тегне на женските плещи. Вигвамът беше свършено празен. Имаше достатъчно място за цялата група.

— Ето ни на тук! — обади се Холмърс. — Но как ще си тръгнем от селото, е съвсем друг въпрос.

— Ще видим! — едносрично отвърна Отчето. — Ще зависи от това, дали ще гледат на нас като на гости или като на пленници. Във втория случай с нас ще е свършено.

— Ние сме пленници — каза Риматта.

— Моят брат убеден ли е в това?

— Да.

— А защо мисли така?

— Защото Отчето и Риматта също са тук. Ако само другите мои братя бяха в селото, тогава може би те щяха да бъдат гости, но нас двамата команчите никога няма да ни пуснат да си вървим.

— Мисли ли Риматта, че с нас е свършено?

— За вождата на апачите винаги е имало изход.

— Какво ще трябва да направим, за да се спасим?

— Нека моите братя правят точно онова, което прави и Риматта.

— А какво ще е то?

— Ще пушим калюмета с команчите.

— Ха! Но те няма да го направят.

— Ще го направят.

— Не ми се вярва, че ще ни дадат лулата на мира.

— Няма да ни я дадат.

— И все пак казваш, че ще я пушат заедно с нас.

— Да, казвам го. Ако не искат да ни дадат лулата на мира, тогава ще си я вземем.

— Ха! — учудено възкликна Отчето. — Чудесна мисъл! Но дали в такъв случай това пушене ще има валидност?

— Ще има. Риматта ще грабне лулата и тогава всеки от братята ми ще трябва бързо да дръпне веднъж от нея преди да успеят да ни я отнемат.

— А ще видим ли и белия, когото търсим?

— Ако е тук, ще го видим. Риматта ще нареди нещата така, че той да няма никаква възможност да се скрие.

С това разговорът бе прекратен. Ловците мълчаха. Вигвамът им беше обграден от пазачи и бе възможно да ги подслушват. След известно време на входа се появи един от двамата синове на вожд. Той каза:

— Моите братя се намират в голяма опасност.

— Как може да сме в опасност щом сме под твоята закрила? — попита Отчето.

— Животът на моите братя не е застрашен само докато се намират във вигвама ми. Но щом го напуснат, свършва и моето поръчителство.

— Какво мислят да правят с нас?

— Бледоликите както и вождът на апачите ще бъдат убити, след като стоят вързани известно време на кола на мъченията.

— Няма ли някакъв начин да се спасим?

— Има един.

— И кой е той?

— Моите братя трябва да станат команчи и всеки от тях да вземе за жена някоя дъщеря на команчите.

— Да вървят по дяволите! — извика Холмърс. — Не мога да търпя нито една бяла жена, а камо ли някоя червенокожа! По този начин няма да откупвам нито свободата нито живота си.

— Тогава моите братя са загубени!

— Може ли да се види сред команчите бледоликият, за когото вече говорихме? — попита Фред.

— Той е тук.

— Ще можем ли да разговаряме с него?

— Не знам. Но ще го видите.

— Къде?

— Бледоликият се числи към вождовете на команчите. Той ще седи заедно с тях край огъня на съвещанието, когато ще се решава съдбата на моите братя. Значи бледоликите не са съгласни да станат част от племето на команчите, за да спасят живота си, така ли?

— Не сме.

— Тогава за тях всичко е загубено и аз не мога да направя за тях нищо повече.

Той пак се отдалечи. След около един час във вигвама влезе някакъв индианец с мрачен поглед, който им заповяда:

— Нека бледоликите мъже и апачът ме последват!

Те взеха оръжията си и закрачиха подир него по „уличката“ между редиците от шатри, докато излязоха извън индианския лагер. Там се бяха събрали всички воини. Бяха образували голям кръг, в чиито център седяха вождовете. Огънят на съвещанието беше вече запален, а богато украсеният с маниста и пера калюмет лежеше на земята готов за церемонията. Встрани от тяхната група бяха забити няколко кола, което бе сигурен признак, че нищо добро не очакваше белите ловци.

Сред вождовете седеше и един човек, чиито светъл цвят на кожата го различаваше от насядалите наоколо индианци. Един бял! Но той бе облечен също като команчите. Дори в дългата си коса беше вплел орлови пера, за да докаже по този начин, че не бива хората да го причисляват повече към обикновените воини.

Когато пленниците се приближиха, старият вожд взе лулата, запали я и пъхна мундщука и в устата си. Дръпна шест пъти от нея, издуха дима на север, на юг, на изток и на запад, а после нагоре към небето и надолу към земята и най-сетне я подаде на човека до себе си, който трябваше да дръпне само един път. От него лулата продължи да обикаля от ръка на ръка. Четвъртият тъкмо се канеше да я даде на петия, когато с бърз скок Риматта се приближи до него и я изтръгна от ръката му.

Никой не бе смятал възможно подобно нещо, а и никога до тогава не се беше случвало. Индианците замръзнаха по местата си от смайване и се оживиха едва когато бе вече твърде късно. Риматта незабавно предаде лулата на другите. Тя обиколи всички бели и вече пак се намираще в ръката на апача, когато старият вожд гневно стана от земята и задъхан от ярост изкрещя на Риматта:

— Кучи сине, какво направи?!

Апачът най-спокойно дръпна от калюмета и отвърна:

— Откога сред червенокожите мъже има обичай да наричат своите приятели и братя кучета? Или може би тази дума е израз на учтивост за синовете на команчите?

— Ти да ме би да си наш приятел и брат?

— Ние сме ваши братя и гости, защото пушихме заедно с вас калюмета, който е направен от свещената глина.

— Но вие насила го грабнахте от нас!

— Това е вярно. Риматта никога не изрича лъжи. Но все пак си остава истина, че пушихме с вас лулата на мира.

— Това не важи, защото ние не ви я предложихме.

— Ако Риматта вземе сега томахока си, за да се бие с теб, то ти си достатъчно смел и ще приемеш двубоя, макар че не ти си ми го предложил. Не сте ни предложили и гостоприемството си, ние си го присвоихме, ала ще се радваме на него с такава сигурност, както и в случай, че доброволно ни го бяхте дали. Великият дух чува и вижда всичко. Той ще види и дали воините на команчите ще имат смелостта да се противопоставят на законите, налагани от лулата на мира. Аз казах!

Команчът изслуша приведените доказателства с безкрайно слисано изражение на лицето. Той помълча малко, а после, сядайки на земята, рече:

— Вождовете на команчите ще обсъдят този случай на съвещание. Отдръпнете се настрани! Ще ви съобщим решението си!

Белите се подчиниха на заповедта му. Те видяха, че съвещанието започна много бурно, което си личеше от твърде оживените жестикулации на команчите. След около половин час то завърши. После вождът им махна с ръка да се приближат и направи знак, че иска да говори.

— Нека бледоликите и апачът слушат, защото вождовете на команчите ще говорят!

След тази въвеждаща подкана той поде своята реч:

— Преди много много слънца червенокожите мъже са живели съвсем сами на земите между двете Големи води. Строили са градове, засаждали са дървета, ходили са на лов за елени, мечки и бизони. Техни са били слънчевата светлина и дъждът, техни са били реките и езерата, техни са били горите, планините, долините и всички савани на тези необятни земи. Те са имали своите братя и синове, своите жени и дъщери и са били щастливи. Тогава дошли бледоликите, чийто цвят на кожата е като снегът през зимата, но чиито сърца са черни като саждите, които излитат заедно с пушека от огъня. Отначало са били малцина и червенокожите мъже са ги приели в своите вигвами. Но те донесли със себе си огнестрелните оръжия и Огнената вода. Донесли вярата в други божества, довели други свещеници. Донесли лъжата и предателството, както много болести и смърт. Все повече бледолики

пристигали през Голямата вода. Думите им били лицемерни, а ножовете им остри. Червенокожите мъже били добри. Те им повярвали и били излъгани. Били принудени да отстъпят земите си, където са гробовете на техните бащи. С коварство и сила били изгонени от вигвамите си и изтласкани от своите ловни райони. Ако окажели съпротива, избивали ги. За да ги победят по-лесно, бледоликите сеели сред тях раздори. Индианските племена били скарвани едно с друго и започвали да воюват по между си. Осъдени са да измрат като койотите в пустинята. Проклети да са бледоликите! Проклети да са толкоз пъти, колкото звезди има по небето и колкото листа имат дърветата в гората!

За миг той млъкна, за да си поеме дъх, а после продължи:

— Днес във вигвамите на команчите дойдоха бледолики. Те имат цвета на кожата на лъжците и езика на предателите. Подлъгали са един червенокож мъж, вожд на апачите, да тръгне с тях и да стане техен брат. Той е заслужил смъртта, той заедно с тях. Ние щяхме да ги убием бавно на кола на мъченията, за да се насладим на страданията им, и за да се посмеем на виковете им от болка. Ала те успяха да пият от дима на нашия калюмет, и ето защо вождовете на команчите решиха да отдадат необходимата почит на лулата на мира и да им отстъпят място край лагерния огън, докато бъде определено, каква участ ги очаква. Аз казах! А сега нека говорят и моите братя!

Той седна. Всъщност казаното дотук би трябвало да е достатъчно, но колкото и мълчалив да е иначе индианецът, той не пропуска възможността да държи някоя реч.

Между индианците има вождове, които с таланта си на оратори са се прочули надалеч и си служат със съвсем същата реторична ловкост и умение като големите оратори в цивилизираните държави, както в древните, така и в по-новите времена. Техният колоритен и образен език много напомня на начина за изразяване на хората от Ориента.

След него един по един станаха и другите вождове, за да кажат в речите си свършено същото. Когато свърши и последният от тях, Отчето взе думата:

— Откакто съм дошъл отвъд Голямата вода много червенокожи мъже са искали да ми отнемат живота и е трябвало да се защитавам. Ето как станах Убиеца на индианци. Но аз съм се бил с враговете си очи в очи, никога не съм убивал подло един или друг индианец и щях

да съм приятел на команчите, ако те сами не се превърнаха в мои смъртни неприятели.

Той млъкна за малко и погледна вожда право в очите. Индианецът го попита:

— А те какво направиха, за да станат твои смъртни врагове?

— Ще кажа и на теб и на тях. Отвъд Голямата вода живееше един човек, чиято уста бе по-отровна от змийските зъби. Той бе лъжец, измамник и убиец. Беше принуден да бяга и през Голямата вода се прехвърли тук, в тази страна. Тръгнах по петите му за да го заловя и чух, че синовете на команчите го били приели да живее сред тях. Как тогава да не стана враг на команчите?

— Кой е този човек? Не сме приемали сред нас никакъв бял лъжец.

— Нима не виждам при вас един бледолик?

— Този бледолик не е дошъл отвъд Голямата вода.

— От коя страна е тогава този бял вожд?

— От страната, която е разположена на юг. Той слезе от планините, за да покаже на команчите много добри и полезни неща.

— Излъгал ви е!

Човекът, за когото ставаше дума, посегна с ръка към томахока си, но си замълча, тъй като старият вожд водеше разговора.

— Значи ти мислиш, че той е онзи, когото търсиш?

— Той е!

— Заблуждаваш се!

— Не се заблуждавам. Позволи ми сам да поговоря с него!

— Позволявам ти.

Тогава Отчето се обърна направо към белия:

— Какво ти е името сред тези хора?

— Налага ли се да го знаеш?

— Нима не трябва да знаеш, името на човека, с когото искаш да разговаряш?

— Казвам се Рикаро.

— А как са те наричали по-рано, преди още да дойдеш при команчите?

— Този въпрос е напълно излишен.

— Не е излишен, а е съвсем намясто.

— Дойдох при войните на команчите, за да забравя света. Името ми не живее повече, то изчезна. Няма да ти го кажа.

— Нито ти, нито името ти са забравени. Дали е изчезнало? Да, ти изчезна, но аз пак те намерих. А ако ти прави удоволствие да го държиш в тайна, то аз ще ти го кажа. Човекът пребледня.

— Ами кажи го!

— Името ти е Георг, Георг Зандер!

Очите на белия трепнаха от уплаха, но той отговори:

— Георг Зандер? Никога не съм чувал подобно име.

— Никога ли? — засмя се Отчето. — Ами никога ли не си чувал и името Валми?

— Не.

— Теодор фон Валми?

— Не.

— Ами името на Лудия принц? Принца на Зойдерланд?

— Не.

— Никога ли не си чувал и за някоя си мис Ела, една дама, която е работила в някакъв цирк, а после безследно изчезнала?

— Никога!

— Хмм! Рикаро, ти си голям лъжец! Познавал си всички тези хора.

Обвиненият в лъжа бял се изправи, посегна към томахока си и рече:

— Човече, не ме наричай още веднъж лъжец, ако не искаш незабавно да ти пръсна черепа! Как дръзваш да разговаряш по такъв начин с един храбър вожд на команчите, на когото никой досега не е казал такива думи право в лицето?

— Как дръзвам ли? Ами! Аз съм Отчето-Нож, когото всички познавате. Твоят томахок не е по-опасен за мен от ухапването на комар. За да разбереш, че не се страхувам, ще те нарека още веднъж лъжец!

— Кучи син!

— Лъжец! Ти си Георг Зандер! Познаваме те. Я погледни този ловец и ми кажи дали лицето му не ти се струва познато!

Новоизпеченият индиански вожд махна презрително с ръка.

— Ловец като много други. Не го познавам и никога не съм го виждал.

— И все пак го познаваш, все пак често си го виждал, защото той е Фридрих фон Валми, братът на някогашния ти господар.

Отново по лицето на белия пробягна сянка на уплаха.

— Лъжеш!

— Човече, кажеш ли още веднъж тази дума ще те застрелям като бясно куче. Ти трябва да чуваш тази дума, но аз няма да я търпя, понеже не лъжа!

В този момент Фред пристъпи съвсем близо до настоящия „индианец“ и го попита:

— Познато ли ти е това писмо?

Той поднесе пред очите му онова писмо, което беше показал на Отчето вечерта след сражението с команчите. Човекът му хвърли един поглед, но поклати глава и отговори:

— Не ми е познато. Писал го е някой си Теодор фон Валми, както се вижда от подписа. Оставете ме намира!

— Познато ти е, защото си го писал самият ти, негоднико, ти си го фалшифицирал!

Ето че и Отчето се приближи до самия него.

— А може би ще познаеш тези две писма, които са подписани от Георг Зандер. Искаш ли да ги видиш?

Той му ги показа. Човекът посегна към тях, но Отчето веднага си отдръпна ръката и вдигна писмата пред очите му но на такова разстояние, че да може да ги чете, но не и да ги сграбчи.

— Не, няма да ги пипаш, а само ще ги четеш. Писал си ги до Лудия принц, на когото преди това си продал своя господар.

— Нищо подобно не знам, нищо. Вие сте луди!

Още в следващия миг Отчето пристъпи съвсем близо до него с думите:

— Луди ли? Как смееш бе, негоднико!

Той замахна и с юмрук така го удари по главата, че мерзавецът се олюля и рухна на земята. Но веднага пак се изправи на крака, светкавично измъкна ножа си и понечи да се нахвърли върху противника си. Незабавно пушките на всички ловци се насочиха към него, а и Риматта грабна томахока, който бе затъкнат в пояса му. Другите присъстващи също скочиха на крака.

Старият вожд протегна възпиращо ръка и заповяда:

— Оставете оръжията! Разговаряхте на някакъв език, който ние не разбираме. Какво искате от нашия бял брат?

— Той е човекът, когото търсим, обаче не иска да си признае.

— Тогава значи не е той. Бледоликите мъже се лъжат.

— Не се лъжем.

— Той ви е обидил още когато е живял сред белите, така ли?

— Да, но не само това, причинил ни е далеч по-големи злини!

— Той не е вече бял. Стана червенокож воин, съвсем друг човек е вече, прав е. Заповядвам ви да го оставите намира!

— Тогава няма да го обвиняваме пред никой съд, а направо ще го убием! — извика Отчето, обзет от силен гняв.

— Само посмейте!

— Ще го направя и то веднага!

Той вдигна пушката си. Тогава вождът посочи с ръка в кръг наоколо и каза:

— Не виждаш ли, че сте обградени от стотици наши воини? Ако стреляш, всички сте загубени!

— Това все още е твърде въпросително. Куршумите ни ще изядат половината от вас!

В този момент между редиците от шатри се разнесе силен тропот от конски копита. Един ездач се приближи в галоп, рязко спря коня си точно пред кръга на вождовете и скочи на земята.

Всички те се изправиха на крака, а един от воините притича, за да хване юздите на коня.

— Какво става тук? — с горд тон попита новодошлият и се огледа наоколо. Когато забеляза Риматта и Отчето, лицето му придоби мрачен израз.

Старият вожд проговори:

— Много неща се случиха, откакто си тръгна.

— Разказвай!

— Ти заповяда да започне бойният поход срещу белите ловци.

— Така е.

— Той се увенча с успех.

— Знаех го предварително.

— Те бяха избити, а всичко, каквото имаха, ни падна в ръцете.

— Нашите воини завърнаха ли се?

— Само четирима от тях. Твоите двама сина и още други двама, о вожде!

— Къде са останалите?

— Ей тези тук ги избиха.

При тези думи Сокола, защото това беше той, обърна високата си фигура с горда осанка към апача и попита:

— Ти си Риматта, вождът на апачите, нали?

— Да, аз съм.

— Ами ти? Все още не те бях виждал, но те разпознавам по твоята фигура и облекло. Ти си Отчето, Убиеца на индианци, нали?

— Правилно отгатна.

Сокола отново се обърна към своите хора:

— Бях далеч на север, за да донеса от свещената глина за нашите лули. Свещената червена глина трябваше да донесе мир, но ето че след като се върнах във вигвама си, виждам, че е текла кръв, а може би ще се пролее и още кръв. Къде са синовете ми!

— Във вигвама си.

— Защо не са тук?

— Дали са гостоприемство на тези мъже и следователно не могат да участват в съда над тях.

— Щом синовете на Сокола подават ръка на врага си, то те сигурно имат своето основание. Нека ги доведат тук! А ти ще ми разкажеш какво се е случило.

Старият вожд започна своя доклад, а Сокола седна до него. Той беше прототип на истински индианец — не беше много висок, но широкоплещест и с яко телосложение. Всичко по него бе жили, мускули и сила.

Разказът на стария вожд за касапницата край Рио Пекос с нищо не допринесе да се породят някакви симпатии към Риматта и неговите спътници. Докато траеше докладът се появиха двамата синове на Сокола. Баща им се бе завърнал от много дълго и изключително опасно пътуване. Беше пристигнал току-що и те го виждаха за пръв път, но не последва никаква сцена на радостно посрещане, никакъв изблик на вълнение или на синовни чувства, защото строгите индиански нрави забраняват подобно нещо. Когато старият вожд свърши. Сокола се обърна към тях с думите:

— Тези бледолики са избили вашите братя, воините, които са били с вас, така ли?

Те сведоха глави в знак на потвърждение.

— Предложили сте им гостоприемство, нали?

Последва същият отговор. Погледът му се впи в един от двамата. Заповяда му:

— Разказвай!

С кратки правдиви думи младият човек докладва за случилото се. Баща му внимателно го изслуша и накрая реши така:

— Вождът на команчите, когото приятелите и враговете му наричат Сокола, се радваше тайно, когато отново съзря своите вигвами, ала ето че сега радостта му се превърна в болка, защото за да не умрат, синовете му са се сприятелили с враговете на собствения си народ. Трябвало е да предпочетете смъртта, и макар с тъга но и с гордост аз щях да подема бойната песен на мъртвите заради вашите души, защото отвъд във Вечните ловни полета щях пак да ви видя като герои, на които духовете на бледоликите щяха да са принудени да служат. Ако не бях ваш баща, щях да ви простя, понеже все пак не сте сторили никакво зло, а сте постъпили като младежи, които обичат живота. Но за да не се разказва из цялата страна и между племената на команчите, че великият Сокол е проявил мекушавост към синовете си, ще ви накажа така: още в този миг ще напуснете селото на племето си без да ядете или пиете и ще можете да се върнете само ако всеки от вас донесе по пет вражески скалпа! Имате ли да ми кажете още нещо?

— Какво ще стане с тези мъже, за чиято сигурност гарантирахме с думата си? — попита един от братята, посочвайки към пленените ловци.

— Сокола ще удържи на дадената от вас дума и ще ги вземе под своята закрила.

— Ние тръгваме!

Двамата се оттеглиха. Лицата им бяха студени и безизразни, защото обичаите им забраняваха да проявяват чувствата, които ги развъълнуваха при тази строга присъда.

Сокола направи знак на Риматта и каза:

— Говори!

Апачът вдигна гордо глава и отвърна:

— Риматта, вождът на апачите, е гост на враговете си, команчите. Той няма да говори, защото думите му са излишни.

— Прав си. Ще се бия с теб на открито пред вигвамите, за да те убия, тук обаче си в безопасност също като в майчиния скут. Но нека говорят тогава бледоликите, понеже узнах, че имат някакво оплакване срещу един от воините на команчите!

Фред взе думата и каза:

— Ще изслушаш ли моето оплакване?

— Да. Ти кой си?

— Знаеш името ми. Навсякъде докъдето стига прерията ме наричат Огнената смърт.

— Ти си храбър воин, а досега не си убил нито един от нашите воини.

— Имах един брат, когото обичах. Ние двамата бяхме вождове сред народа на бледоликите, а този човек, който сега се числи към вашите хора, се занимаваше при нас с онези работи, извършвани при вас само от жените ви.

— Нима е истина?

— Заклевам ти се. Имаше един вожд, който беше по-голям и по-важен от нас и мразеше моя брат. Ей този човек тук предаде и продаде на него брат ми, тъй че оттогава не го видях повече. После предателят избяга в Америка. Оттук той писал писма до родината, които са били пълни с лъжи и измислици. Ние тръгнахме по следите му и ето че го намерихме. Трябва да ни каже, къде е брат ни, иначе ще го убием.

— Действали сте тъй, както трябва да действат смелите мъже. Той призна ли си?

— Не, отрича.

Тогава Сокола се обърна към Зандер:

— Ти ли си човекът, когото търсят?

— Не, лъжат!

— Нали чувате!

— Той лъже, понеже се страхува от наказанието.

Вождът се замисли за минута, а после се усмихна и каза:

— Сокола веднага ще разбере, кой не казва истината, той или вие. Вождът на команчите няма да позволи на никого да го прави на глупак.

След това той отново се обърна към Зандер:

— Къде е торбичката ти с амулета?

— В моя вигвам.

— Знам я, често съм виждал, че в нея държиш и други неща, които бледоликите наричат писма. Къде я оставяш?

— Зад постелята ми.

Докато отговаряше на него ясно му личеше, че е изпаднал в голямо затруднение. Тайната му бе застрашена от сериозна опасност.

— Аз ще я донеса, аз и никой друг.

С тези думи Сокола се изправи на крака.

— Аз ще отида да я взема — извика Зандер — Ти няма да я намериш!

— Стой си на мястото, ще я намеря!

Тогава Зандер скочи на крака.

— И все пак аз ще отида да я донеса! Тя е моя, а и вигвамът е моя собственост. Никой друг не може да влиза в него без разрешението ми!

— Това отнася ли се и за мен, Сокола, върховния вожд на този народ?

— Да, и за теб.

— Червей такъв! Но ти си прав, на всеки, включително и на мен можеш да забраниш да престъпва прага на твоето жилище. Обаче отказът ти е доказателство, че си лъжец и че този бледолик казва истината. Ти си страхливец и ще бъдеш прокуден от нашето племе! Нека още утре съветът на старейшините да реши съдбата ти?

— Не съм страхлив!

— Такъв си, иначе нямаше да лъжеш, щеше да си кажеш истинското име, а после според обичаите на команчите щеше да се биеш с тези мъже.

— Ще ти покажа, че не съм страхливец!

— Как?

— Ще се бия с тях.

— Значи ти си онзи, когото търсят?

— Да.

— И си вършил при тях женската работа?

— Бях техен слуга.

— Ще им покажеш ли писмата, за които споменах преди малко?

— Не.

— Ще им кажеш ли онова, което искат да узнаят от теб?

— Не!

— А на мен, твоя вожд?

— Също не. За тези неща не дължа отчет никому.

— И никой не може да те принуди да го дадеш. Но ти ще се биеш с тези бледолики, след като ние определим часа на двубоите. Върви си!

Зандер се изправи на крака. По изражението му ясно си личеше, че изпитва облекчение.

— Чакай! — извика Отчето.

— Какво искаш? — попита Сокола.

— Този човек не бива да влиза във вигвама си без придружители!

— Защо?

— Не бива онази торбичка с амулетите му да остава в неговите ръце.

— Защо?

— В нея има писма, които са изключително важни за нас.

— Но те са негова собственост.

— Не, наши са!

— Той ги е получил, значи са негови.

— Само хартията му принадлежи, но не и съдържанието, то е наше, защото там се крият онези неща, които искаме да узнаем от него!

— Значи хартията е негова, а написаното е ваше, така ли? Утре ще се биете с него и след двубоя торбичката с амулети ще стане собственост на победителя.

— Но ако сега му позволиш да си отиде сам, той ще унищожи писмата.

— Ще изпратя с него двама мъже, на които трябва да предаде торбичката.

— Няма да я дам — обади се Зандер. — Тя е моя собственост.

— Те няма да ти я вземат, само ще я съхраняват до приключване на двубоите. Ако се държиш храбро, пак ще я получиш.

— Добре, ще я поверя на теб!

Той си тръгна, а Сокола направи знак на двама воина да го придружат. Това не беше особено приятно на ловците, обаче се видяха принудени да се примирят. Отведоха ги до определения за тях вигвам, където оставиха стражи да ги пазят.

Денят измина без да се случи нещо, което заслужава да се спомене. Също така отмина и нощта. На сутринта пред входа на шатрата им се появи един индианец и им нареди да го последват към мястото, където заседаваше съветът на старейшините.

Там отново се бяха събрали вождовете и най-видните хора на племето. Показаха им къде да седнат и изпълнени с напрегнато очакване те заеха местата си.

Сокола започна да говори:

— Великия дух е разгневен на воините на команчите, защото са пушили с бледоликите лулата на мира.

После той млъкна и погледът му обходи присъстващите един подир друг, сякаш очакваше някакъв отговор. Ала след като никой не наруши мълчанието, вождът продължи:

— Синовете на команчите бяха сполетяни от голямо нещастие.

— Какво се е случило? — попита Отчето.

— Това нещастие няма да допадне и на бледоликите.

— Кажете ни какво е станало!

— Бледоликите искат да се бият с Рикаро...

— Да, ще се бием с него!

— Но те няма да имат възможност да го победят!

— Защо?

— Защото той вече не се намира в лагера на команчите. Отишъл си е.

— Лъжеш! — извика Отчето.

— Как дръзват белите да нарекат вожд на команчите лъжец! Нека веднага се разкаят за думите си и ги вземат обратно!

— Няма да ги взема!

— Казах истината!

— Ти или лъжеш сега, и го криеш, за да го спасиш или излъга вчера, когато обеща, че ще се бием с него!

— И вчера и днес Сокола говори истината.

— А къде са писмата, които онзи изменник трябваше да ти предаде още вчера?

Вождът бръкна под кожената си риза и извади една стара торбичка за съхраняване на амулети.

— Ето я. Отворете я и си вземете хартиите!

Фред посегна, взе торбичката и я отвори. Вътре намери две писма, които веднага разтвори, за да им хвърли бързо един поглед, но незабавно извика:

— Измамени сме! Това не са търсените от нас писма!

— В торбичката нямаше други — спокойно отвърна вождът.

— Наистина ли?

— Сокола никога не лъже!

— Извикай двамата мъже, на които е предал торбичката. Вождът направи знак и един от команчите стана, за да доведе въпросните воини. Щом дойдоха, Отчето веднага започна да ги разпитва:

— Вчера влязохте ли заедно с Рикаро в неговия вигвам?

— Да.

— И той ви предаде тази торбичка?

— Да.

— А той отваря ли я преди да ви я повери?

— Не знаем.

— Как така да не знаете! Нали сте присъствали!

— Беше я скътал в един ъгъл на шатрата. Той коленичи там на земята и така стоя с гръб към нас доста време. Не видяхме точно какво прави.

— Но аз знам какво е направил! Отворил е торбичката и е взел онези писма, които поискахме да ни предаде. Къде е той сега?

— Че откъде да знаем? — отвърна вождът на въпроса с въпрос.

— Сигурно знаете!

— Когато слънцето се показва на небето, синовете на команчите забелязаха, че е напуснал лагера.

— Съвсем сам?

— Липсват още четирима воини. Може би са тръгнали с него.

— В каква посока?

— Следите им водят на запад.

В този момент се приближи един команч. Той пристъпи към Сокола и безмълвно вдигна длан към устата си в знак, че иска да говори.

— Какво иска да каже младият воин на бащите си? — попита го вождът.

Воинът отговори:

— Всички мъже на команчите знаят, че нашите воители отнеха на бледоликите много кожени кесии, които бяха пълни със злато.

— Да, знаем.

— Това злато се съхраняваше в земята отвъд нашия лагер.

— Да, там е.

— Но вече не е там. Изчезнало е.

Ръката на Сокола посегна към ножа.

— Кой го е взел?

— Не знам.

— Кой откри изчезването му?

— Аз.

— Разказвай!

— Отидох, за да си взема един кон от стадото. Пътят ми минаваше покрай мястото, където бе заровено златото. Видях, че скривалището е разкопавано, и след това не е засипано добре. Златото го няма.

— Сокола лично ще провери. Все още това място не ми е известно. Води ме!

Той стана на крака и заедно с воина изчезна зад вигвамите. След известно време се върна сам. Пак седна на предишното си място и заяви:

— Златото е изчезнало. Рикаро го е взел. Синовете на команчите знаят много места, където се намира злато, но го презират. Ето защо и не съжालяват, че този метал не е вече там.

Тогава думата взе Бил Холмърс:

— Обаче ние съжालяваме. С пот на чело копахме ден след ден докато го открием, а после то беше заграбено от команчите. Дойдохме при тях, за да си го възвърнем, но ето че то отново изчезна. Ще преследваме Рикаро, за да му го отнемем!

— Могат ли бледоликите да си тръгнат оттук?

— Че кой ще ни задържи?

— Те са наши пленници!

— Кой ние? Ние пушихме с вас лулата на мира, и затова не сме пленници на команчите, а техни приятели.

— Но сте избили нашите воители!

— Те искаха да ни нападнат и убият. Ние само се защитихме!

— Пролята е кръв, а тя може да бъде измита само с друга кръв.

— Ние дойдохме доброволно при вигвамите на команчите, пощадохме живота на синовете на Сокола и те ни обещаха вашето гостоприемство.

— Това ще може ли да върне живота на моите воини? Децата на команчите не изпушиха по своя воля с вас лулата на мира. Вие просто я откраднахте!

— Но после ти ни каза, че сме станали ваши гости.

— Наши гости сте, но само докато се намирате във вигвамите ни.

— Ами след това?

— След това пак ставате наши врагове и ние ще ви убием.

— А ние ще се защитаваме! — обади се Отчето.

Риматта стана на крака и рече:

— Синовете на команчите имат отрова в устата и лъжа в сърцата си. Те оскверняват обичаите на червенокожите мъже. Риматта ги презира!

Той им обърна гръб и си тръгна. Другите го последваха към определения за тях вигвам.

След един час при тях влезе Сокола и им каза:

— Риматта, вождът на апачите, ни обиди, но ние ще му покажем, че не оскверняваме нашите свещени обичаи.

— Искаш да ни го покажеш? — попита Отчето, като по лицето му ясно се изписа израз на напрегнато очакване.

— Вождовете на команчите се съвещаваха и решиха да пуснат бледоликите и апача да си вървят.

— Кога?

— Още днес.

— С всичко, което притежаваме?

— С всичко.

— И конете си ли ще получим?

— И конете. Белите ловци ще имат на разположение четвърт денонощие, а после команчите ще препуснат подир тях, за да ги убият.

— Благодаря ти вожде! Вие няма да ни убиеете. Кога ще можем да тръгнем?

— Когато белите ловци пожелаят. Необходимо е само да го кажат на своите пазачи.

Той се отдалечи. Ловците си отдъхнаха с облекчение.

— Значи ще пуснат по петите ни хайка да ни гони както обикновено! — обади се Фред.

— Която обаче не е опасна за нас — добави Отчето.

— Но те имат превъзходни коне и може би ще ни догонят!

— Ще разполагаме с преднина от четвърт денонощие, което ще рече шест часа. Това е достатъчно!

Бил Холмърс се засмя.

— Шест часа? Единствено от нас зависи да ги направим дванайсет!

— Как?

— Сега остава още малко време до пладне. Да изчакаме още три или четири часа!

— Аха!

— Да. Те строго ще спазят дадената дума и ще чакат точно шест часа. После обаче ще тръгнат на секундата. Ако ние потеглим на път в четири часа, то срокът ще изтече в десет, тоест когато ще е вече тъмно. А тогава, ако искат да виждат следите ни, ще са принудени да чакат до зазоряване, и едва след като се развидели ще започнат да ни преследват.

— Съвсем си прав. Точно така ще направим. А накъде ще се отправим?

— Естествено на запад, за да догоним Рикаро!

— Накъде ли е тръгнал?

— Нека размислим! Пред очите на команчите не бива да се мярка повече, защото ги ограби.

— При апачите също не може да отиде, понеже са негови врагове, още повече че го придружават команчи.

— Тогава не му остава нищо друго освен да се отправи към навахите.

— Къде живеят техните племена в момента?

— Отвъд Рио Колорадо.

— В такъв случай първо ще е принуден да мине през земите на паютите. Може би ще потърси при тях закрила.

Риматта поклати глава в знак на несъгласие.

— Сега паютите са приятели на апачите. Те няма да търпят при себе си нито команч нито бледолик, ще убият и единия и другия.

— Ами какво е положението с нас?

— Моите бели братя няма защо да се боят от тях, защото ще ги придружавам. Воините на паютите добре познават Риматта, вожда на апачите.

— Когато напускаме лагера на команчите, най-важното ще е да се запасим с храна. Но как ли ще стане това?

— Нека моите братя не се безпокоят! Стадата на команчите пасат недалеч от вигвамите. На тръгване ще убием някое животно. Всеки от нас ще си отреже по едно парче месо. Това ще ни отнеме най-много времето, което бледоликите наричат четвърт час.

— Команчите имат ли питомен добитък?

— Имат няколко опитомени крави, за да могат да пият мляко.

После ловците се погрижиха да приведат и дрехите и оръжията си във възможно по-добро състояние. Около четири часа следобед те се метнаха на конете си и напуснаха лагера. Никой не ги изпроводи, никой не ги и последва.

Безпрепятствено стигнаха до проход, който водеше през една планинска верига на север от Кордилерите. Там Риматта и неговите спътници спряха да лагеруват. Един от ловците застана на висока скала, откъдето можеше да наблюдава както вече изминатия от тях път, така и пътя, по който трябваше да продължат. Неговата задача беше да се грижи за безопасността на другарите си. Изглежда точно в този момент той забеляза нещо изненадващо, защото бързо се наведе, внимателно се взря надолу в долината, а после чевръсто слезе при спътниците си.

— Хей!

— Какво има?

— Червенокожи. По пътя пред нас.

— Колко са?

— Петима.

— На коне?

— Да.

— От кое племе са?

— Не успях да разбера, но са покрили лицата си с червена и синя боя.

— Значи са тръгнали по бойната пътека. В каква посока се движат?

— Изкачват се нагоре към нас.

— А-а, тогава навярно ще трябва да се бием! На какво разстояние се намират в момента?

— След четвърт час ще са тук.

— Хубаво, добре ще ги посрещнем! Отведете конете по-надалеч! Да си направим с тях малко майтап. Аз и Риматта оставаме тук, а другите ще се разделят, за да препречат пътя отпред и отзад. Ще ги пуснете да влязат на това място, но не и да излязат. Няма да стреляте преди да сте се убедили, че е наложително. Отсега се радвам на физиономииите, които ще направят.

Нареждането на Отчето бе изпълнено веднага. На мястото, където се намираха, проходът образуваше нещо като малко плато, заобиколено от ниски планински конусовидни върхове и остри скали, където имаше достатъчно скривалища за ловците, за да не бъдат забелязани от приближаващите се индианци. Само след две-три минути платото опустя. Останаха единствено Риматта и Отчето, които, привидно спящи, лежаха в сянката на една скала. Пушките им бяха облежани съвсем близо до тях.

Когато споменатият четвърт час измина, се разнесе конски тропот и петимата „диваци“ се появиха. Те се стъписаха щом видяха двамата спящи мъже, които не помръдваха, но под полуспуснатите си клепачи много внимателно наблюдаваха задаващите се червенокожи.

— Уф! — доловиха те тихото възклицание на единия от индианците. Той направи знак на своите другари, които веднага грабнаха оръжията си. После слезе от коня и безшумно започна да се промъква към двамата. Взе двете облежани пушки и след това махна с ръка на другите да се приближат.

— Уф! — извика после вече по-високо.

Двамата се престориха, като че се събуждат в момента и се надигнаха.

— Кои са тези двама мъже? — попита „дивакът“.

— Не ни ли познаваш? — отвърна му с въпрос Отчето.

— Ей този го знам. Той е най-върлият враг на команчите и ще трябва да умре. Но теб не те познавам. Ти си бял ловец, я ми кажи името си!

— Сигурно често си го чувал. Наричат ме Отчето-Нож, Убиеца на индианци.

— Уф! — смаяно възкликна червенокожият. — Ти си по-голям наш враг и от другия. Лешоядите ще изядат месата ти и ще разпилеят костите ти.

— Възможно е и това да стане, обаче няма да е сега! Къде са нашите пушки? Дай ни ги!

— Никога няма да ги получиш! Великия дух е решил да умреш и неговите червенокожи деца ще се подчинят на волята му.

Той свали ласото от пояса си, но Отчето се изсмя и като вдигна ръка, каза:

— Великия дух е решил не аз да умра ами вие и с вас ще се случи същото, което бяхте намислили да направите с нас.

— Я вдигнете очи и се огледайте наоколо!

При тези думи другите ловци излязоха от скривалищата си и насочиха своите пушки към индианците. Беше достатъчен само един знак от страна на Отчето и всички щяха да бъдат избити.

— Уф! — извика предводителят им. — Ние сме в ръцете на моя бял брат.

— Разбра ли го? Слезте от конете и оставете оръжията си на земята!

Индианците видяха, че всяка съпротива е безпредметна. Подчиниха се на заповедта му.

— Ще ги убием ли? — попита Отчето другите.

— Не — отвърна Бил Холмърс.

— Но те са команчи и са тръгнали по пътеката на войната!

— Каква ли полза можем да имаме от смъртта им?

— Обаче ако сме толкова непредпазливи да ги оставим живи, те могат да ни навредят.

— Възможно е да го избегнем. Да попитаме апача за неговото мнение!

Апачът измери враговете си с мрачен поглед, а после каза:

— Воините на команчите искаха да ни убият, но не го направиха. Ако отговорят на въпросите на вожда на апачите, нека ги оставим живи, за да разкажат на своите братя, че сме избягали.

— От мен да мине! — обади се Отчето, а после се обърна към команчите: — Ще ни отговорите ли на въпросите, ако после ви оставим спокойно да си отидете?

— Питайте ни! — отговори предводителят им.

— Синовете на команчите са тръгнали по бойната пътека. Къде са били досега?

— Воювахме срещу синовете на племето акома.

— Какво ви бяха направили?

— Винаги са били наши врагове. После се промъкнахме през ловните територии на апачите, за да се доберем до нашите бащи и братя.

— Убихте ли някакви воини на апачите?

— Не.

— Истината ли казвате? Често устата на команчите е пълна с лъжи!

— Ако бяхме убили апачи, сега ти щеше да видиш скалповете им накичени по нас.

— Да, значи говорите истината. Срецнахте ли по пътя си петима ездаци?

— Защо вождът на апачите ни задава този въпрос?

— Защото иска да му отговорите.

— Отговорът ни не му е нужен, защото очите му са достатъчно силни, за да видят сами.

— Познавам следите на онези, които търся. Те са врагове на команчите.

— Тогава не сме ги срещали. Хората, които видяхме, са наши братя.

— Не са ваши братя. Те ограбиха лагера на вашите приятели и после избягаха.

— Откъде го знаеш?

— Риматта и ей тези мъже идват от лагера на команчите.

— Сега самият Риматта изрича лъжи. Ако е така, команчите щяха да ви убият!

— От устата на апача никога не е излизала лъжа. Той ще ви разкаже какво се случи.

С кратки думи по обичая на индианците той им описа последните приключения на ловците. Команчите внимателно го изслушаха, а накрая един от тях каза:

— Рикаро е бледолик, цветът на кожата му е бял, но сърцето му е черно.

— Срецнахте ли го?

— Да, видяхме го.
— И разговаряхте ли с него?
— Ние седяхме край огъня му и той приказва с нас доста време.
— Каква е причината, която ви спомена, накарала го да напусне лагера на команчите?
— Каза ни, че Сокола го е изпратил на разузнаване да събере сведения за апачите.
— Излъгал ви е. Видяхте ли златото, което носи със себе си?
— Не.
— Къде ли го е скрил?
— Той се намирал в една колиба от клони. Сигурно и златото е било там, но воините на команчите тъй и не го видяха.
— Къде го срещнахте?
— Ако яздиш един цял ден на запад, ще стигнеш до реката, която апачите наричат Том-шо. Тя има един водопад и точно там беше бивакът на крадеца.
— Воините на команчите говориха искрено. Те са свободни!
Индианците не бяха очаквали да се отърват толкова бързо, и затова чевръсто се метнаха на седлата и препуснаха, за да не дадат време на ловците да променят решението си. Те обаче спокойно продължиха ездата в противоположната посока.

* * *

Градът Сан Франсиско е разположен на един нисък нос от сушата, на запад от който е океанът, на изток пък великолепен залив, а на север пък се намира входът към този залив. По улиците на града може да се види бледата, слабичка и елегантна американка, гордата черноока испанка, русата немкиня както и цветнокожата кърдроска жена. Богатият франт, облечен във фрак, с цилиндър и ръкавици, носи в едната си ръка голямо парче шунка, а в другата — кошница със зеленчуци. Ранчерото е метнал през рамо мрежа с риба, за да отпразнува с нея някой забележителен ден, един гвардейски офицер държи за краката угоен петел, някакъв квакер пък, вдигнал полите на дългото си палто като престилка, е помъкнал нанякъде огромен омар...

и всички тези хора се движат един през друг насам-натам, назад напред без някой някому да пречи.

През това гъмжило в столицата на Златната страна си пробиваше път една група ездачи, която най-накрая спря на улица Сътърстрийт пред хотел Валядолид. Той беше построен в калифорнийски стил и представляваше дълга и доста широка едноетажна постройка от дървен материал, която много приличаше на бараките едnodневки при нас, където здравата се пие по време на празника на едно или друго стрелково дружество.

Там те слязоха от седлата и предадоха конете на грижите на един хорскийпър^[6], който ги отведе под един навес. Въпреки огромните си размери помещението за посетители бе пълно с хора, тъй че новодошлите едва намериха маса, където можеха да седнат. Една келнерка дойде и им донесе бирата портер, която си поръчаха. Тогава един от тях я попита:

— Възможно ли е да поговорим със сеньората, дете мое?

— Да. Да я извикам ли?

— Моля те!

Тя се отдалечи, а скоро след това се появи съдържателката. Човекът, който беше помолил да я извикат, се изправи и каза:

— Сеньора, позволете ми да ви се представя! Името ми е Фридрих фон Валми. Немец съм, а тези хора са мои спътници.

Тя направи лек кникс и го погледна очаквателно.

— Изпращат ни при вас, сеньора.

— Аха! Мога ли да попитам кой?

— На два дни път оттук има едно ранчо, чиято господарка се казва Еудория Маферио.

— Познавам я.

— Тя е ваша сестра, нали?

— Да.

— Тя ни препоръча хотела ви, като същевременно спомена, че тук ще намерим един човек, с когото непременно трябва да си поговорим. Може ли да отседнем при вас?

— Всички ли?

— Всички.

— Сигурно ще се намери място. А кого търсите, господине?

— Не е ли отседнал при вас един бял, придружаван от четирима индианци?

— Да.

— Кога пристигна?

— Завчера.

— Тук ли живее?

— Само той!

— Ами индианците?

— Те се отправиха към планините, може би отидоха в мините.

— Как се казва този човек?

— Не знам. Ние не разпитваме веднага гостите си за имената им.

— Може ли да поговорим с него?

— Ще проверя!

Погледът и се плъзна през обширното помещение от маса на маса, но изглежда не забеляза онова, което търсеше.

— Не го виждам, сеньор!

— Може би е в стаята си, а?

— О, не, защото тук нямаме самостоятелни стаи. Всички наши гости спят в голямото таванско помещение. Сигурно е излязъл.

— Имаше ли багаж?

— Да, два големи чувала от еленова кожа, които конете едва смогваха да мъкнат. Но после той веднага си купи куфар. Искане да напусне града и разпитваше за някой кораб, който час по-скоро да отплава в открито море.

— Благодаря ви! Ще ми изпълните ли една молба?

— Каква е тя?

— Не му казвайте, че сме питали за него. Става въпрос за изненада.

— Както желаете. Една добра ханджийка изобщо не бива да е бърлива.

След като мъжете чакаха половин час, съдържателката на хотела отново се приближи до масата им и каза:

— Човекът, с когото искате да говорите, току-що се върна.

— Къде е сега?

— Отиде в спалното помещение. Тъкмо бях там, когато той влезе.

— Как се стига до горе?

— Стълбите откъм двора водят до тавана.

— Има ли и други хора там?

— Не.

— Благодаря ви!

Тя се отдалечи.

Фред се обърна към спътниците си:

— Елате! Ние четиримата сме предостатъчни, за да се справим с него.

Те станаха, отправиха се към двора и там започнаха да се изкачват нагоре по стъпалата. Озоваха се в дълго ниско таванско помещение, което заемаше цялата ширина на постройката. То беше изпълнено с много легла. До едно от тях беше коленичил някакъв мъж с гръб към тях и подреждаше нещо в отворен куфар. С безшумни стъпки Фред се промъкна до него и надникна през рамото му. Големият куфар беше пълен със самородни златни късчета.

— Зандер! — силно извика той.

Човекът се стресна, обърна се и бързо се изправи. Зяпна ловеца така, сякаш виждаше призрак.

— Познаваш ли ме, негоднико?

Другите се бяха оттеглили зад вратата, така че изненаданият човек нямаше как да ги види. Той си помисли, че Фред е сам и бързо си възвърна самообладанието.

— Какво желаете? — попита той, като сложи ръка върху дръжката на ножа си.

— Да те попитам, дали все още ме познаваш!

— Да ви познавам ли? Ха! Та нима е толкоз важно дали ви познавам или не?

— Така е. Прав си, напълно достатъчно е, че аз те познавам.

— Мастър, не съм ви давал разрешение да ми говорите на „ти“!

— Сигурно няма нужда от такова разрешение. Още като хлапе се обръщах към теб така.

— Към мен ли? Това е някакво дяволско заблуждение! И така, какво искате от мен?

— На първо време нищо друго освен това злато.

— Ха! Бъдете тъй любезен да позволите да предположа, че сте луд!

— Позволявам ти. И един луд също може добре да използва пари и злато.

— Но по дяволите, та аз изобщо не ви познавам!

— Хмм, струва ми се, че вече сме се виждали при команчите! Не е ли така?

— През целия си живот не съм се срещал с нито един от тези хора!

— Виж, как човек може да се заблуди! Значи се познаваме от по-рано, нали?

— Много ми се иска да знам откъде!

— Ами навярно от Зойдерланд. Сигурно там познаваш семейство фон Валми.

— Не го познавам.

— А не си ли чувал името на някаква циркова ездачка, която се казвала мис Ела?

— Също не.

— Нито си познавал онзи кралски син, когото наричали Лудия принц?

— Не.

— Ами един от слугите на семейство Валми, който се казвал Георг Зандер?

— И него не познавам.

— Имаш много къса памет. Защо преди малко, когато ти подвикнах това име, ти толкова се изплаши?

— Изплаших се не от името, а защото си мислех, че тук съм сам.

— Ами — намеси се Отчето, който изглежда лека-полека започна да губи търпение, — я не се церемони много-много с този човек! Ние сме в правото си и нямаме нужда нито от съд, нито от адвокат. Признаваш ли, че ти си човекът, за когото те смятаме?

— Не.

— Е, добре! Мен също ме знаеш, но ще ти повярвам, че в сегашния ми външен вид, няма да ме разпознаеш.

— Кой сте вие?

— В случая е безразлично, кой съм бил по-рано, но сега ме наричат Отчето-Нож. За него сигурно си чувал достатъчно, за да знаеш, какво те очаква, ако се осмелиш да го излъжеш. И така, говори само истината! Откъде си?

Отчето извади ножа си, а и другите последваха примера му. Човекът разбра, че никакво отричане не можеше повече да му помогне и заеквайки, отвърна:

— От Зойдерланд.

— Добре, момчето ми! Виждам, че си се вразумил. Как се казваш?

— Георг Зандер.

— Хубаво! Ти беше слуга на барон Теодор фон Валми, нали?

— Да.

— Но същевременно си и команчът Рикаро, а?

— Да.

— Откъде е това злато в куфара ти?

— Сам съм го промил.

— Много добре! Кажи си молитвата „Отче наш“, нещастнико, защото с теб е свършено!

— Нищо не можете да ми направите!

— А-а, така ли? И защо?

— Ще ви арестуват и накажат.

— Ти наистина си много по-голям глупак, отколкото те мислех! Ако ножът ми те прониже и ние си отидем, кой ще каже тогава, кой е бил? А дори и да излезе на бял свят, ти мислиш ли си, че някой ще може да докаже, че съм бил аз? Ще разкажа просто, че си ме нападнал и съм бил принуден да те убия в законна самоотбрана. Но ще ти дам един шанс: имаш пред себе си два пътя. Единият от тях е да те предадем на съдията и да му кажем всичко каквото знаем за теб. После само след един час ще увиснеш обесен на някой уличен фенер.

— Ами другия път?

— Ще ни признаеш всичко и в такъв случай можеш да разчиташ на нашето снизхождение.

— Ще удържите ли на думата си?

— Ще удържим!

— Тогава питайте!

— Откъде имаш това злато?

— То е същото, което команчите откъснаха от белите ловци.

— Тогава то е собственост на тези двама мъже, защото точно тях са ги обрили. Какво имаш в джобовете си?

— Нищо.

— Не лъжи!

— Казвам истината.

— Тогава ще те претърсим. Дръжте го здраво, ще проверя какво носи в себе си!

Другите го хванаха, а Отчето пребърка джобовете му. В тях се намери един скъпоценен съвсем нов часовник, както и натъпкан с банкноти портфейл.

— Кога си купи този часовник?

— Днес.

— Със златни зърна от тези?

— Да.

— В такъв случай той не е твой. Ами откъде взе тази сума в банкноти?

— Това са спестяванията ми, от години ги нося със себе си.

— Ха! И сред команчите ли? Странно! Я да проверя! Той отвори портфейла и много внимателно огледа отделните банкноти.

— Хмм! А някога чувал ли си, че някои банкери имат навика да отбелязват на даваните от тях банкноти датата или собственото си име? Правят го, за да са готови да посрещнат всякакъв случай.

— Нищо такова не знам.

— Ето виж! На тази стодоларова банкнота е написано: „Стърли и Ко.“ А до него има и днешна дата. И как тогава си носил тази сума с години у себе си?

— Датата е сбъркана. Трябва да е от по-стара дата. Сигурно вземате някоя тройка за петица.

— Ами, нали мога да чета! Тези пари са разменени срещу самородно злато едва днес. Затова са собственост на тези двама мъже. Ето, вземете ги!

Той подаде портфейла на Фред.

— Протестирам! — извика Зандер.

— Няма да ти помогне ни най-малко, обеснико! Сега самият ти можеш да избираш — или ще се решиш под наш надзор да се завърнеш в Зойдерланд, или пък ще те отведем при шерифа, който ще реши какво да те прави.

— Тук аз съм свободен човек!

— Ще ти докажа обратното. Отидете да доведете някой полицаи!

Холмърс се запъти към вратата, но когато стигна до прага ѝ, Зандер му извика да се върне.

— Чакайте, не отивайте! Виждам, че ще трябва да се подчиня. Но имам едно условие.

— И какво е то?

— Да не бъда изправян пред съд нито тук нито в родината!

— Ще се съгласим с него само ако най-искрено ни разкажеш всичко.

— Какво още искате да узнаете?

Отчето извади от торбичката си за куршуми двете писма, които беше показвал на Фред край Рио Пекос. Отвори ги и ги показа на някогашния слуга.

— Познаваш ли тези писма?

Зандер се изплаши.

— Писани са до Лудия принц. Откъде ги взехте?

— Не е толкова важно как са попаднали в ръцете ми. Ти ли си ги писал?

— Да — колебливо отвърна той.

— Къде отиде предишният ти господар Теодор фон Валми?

— Не знам!

— Лъжеш!

— Не лъжа!

— Но нали на времето си го придружавал до замъка Химелщайн!

— Така е. Той трябваше да се дуелира с Лудия принц.

— И?

— Ще ви разкажа всичко най-откровено. С едно тайно писмо моят господар бе повикан от принца да отиде в замъка Химелщайн, за да уредят възникналите по между им разногласия. Той се отзова на поканата и аз го придружавах. Пристигнахме в замъка, господарят ми фон Валми бе приет от принца, който го отведе към вътрешните помещения. Повече не го видях. На следващия ден принцът изпрати при мен човек да ме заведе при него и ми заяви, че имал нужда от една услуга.

— Каква беше тя?

— Попита ме дали съм запознат с почерка на моя господар и дали евентуално бих могъл да го подправа. Отговорих утвърдително. После ми направи предложение да замина за Америка и там да напиша

писмата, които семейство Валми получи по-късно. Обеща ми толкова голяма сума, че заслепен от парите, аз се съгласих.

— Не спомена ли нещо за твоя господар?

— Не.

— А ти не попита ли за него?

— Попитах, но той не ми отговори. Трябваше да замина още на същия ден. Оттогава нито видях нито чух повече моя господар Теодор.

— Не премълчаваш ли нещо?

— Абсолютно нищо.

— Този път казваш истината, просто ти личи, макар иначе да не ти вярвам. Мислиш ли, че дуелът наистина се е състоял?

— Не ми се вярва.

— Защо?

— Преди да отпътувам седях около час при управителя на замъка Гайслер...

— А-а, той е голям подлец!

— Познавате ли го?

— Много добре. Но продължавай!

— И така, седях при Гайслер и го подпитвах за моя господар и за изхода на дуела. Той язвително се изсмя и каза, че принцът имал различни средства да обезврежда враговете си и без да се дуелира с тях.

— Това е достатъчно. Сега ти ще слезеш с нас долу в гостилницата и там ще обсъдим какво да правим с теб по-нататък.

Те го отведоха със себе си в голямото помещение. Но едва щобяха прекрачили прага му, когато от една от по-отдалечените маси се изправи някакъв човек, чието облекло издаваше, че е неуспял изпаднал в мизерия златотърсач. Той се приближи, тежко сложи длан върху рамото на Зандер и попита:

— Ха, не ме ли лъжат очите? Не сме ли се виждали вече, а? Зандер пребледня като мъртвец. Той сигурно познаваше златотърсача, просто му личеше. Но отвърна:

— Да сме се виждали? Наистина не мога да си спомня!

— Така ли? Well! Тогава ще помогна на паметта ти. Хей, Уил, я се надигни и поогледай тази дяволска физиономия!

Човекът, към когото се обърна, седеше на неговата маса. Сега той се приближи. Беше висок и широкоплещест.

Несъмнено притежаваше голяма физическа сила.

— Познавам го този тип — отговори той.

— Значи мислиш, че е той?

— Естествено!

— Добре! Мешърс, бъдете така любезни, замалко да чуете, какво искам да ви кажа!

След тази подкана, изречена на висок глас, настъпи пълна тишина.

— Ей този човек — продължи якият мъжага, обяснявайки поведението си, — е един outlaw^[7], който после отиде при команчите, защото положението му сред белите ловци стана напечено. Той застреля неколцина мои много добри приятели. Кажете ми, джентълмени, какво му се полага!

— Куршум!... Въже! — разнесоха се един през друг гласове от всички страни.

— Well, прави сте. Но я ми кажете, заслужава ли си заради една такава дреболия да ходим при шерифа или чак при градския съветник?

— Не, уредете го тук!

След като разбра, в каква опасност бе изпаднал, Зандер се окопоти и възрази:

— Не съм аз — извика той, — този човек ме обърква с някой друг!

— Охо, момчето ми! — отвърна му Уил. — Та ние те познаваме твърде добре!

— Тогава хванете ме де!

С тези думи той му обърна гръб и се втурна към изхода. С няколко бързи скока Уил го догони, сграбчи го за яката и го задържа.

— Стой, човече! От залавяне на негодници разбираме повече, отколкото си мислиш. Ето, сам виждаш!

— Все още не си ме хванал!

В ръката му проблясна нож и той замахна, за да нанесе удар с него.

— Ах, тъй ли, посягаш на мен, негоднико! Тогава върви в ада! Златотърсачът светкавично извади револвера си и преди Зандер да успее да го проние с ножа си, изстрелът го просна на пода.

— Джентълмени, сигурно видяхте, че той замахна с нож срещу мен, нали?

— Видяхме! — прозвуча всеобщият отговор на въпроса на стрелеца.

— Тогава ще можете да свидетелствате, че в случая не става дума за убийство, а за законна самоотбрана.

— Ще свидетелстваме.

— Well! В такъв случай нека гостилничарят отнесе този мъртвец където си иска! Той беше разбойник и убиец и получи само заслуженото си наказание.

Трупът бе изнесен от стаята, а човекът, който го застреля, можеше с голяма доза сигурност да разчита, че деянието му нямаше да има за него никакви лоши последствия. Отчето и неговите хора не взеха абсолютно никакво участие в разигралата се сцена. Сега той кимна с глава и каза:

— Така стана добре за нас, защото се отървахме от този тип. С него щяхме да си имаме само неприятности.

— Ами дали ханджийката ще ни предаде куфара му? — попита Фред.

— Естествено!

— Че кой ли ще я пита! — рече Холмърс. — Куфарът е наша собственост и много ми се ще да видя човека, който би се осмелил да ни го оспори. Впрочем той ни идва като по поръчка, защото вече ще имаме средства да оправим пропадналия си външен вид, като си купим по-хубави дрехи и бельо.

Най-накрая настъпи и денят за раздяла. Бил Холмърс, Фред и Отчето бяха намерили един кораб, който щеше да ги закара до Европа. Там те имаха намерение да потърсят някакви следи от злощастния Теодор фон Валми. Качиха се на борда, където моряците вече извършваха необходимите приготовления за отплаване. Докато Отчето отново отиде на сушата, за да вземе нещо, което беше забравил, Риматта се приближи към ловците и каза:

— Моите братя тръгват на запад, а вождът на апачите ще се върне при вигвамите на своето племе. Ще си спомнят ли понякога братята му за него?

— Ние никога няма да те забравим — сърдечно му отговориха и двамата.

— Риматта също ще си спомня за тях. А сега той ще си отиде.

— Няма ли първо да се сбогуваш с Отчето?

— Не. Убиеца на индианци е враг на червенокожите мъже. Риматта тръгна с него само защото и моите братя решиха да го придружават. Вождът на апачите не може да се сбогува с една жена.

— С жена ли? — попита Холмърс — Струва ми се, че Отчето е достатъчно храбър и безстрашен, за да бъде сравняван с жена. Не е ли така?

— Той има душата на злия дух, храбростта на мъж и тялото на жена. Отчето не е мъж а жена.

— Какво? — учудено извика Фред. — Нима е възможно?

— Това е истината — отвърна Риматта. — Очите на апача са по-остри и по-проницателни от очите на бледоликите. Той видя Отчето, когато се къпеше в реката. А нима Убиеца на индианци има брада?

— Наистина, няма нито косъм! О, Боже, вече подозирам кой е! Това е Ела, любовницата на брат ми!

Не можаха да продължат разговора си, понеже тъкмо в този момент Отчето се върна. Всички формалности на пристанищната полиция бяха изпълнени и Риматта се нареди да си върви. Преди това каза още:

— Нека Великия дух бди над моите бели братя, за да се доберат щастливо до страната, където са вигвамите на техния народ. Риматта ще изпусне много лули, молейки се на духовете, да ги закрилят!

С тези думи той се отдалечи, като се отправи към своите родни ловни полета. А яхтата вдигна котва, изду платна и се насочи извън пристанището, за да поеме по своя дълъг път към Европа.

[1] Damn — проклятие. — Б.пр. ↑

[2] Нъгитси — самородни златни зърна. — Б.пр. ↑

[3] Well — добре. — Б.пр. ↑

[4] Good day — добър ден. — Б.пр. ↑

[5] Come il faut — както трябва — Б.пр. ↑

[6] Хорскийпър — коняр. — Б.пр. ↑

[7] Outlaw — човек извън закона. — Б.пр. ↑

Издание:

Карл Май. Князът на бледоликите

Романи. Първо издание

Издателска къща „Тера плюс“, 2004

Библиотека „Приключения“, №2

Превод от немски език: Веселин Радков

Karl May

Der Fürst der Bleichgesichter

Der Bowie-Pater

Karl May Verlag, Bamberg, 2003

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.